Barbara Cartland.

Cheile iubirii.

Capitolul 1.

Henrietta Radford îşi înăbuşi cu greu un căscat.

Peste capul contelui Majstorovic, care stătea îngenuncheat în faţa ei, îşi vedea imaginea reflectată în oglindă.

O fată de optsprezece ani cu plete lungi şi blonde, cu ochi verzi ca marea, îmbrăcată cu o rochie albastră şi purtând ghete roşii.

Tresări în clipa când contele îi luă brusc mâna şi începu să i-o sărute cu ardoare.

Săruturile lui o făceau să se gândească la înţepăturile de ţânţar. De-abia reuşi să-şi desprindă mâna, cuprinsă de o înfiorare cu greu reprimată.

Contele o privi nedumerit.

- Nu mă placi?

Henrietta înghiţi cu greu nodul din gât.

Contele nu era nici în regulă, nici în neregulă. Când se înfierbânta, fălcile începeau să-i tremure, iar mâinile îi erau mari şi de culoarea şuncii afumate.

Iar sabia pe care insista s-o poarte, întrucât făcea parte din costumul armatei bulgare, îi dădea un aer cam ridicol.

Părea desprins din Europa feudală, pe când ei se aflau la Boston, în Statele Unite ale Americii, anul de graţie 1890.

- Domnişoară Radford, heruvimul meu, de ce nu-mi răspunzi?

Henrietta oftă.

- îmi pare rău, conte, dar eşti al patrulea pretendent pe care îl primesc săptămâna asta şi sunt cam încurcată.

Contele se bosumflă.

- Mai sunt şi alţii?

- O, da, răspunse ea. O mulţime.

Contele se ridică maiestuos.

- Atunci, te salut şi mă retrag. Când o tânără nu vede calităţile unui bulgar, e oarbă.

Contele făcu o plecăciune, îşi lovi călcâiele şi plecă.

Henrietta trăia în America de doi ani şi jumătate, dar abia în ultimele luni fusese în măsură să-şi cumpere câteva piese deosebite pentru garderobă.

Oftă din nou şi se lăsă pe spătarul scaunului.

în pofida plăcerii pe care i-o oferea un asemenea lux, se săturase de viaţa la Boston.

îi era dor de Anglia şi de casa ei, conacul Lushwood, chiar dacă ea şi cu tatăl ei le părăsiseră în împrejurări foarte triste.

Lushwood fusese cândva un model de eleganţă şi bună dispoziţie. Multe baluri fastuoase avuseseră loc acolo pe când lordul Radford - bunicul Henriettei - trăia.

îşi amintea cum se strecura afară din camera copiilor ca să privească prin balustrada scărilor oaspeţii care soseau. Lorzi şi soţiile lor, duci şi ducese, conţi şi contese.

O seară anume îi rămăsese întipărită în memorie.

Mama ei cânta piese franţuzeşti la pian, când în hol se auzise zgomot. Un tânăr care întârziase tocmai îşi scotea haina.

Era foarte înalt, cu păr negru ca pana corbului şi cu profilul unui om dârz. Parcă era un prinţ desprins dintr-o carte de poveşti.

Zărind-o, îi făcu cu ochiul, complice.

- Ce, nu dansezi în seara asta? o întrebă el, prefăcându-se mirat.

Henrietta scutură din cap.

- NU am voie în salon la ora asta, îi explică ea, sfios.

Tânărul stătu câteva clipe pe gânduri.

- Dar pe hol?

Henrietta stătu gânditoare.

- Cred că da. Nimeni nu a spus că e interzis.

Tânărul îi întinse mâna.

- Ce-ar fi să valsăm împreună?

Camerista o privea dezaprobator, dar Henriettei nu-i păsa.

Coborî treptele, ridicându-şi cu atenţie cămăşuţa, de parcă era cea mai frumoasă rochie de bal.

- Nu se cântă un vals, aşa că va trebui să improvizăm, zise tânărul.

Henrietta habar nu avea ce înseamnă "a improviza", însă tăcu.

îi dădu mâna partenerului şi începură să danseze.

Camerista strânse din buze şi o privi cu nelinişte, dar fata o ignoră.

Avea senzaţia că e ca o pană uşoară care zboară de colo până colo.

Aşadar, asta însemna să fii om mare!

La sfârşitul dansului, tânărul făcu o plecăciune.

- Mulţumesc, domnişoară Radford. Presupun că eşti domnişoara Radford şi nu vreun elf, nu?

Neştiind ce înseamnă elf, dar ştiind cum o cheamă, Henrietta încuviinţă cu mândrie.

- Câţi ani ai, domnişoară Radford?

- Şapte, răspunse fetiţa cu gravitate. Şi jumătate.

Ochii tânărului sclipiră jucăuş.

- Ei bine, când vei avea şaptesprezece ani şi jumătate, sper că vom dansa din nou.

Henrietta se gândise adesea la acel tânăr chipeş care dansa cu atâta graţie, dar nu-l mai revăzuse de atunci.

Probabil pentru că bunicul ei murise la puţin timp după aceea, iar gloria acelor zile era de mult apusă. După dispariţia acestuia, se descoperise că risipise mare parte din averea familiei.

Ani buni, tânărul lord Radford şi soţia acestuia se străduiseră să menţină casa şi moşia pe linia de plutire.

între timp, lady Radford murise, iar lordul Radford îşi pierduse orice interes pentru viaţă.

în fiecare zi, Henrietta îşi găsea tatăl în birou, cu un pahar de vin în faţă, privind fix portretul iubitei sale soţii.

Ei însăşi i se umpleau ochii de lacrimi când se uita la tabloul mamei sale.

Aceasta devenise între timp o adevărată sfântă. Suportase totul cu stoicism. Nu-l admonesta nici când se arăta prea generos cu rudele sărace, nici când acestea nu se arătau la fel de săritoare când se găsea el însuşi la ananghie.

Henrietta avusese întotdeauna impresia că mama ei era cea mai frumoasă fiinţă de pe pământ, cu părul ei negru şi des şi cu ochi de gazelă.

Intr-o dimineaţă, Henriettei i se păru că vede altceva în ochii mamei sale. Citea parcă o îngrijorare profundă pentru soţul îndurerat.

Desprinse încetişor paharul din mâna tatălui său.

- Te rog, tată, nu mai fi aşa de trist! Mamei nu i-ar plăcea să te vadă într-o asemenea stare.

Lordul Radford îşi reprimă cu mare greutate un oftat.

- Cum să nu fiu trist, draga mea? Mi-am pierdut cea mai dulce şi mai blândă tovarăşă. Era aşa de delicată, dar să-mi fie răpită de o simplă febră! Mi-aş mai putea reveni? Nu cred să fi existat căsătorie mai fericită decât a mea.

- Dar mă ai pe mine, tată, şopti Henrietta.

Lordul Radford îşi acoperi faţa cu mâinile, în semn de remuşcare.

- Ce insensibil sunt, copila mea! Sigur că te am pe tine, dar într-o bună zi te vei căsători şi mă vei părăsi.

- Toată lumea pleacă până la urmă şi, prin urmare, există cineva părăsit.

Bărbatul îşi răsuci scaunul şi o privi uimit.

- Ce cuvinte triste pentru cineva aşa de tânăr. Triste, dar înţelepte.

Henrietta avea atunci cincisprezece ani şi jumătate, dar - privindu-şi tatăl - se simţea mult mai bătrână.

- Ce-ar fi să mergem în grădină şi să curăţăm trandafirii? Par neîngrijiţi.

Tatăl ei se ridică de pe scaun, dându-şi seama că durerea îl făcuse să-şi neglijeze fiica.

Cu toate astea, nu reuşea să scape de mâhnire. Henrietta se simţea ca un copac ale cărui frunze cad. O iarnă lungă o aştepta.

într-o dimineaţă, sosi o scrisoare purtând o ştampilă necunoscută.

- Statele... Unite... ale Americii, citi Henrietta surprinsă, după care întinse scrisoarea tatălui ei.

- O, Doamne, exclamă el, probabil e de la bătrânul unchi Harold. A emigrat în urmă cu vreo treizeci de ani. De atunci, nu am mai auzit nimic de el.

Scrisoarea nu era de la unchiul Harold, ci de la avocatul acestuia.

Unchiul Harold murise, lăsând nepotului său mare parte din pământul său din Texas.

Scrisoarea acestuia i se păru lordului Radford un semn, o şansă de a scăpa de tristeţe şi de a lăsa pentru o vreme Lushwood.

Hotărî să plece în Texas şi să încerce să-şi construiască acolo o fermă.

- Mulţi oameni fac avere în America, spuse el. Gândeşte-te cum ar putea deveni Lushwood, dacă mă întorc plin de bani.

Henrietta se rugă să nu o lase în Anglia, la vreun internat.

Cum îşi iubea prea mult fiica şi nu dorea s-o abandoneze,

lordul Radford se învoi.

Lushwood fusese închis. Din personalul care mai rămăsese, adică o bucătăreasă şi două slujnice, toată lumea fu concediată.

Totuşi, bătrâna doică a Henriettei, fusese chemată pentru a o însoţi în America.

Lordul Radford, Henrietta şi doica părăsiră Lushwood într-o zi mohorâtă de toamnă.

Henrietta îşi aruncase pentru ultima oară ochii asupra frumoasei lor case, care de acum încolo va avea un aer părăsit, abandonat.

- Ne vom întoarce, şoptise ea. îţi promit că ne vom întoarce. Şi te vom pune din nou pe picioare. îţi vei recăpăta gloria de odinioară, aşa cum şi-ar fi dorit mama.

La început, nu crezuse că îşi va putea ţine făgăduiala.

Pământul din Texas se dovedise a fi plin de ciulini şi arid. Toate eforturile de a face o fermă fuseseră sortite eşecului.

Chiar dacă lordul Radford şi mexicânii din zonă trudiseră zi şi noapte, nu avuseseră parte nici de recoltă, nici de animale frumoase.

Henrietta şi doica se străduiseră să ţină casa în ordine, dar căldura şi diferitele insecte păreau să afecteze pe toată lumea.

Singura consolare a Henriettei era că tatăl ei muncea aşa de mult, încât nu se mai gândea la pierderea adoratei sale soţii.

într-o dimineaţă, Pablo, unul dintre muncitorii mexicani, dăduse buzna la fermă într-o stare de surescitare de nedescris. Trebuia să-i vorbească stăpânului.

Lordul Radford îl lăsase pe Pablo săpând un şanţ în partea

nordică a fermei.

- Am săpat tot mai adânc şi nu m-am oprit decât în clipa când ceva mi-a biciuit faţă. Când mă uit în jos, ce-mi văd ochii? Apă. Multă apă. Numai că e groasă şi neagră. Şi parcă bolboroseşte.

Lordul Radford sărise imediat de pe scaun. Ştia ce înseamnă asta.

- Petrol!

Era bogat! Se întorsese roata norocului.

Din păcate, era prea târziu să-şi salveze soţia, dar nu prea târziu să salveze Lushwood şi să asigure un viitor prosper fiicei sale.

Henrietta fusese trimisă în nord, la Boston, să-şi desăvârşească educaţia. îi părea rău să-şi părăsească tatăll, nu şi prăfuitul Texas.

îşi făcuse o mulţime de prieteni, dar după şase luni se simţise suficient de "şlefuită". învăţase ce atitudini trebuie să adopte, care e eticheta. Mintea ei tânjea după ceva mult mai substanţial.

Rămasă singură în casa din Boston, citise tot ce găsise, ba chiar învăţase şi franceza de una singură.

Tatăl ei o vizita de câte ori putea, dar ştia că e foarte ocupat cu afacerile.

între timp, se dusese vestea îmbogăţirii tatălui ei, aşa încât se trezi înconjurată de o mulţime de pretendenţi.

Mulţi dintre ei făceau parte din familii regale europene, care scăpătaseră şi veniseră în America pentru a face căsătorii avantajoase.

Era parcă epidemie de bărbaţi care-şi ofereau titlul în schimbul unei averi frumoase.

într-o bună zi, începuse să viseze cu ochii deschişi la un bărbat c are s-o iubească şi pentru altceva decât pentru banii pe care tatăl ei îi ţinea la bancă.

Se trezi din reverie în clipa când uşa de la salon se deschise, iar în prag se ivi doica.

- Ce zi frumoasă! Nu vrei să patinezi?

Henrietta sări în sus de bucurie.

- O, ba da, Poody!

Aşa o alinta ea pe doică, în copilărie.

Ninsese toată dimineaţa, dar acum apăruse soarele şi totul strălucea.

Alunecă fericită pe gheaţă, acoperindu-şi mâinile cu un manşon. Obrajii i se înroşiră, iar ochii îi străluceau. Buclele blonde îi ieşiseră din căciula de blană albă pe care o purta pe cap.

Doica avea impresia că e desprinsă dintr-un tablou, atât de frumoasă era.

La marginea patinoarului văzu un bărbat cu mantie şi căciulă din blană de urs, care fuma dintr-un trabuc. Se uita la Henrietta.

La început, ea nu-i sesiză prezenţa.

Abia când se apropie de margine îl remarcă. Privirea lui intensă o stânjenea, făcând-o să se clatine.

In clipa următoare, căzu pe spate.

Henrietta auzi strigătul doicii, după care zgomotul cuiva care mergea pe gheaţă.

în clipa următoare, domnul cu trabucul şi căciula din blană de urs o întrebă:

- Sunteţi teafără?

- Da, cred că da, îngăimă Henrietta.

- Prea bine. Să vă ajut! zise el, întinzându-i mâna ca s-o ajute să se ridice.

După aceea, o conduse la o bancă. Doica se agita în preajma ei, scoţându-i patinele şi scuturând manşonul de zăpadă.

Henrietta rămase nemişcată, uitându-se printre gene la străinul acela chipeş.

Pentru că era nespus de seducător.

Buzele şi nasul erau subţiri, iar sprâncenele foarte drepte. Ochii albaştri ar fi putut părea reci, dar Henrietta observă că trădau curiozitate.

„Ei bine, îşi spuse ea, se pare că mă place. Şi mă place pentru mine, întrucât habar nu are cine sunt."

- Staţi departe? o întrebă el, vădit îngrijorat.

- Nu, foarte aproape. Acolo! Casa cu obloane galbene.

Gentlemanul se uită în direcţia indicată.

Henrietta nu voia să-şi decline identitatea. Nu dorea să strice plăcerea de a fi admirată pentru ea însăşi.

După ce-şi puse cizmele în picioare şi-şi acoperi mâinile cu manşonul, îşi luă rămas-bun de la străin.

Mai târziu, când privi peste umăr, văzu că bărbatul nu se mişcase din loc, urmărind-o cu privirea.

A doua zi dimineaţă se auzi soneria.

Peste câteva clipe, o slujnică intră s-o anunţe că prinţul Vasily al României vrea să aibă plăcerea de a-i vorbi doamnei cu ghete roşii şi căciulă din blană albă.

Era gentlemanul pe care îl cunoscuse în ziua anterioară.

"Habar nu are cine sunt", îşi spuse ea, încântată.

Prinţul Vasily era îmbrăcat în roşu, iar când o văzu venind îşi lovi călcâiele în semn de salut.

- îmi cunoşti numele. Mă simt dezavantajat, întrucât eu nu-l cunosc pe al tău.

Henrietta ezită.

- Mă numesc Henrietta Radford, răspunse ea după o vreme, fîxându-l cu privirea.

Se aştepta să vadă strălucirea aceea interesată la auzul numelui ei, însă nimic de genul acesta nu se întâmplă.

- Radford? repetă el. Nu cred că eşti din Boston, nu-i aşa?

- Nu, sunt englezoaică. Tata a venit în Texas cu afaceri... pentru o vreme.

- Ii urez succes, întrucât nimic nu e uşor în Texas.

Convinsă că nu are de-a face cu un vânător de avere, Henrietta

nici nu-şi dădu seama cum trecu ora următoare.

Află în acest timp că prinţul călătorea prin lume înainte de a se întoarce acasă şi a se stabili pe moşia lui, la Okna, la poalele Carpaţilor.

Când, la plecare, prinţul îşi exprimă dorinţa s-o revadă, ea acceptă bucuroasă.

Până şi doica fusese de acord.

Prinţul o vizita în fiecare dimineaţă şi, nu peste multă vreme,

Henrietta se plimba în trăsura lui splendid capitonată.

într-o dimineaţă, prinţul scoase un oftat în timp ce-şi arunca ochii asupra străzilor înzăpezite din Boston.

- în ţara mea e la fel de multă zăpadă ca aici, iar munţii arată ca nişte stâlpi de gheaţă.

- Cred că e foarte frumos, murmură Henrietta.

- E frumos, confirmă prinţul cu un oftat, dar regatului meu îi lipseşte prinţesa.

Tulburată, Henrietta înţelese că era curtată.

întrucât nu-i cunoştea numele când se întâlniseră prima dată şi prin urmare nu avea cum să fie un vânător de avere, Henrietta îi luă în serios atenţiile.

începu să se vadă prinţesă, plimbându-se prin pământurile din Okna, la braţul chipeşului ei soţ.

De fiecare dată când el îi săruta mâna sau o privea insistent, roşea. Iar când tatăl ei îi transmisese că îi va face o scurtă vizită în weekendul următor, se entuziasmă.

Primul subiect despre care discută când acesta intră în hol, fu prinţul:

- E un aristocrat, tată, iar conduita lui e ireproşabilă. Şi cred că e foarte bogat de vreme ce călătoreşte cu o trăsură a lui, una foarte la modă. E exact aşa cum ar trebui să fie un prinţ.

- într-adevăr, răspunse tatăl ei zâmbind şi întinzând pălăria slujnicei.

Ştia prea bine că în ultimele douăsprezece luni în jurul fiicei lui roiseră o mulţime de bărbaţi lacomi, lipsiţi de scrupule.

- Aşa e, tată. Iar ce e mai bun din toată această poveste, e că habar nu avea cine sunt când ne-am cunoscut şi nici când m-a căutat prima dată.

în clipa aceea, slujnica tresări uşor, cât pe ce să scape pălăria din mână. Totuşi, nici tatăl şi nici Henrietta nu sesizară.

- Cred că mă place pentru mine însămi. Ce spui?

- Probabil ai dreptate, zise el, scoţându-şi pardesiul.

Lordul Radford o urmă în salon.

- Ce mai face doica?

- O, nu prea grozav în ultimele două zile. A rămas în pat.

Nedorind să îl îngrijoreze, se grăbi să adauge:

- Spune că se simte deja mai bine, deşi nu va veni să-ţi ureze bun venit decât mâine dimineaţă.

Lordul Radford îşi prinse bărbia în palme şi se uită la fiica lui cu multă dragoste. Era îmbrăcată într-o rochie cu dungi roz şi albe, iar părul îi era strâns cu o panglică albă.

- Ştii, Henrietta, ai început să semeni tot mai mult cu americancele, o tachină el.

- O, da?

Tatăl ei râse.

- Păi... nu chiar. Cel puţin deocamdată. Dar dacă mai stăm mult aici...

- Nu mă mai chinui! îmi plac fetele de aici şi America. Totuşi, nu vreau să mă simt străină când ne întoarcem acasă. O vom face într-o bună zi, nu-i aşa?

- Ei bine, am câteva veşti referitoare la asta care cred că te vor bucura.

- Despre ce e vorba?

- Am găsit un manager pe care îl învăţ ce trebuie să ştie ca să preia frâiele afacerii. Astfel, ne vom întoarce acasă înainte de' sfârşitul anului şi vom începe să renovăm Lushwood.

- O, tată! E adevărat?

- Da. Am întocmit deja o listă cu arhitecţi care să ne ajute. Nu putem să rezervăm încă bilete, dar ne putem gândi la îmbunătăţirile pe care dorim să le aducem.

- Ce veşti minunate! Totuşi...

Faţa Henriettei se întunecă brusc.

- Mă întreb dacă Anglia e înscrisă în itinerarul prinţului Vasily.

- Alt! exclamă lordul, privindu-şi fata mai de aproape. Aşadar, despre asta e vorba. Cred că trebuie să îl cunosc cât mai repede.

- Ce-ar fi să îl invităm la cină? propuse Henrietta, frecându-şi mâinile.

In seara aceea, Henrietta şi tatăl ei aşteptau în salon venirea prinţului când slujnica bătu la uşă şi intră.

După ce-i aruncă o privire scurtă Henriettei, întrebă dacă poate vorbi puţin cu lordul Radford.

Acesta se ridică şi veni după ea pe hol.

Peste câteva minute, când acesta se întoarse în salon, Henrietta îl privi nedumerită.

- Ce e, tată? întrebă ea, văzându-i îngrijorarea pe faţă.

- Trebuie să-ţi spun ceva...

Insă fu întrerupt de sunetul soneriei.

Henrietta se ridică.

- A sosit, tată. O să vezi şi tu! Dar ce trebuie să ştiu?

- Trebuie să mai aştepţi, murmură el în timp ce asculta paşii

slujnicei care se îndreptau spre uşa de la intrare.

Când prinţul intră, fetei i se păru foarte distins cu jacheta roşie si mănuşile albe. Deşi încruntarea tatălui ei o tulbura, senzaţia dispăru destul de repede.

Lordul se arătă o gazdă perfectă, iar prinţul Vasily un oaspete plin de admiraţie, atent şi conversând politicos.

La întrebarea Henriettei dacă Anglia se afla pe agenda călătoriei sale, prinţul îi răspunse cu eleganţă că ar fi, dacă s-ar afla ea acolo.

După ce prinţul plecă, lucru care nu se petrecu decât după ce bău o tărie şi fumă un trabuc cu lordul Radford, Henrietta ardea de nerăbdare să afle impresia tatălui ei.

- Tată! exclamă ea dând buzna în bibliotecă.

Lordul Radford ridică ochii.

- Spune-mi ce părere ai despre prinţul meu.

Tatăl ei o privi cu gravitate.

- Mă nelinişteşte ce crezi despre el.

Henrietta se încruntă.

- Te nelinişteşte? De ce?

Tatăl ei scoase un oftat şi întinse mâna după sticlă.

- îţi place foarte mult de el, dar de unde ştii că este cine pretinde?

- De unde ştiu? Păi... pentru că aşa mi-a spus el.

Lordul Radford clătină din cap.

- Draga mea, tare mi-e teamă că trebuie să-ţi spun că e un prefăcut.

Cuvintele acestea căzură ca o ghilotină asupra ei. Păli şi făcu un pas înapoi.

- Pre... prefăcut? De unde ştii?

Drept răspuns, bărbatul se ridică şi o chemă pe slujnică.

Henrietta îl privea uimită. Lordul nu scoase o vorbă până când apăru slujnica.

- Repetă fiicei mele ce mi-ai spus mai devreme, îi porunci el.

Slujnica îşi frângea mâinile.

- Când am auzit-o prima dată pe domnişoara Henrietta spunând că prinţul nu ştia cine e când a venit prima dată în vizită, m-am întrebat dacă nu ar fi mai bine să vorbesc. îl observasem pe prinţ cu săptămâni bune înainte. Se tot plimba în jurul casei, cu trăsura. Am auzit apoi că pune întrebări prin zonă. Prinţul ştia cine e, dar abia ieri am aflat de la brutar, căruia i-a spus potcovarul, că trăsura nu e a lui, e închiriată. Umblă vorba că e foarte sărac. în mod cert, e un vânător de avere.

Se lăsă tăcerea, timp în care slujnica îşi răsucea mâinile, întrebându-se dacă procedase corect.

- O, Doamne! exclamă cu tristeţe Henrietta într-un târziu, tare proastă am fost.

- îmi pare rău, coniţă, zise fata.

- Nu-i nimic. Ai făcut bine că mi-ai spus. Mâine, când va veni prinţul, să nu-i dai sub nicio formă drumul înăuntru. Trebuie să mă duc la culcare acum. Noapte bună, tată!

Tatăl ei şovăi înainte să răspundă.

- Noapte bună, draga mea, zise el, impresionat de stăpânirea de sine a fiicei sale.

Nu auzi hohotele acesteia, mai târziu, întrucât aceasta îşi înfundase capul în pernă, ca să înăbuşe zgomotul.

: îi: *

A doua zi, lordul Radford se duse la bancă. Henrietta nu-l însoţi, pentru că se simţea obosită. Nu dormise bine.

Cosea liniştită în salon când se auzi soneria de la intrare. îşi ţinu răsuflarea şi ascultă.

Da, era prinţul Vasily. Auzi cu claritate exclamaţia de surprindere a acestuia când slujnica îi spuse că stăpâna nu e acasă.

După ce servitoarea închise uşa, Henrietta răsuflă uşurată şi începu iar să coasă.

Peste câteva minute, auzi că cineva forţează zăvorul de la uşa din spate.

Rămase nemişcată, cu broderia în mână.

Oare era cineva care se urca pe scara de fier care ducea la balconul de la etajul întâi?

Să fi fost o umbră trecând pe la fereastra salonului?

Să fi fost cineva acolo?

Tocmai voia să pună jos broderia şi să apese pe sonerie când zări o pereche de ghete bine lustruite.

Apoi... prinţul Vasily.

- Cum îndrăzneşti? izbucni ea, îngrozită.

Vru să apese pe sonerie, dar prinţul îngenunche la picioarele

ei.

- Te rog! Trebuie să mă asculţi, zise el cu un geamăt. Mi-ai pus

inima pe jar. De ce nu ai vrut să mă vezi astăzi?

- Nu e vorba doar de ziua de azi, începu ea încercând să-şi stăpânească tremurul vocii. Nu doresc să te mai văd niciodată.

- Niciodată?

Prinţul o privi uluit.

- Ce înseamnă asta?

- înseamnă că nu mă mai poţi păcăli.

- Păcăli!

Prinţul se ridică în faţa ei, cu un aer maiestuos.

- Cum să te păcălesc? Sunt nebun după tine. Nebun!

Arăta într-adevăr ca un nebun, cu nările dilatate şi pupilele arzându-i parcă de pasiune.

- îmi pare rău, prinţe. Sentimentul nu e reciproc.

- Mă respingi? E imposibil! strigă el întinzându-se s-o îmbrăţişeze.

Broderia şi acul îl împiedicară să-şi ducă la îndeplinire intenţia.

- Au! strigă el, ridicându-şi mâna pe care apăruse o dâră de sânge.

- Tot ce pot spune e că o meritai, zise Henrietta pe un ton care-şi dorea să pară rece. Te rog să pleci sau chem servitorii.

In clipa aceea, prinţul se schimbă ca prin farmec. Toată pasiunea lui - bine jucată după câte se părea - dispăru.

Strânse buzele, iar ochii deveniră ca de oţel.

- Ai de gând să chemi un senator să mă dea afară?

- Mda... Si... sigur, răspunse Henrietta, enervată de răutatea pe care o trăda comportamentul prinţului.

- Nimeni nu-l ameninţă pe prinţul Vasily, şuieră el. Nimeni.

l'lec, dar te avertizez că vei regreta că m-ai tratat astfel. Ti-o promit.

Henrietta începu să tremure când acesta se apropie ameninţător de faţa ei.

- Te voi face să suferi din această pricină, zise el printre dinţi.

Spunând acestea, se răsuci pe călcâie şi dispăru exact pe acolo

pe unde venise.

Henrietta mai avea puţin şi leşina. Niciodată nu-i arătase cineva atâta duşmănie şi nu se metamorfozase dintr-un Făt-Frumos mtr-un monstru ameninţător.

îi era teamă să nu o fi blestemat şi de aceea voia să plece cât mai departe. Se săturase de toată mascarada aceea şi de toţi acei pretendenţi prefăcuţi.

Când auzi vocea tatălui ei în hol, se repezi recunoscătoare mtr-acolo.

- Tată!

Lordul Radford se întoarse şi fu şocat de vederea pe care i-o oferea fiica lui: o fiinţă care tremura şi care avea ochii mari de spaimă.

- Henrietta! Ce Dumnezeu s-a întâmplat?

Tânăra făcu paşi nesiguri spre el, după care i se prăbuşi în braţe, plângând în hohote.

- Vreau să plecăm acasă, tată. Nu peste câteva luni sau săptămâni, ci mâine. Te rog, tată! Vorbesc din suflet. Vreau să mă întorc acasă.

Capitolul 2

Henrietta şi tatăl ei stăteau sprijiniţi de balustrada vaporului The Boston Queen.

Doica era sus, ca să se asigure că bagajele sunt transportate în cabina care le fusese rezervată.

Lordul Radford făcuse rezervări pe un vapor care pleca numai la două zile după incidentul cu prinţul Vasily.

Henrietta nu era întristată la gândul plecării. Boston nu era acasă pentru ea şi nu-şi făcuse decât foarte puţini prieteni.

- Ei bine, cabinele sunt frumoase, se auzi vocea doicii. Nu sunt mai prejos de stadardul unui Radford.

Tatăl Henriettei se întoarse spre ea şi o privi încruntat.

- Ce uitucă eşti! Trebuie să-ţi reamintesc că pe parcursul acestei călătorii ea nu este Henrietta Radford, ci domnişoara Harrietta Reed.

Doica îl privi, descurajată.

- O, Doamne! Ce memorie proastă am.

Lordul Radford ajunsese la concluzia că era mai bine pentru liica lui să călătorească incognito ca să evite genul de atenţii la care fusese supusă la Boston. La fel cum îşi dorea s-o scutească de neplăcerea de a fi asaltată de jurnalişti la Liverpool.

Povestea lordului englez care dăduse lovitura în America, găsind petrol, fusese deja relatată în The Times şi orice reporter ar li considerat că un interviu cu Henrietta la întoarcerea în ţară l-ar face să dea lovitura.

Lordul Radford nu putea încă să plece, întrucât nu-i dăduse loate instrucţiunile necesare directorului care urma să îl înlocuiască.

Dar o va face de îndată ce va fi cu putinţă.

- Sper că nu vei uita noul tău nume: domnişoara Reed, îi spuse el. Sub acest nume s-a făcut rezervarea.

- Nu voi uita. La fel cum nu voi uita că doica e acum doamna l’oody.

Stabiliseră ca doica s-o însoţească p'e domnişoara Reed, ca să-i protejeze identitatea.

Doica ridicase din umeri dezaprobator, deoarece şi-ar fi dorit să poarte un alt nume, nu o poreclă copilărească.

Dar nu era ea genul care să ţină supărare.

Lordul Radford îşi scoase ceasul.

- A cam sosit vremea, zise el, aruncând o privire tristă fiicei sale.

Şirul lung de pasageri care mergeau la clasa întâi, a doua sau a patra se rărise. Mai erau şi întârziaţii, cei care dădeau buzna pe punte ca să nu piardă cursa.

Henrietta îi privea cătărându-se la clasa a doua. Erau îmbrăcaţi în haine negre şi purtau geamantane din piele de diferite forme şi dimensiuni.

- Probabil sunt membrii orchestrei, comentă lordul Radford, urmărind privirea fiicei sale. Iar acelea sunt instrumentele.

- O orchestră! murmură Henrietta. Ce distractiv!

Unul dintre membrii acesteia rămase pe punte, aşteptând evident pe cineva. Altminteri, cum să explice faptul că stătea cu spatele şi privea în depărtare?

Se auzi semnalul de plecare.

- Trebuie să cobor, zise lordul Radford cu blândeţe.

Henrietta se aruncă în braţele tatălui său.

- La revedere, tată! îmi va fi dor de tine. Dar vei veni cât de curând, nu-i aşa?

- De îndată ce va fi cu putinţă, draga mea.

- Nu-i aşa că vei avea grijă de comoara mea, doamnă Poody? zise el, făcând complice cu ochiul doicii.

Cu mare greutate, aceasta se abţinu să nu izbucnească în râs.

- O, nu vă faceţi griji! NU am s-o scap din ochi.

Cele două femei îşi fluturară mâinile în semn de bunu rămas.

Se auzi din nou goarna.

Singurul membru al orchestrei rămas pe punte îşi examină din nou ceasul. Un marinar îl atenţionă că urmau să plece.

Clătinând din cap, bărbatul vârî ceasul în buzunar şi începu să urce scările care duceau la clasa întâi, nu la a doua, aşa cum procedaseră ceilalţi. Era încruntat.

Lordul Radford se uită la vaporul care se îndepărta simţitor de urm. îşi scoase pălăria şi o flutură până ce nu mai văzu decât un punct la orizont.

Henrietta mai zăbovi pe punte, privind marea de culoarea petrolului.

Distanţa de America era tot mai mare. Deşi era o ţară plină de .iiracţii, nu fusese fericită aici.

îşi va găsi oare fericirea în Anglia?

lin vânt rece îşi făcu simţită prezenţa, însă Henrietta nu plecă.

Abia când ţărmul nu se mai zărea, porni în căutarea cabinei. Şovăi o vreme, neştiind încotro s-o ia. Observă că pe o uşă albă era scris: "Numai pentru personal".

Se uită în urmă.

Bărbatul pe care îl observase mai devreme privind neliniştit spre ţărm se îndrepta spre ea.

- Scuzaţi-mă, domnule! Pe acolo e intrarea la clasa întâi? îl mtrebă Henrietta, când acesta ajunse suficient de aproape de ea.

- Mda, însă în clipa aceasta vă aflaţi mai aproape de tribord.

- Da? repetă ea, neştiind prea bine ce înseamnă tribord.

- Da. Vino cu mine.

Deschise uşa albă şi se dădu la o parte ca să-i permită llenriettei să intre.

- Dar scrie: "Numai pentru echipaj", protestă tânăra.

Gentlemanul ridică din umeri.

- Ei şi? Consideră că sunt marinar şi dă vina pe mine. Când ajungi în capăt, traversezi şi ajungi pe puntea de la clasa întâi. Trebuie să ajung la clasa a doua, să mă văd cu membrii trupei.

- A trupei?

- Sunt şeful orchestrei. Probabil i-ai văzut când s-au îmbarcat.

- A, da! Aşa e.

Bărbatul zâmbi şi întinse mâna.

- Mă numesc Eddie Bragg.

Şovăind, Henrietta luă mâna şi i-o strânse.

- Sunt Hen... Harrietta Reed, se prezentă ea timid.

- încântat de cunoştinţă, domnişoară Reed.

- Vii? întrebă el, arătând spre uşa deschisă.

Henrietta privi în jur şi păşi cu precauţie pe uşă.

- Vezi, nu te-a lovit fulgerul, râse Eddie.

- Nu, nu m-a lovit.

Vântul eta mai puternic, aşa că fu nevoită să-şi pună mâna pe cap ca să nu-i zboare pălăria.

- Ia-o pe acolo! strigă Eddie. Vei găsi o uşă albă şi te vei întoarce la clasa întâi.

- Mulţumesc mult.

îşi strânseră din nou mâinile, iar Eddie se îndepărtă.

îl privi coborând o scară şerpuitoare de fier, cu haina umflându-i-se din cauza vântului.

Peste câteva clipe, observă că la picioarele ei aterizase o mapă subţire de piele. Probabil Eddie o avea la subsoară şi-i căzuse când îşi strângeau mâinile.

O culese imediat şi se duse după Eddie, la clasa a doua.

Privi în jur, dar nici urmă de acesta. Tot Uitându-se în stânga şi în dreapta, ajunse la o altă uşă albă. Citi încă o dată inscripţia Numai pentru echipaj , dar cunoscându-l pe Eddie, mesajul nu i se mai părea la fel de ameninţător.

Se opri, o deschise şi intră, ca să vadă dacă pe acolo o luase.

Ceea ce se oferea ochilor era puntea pentru cargou, situată undeva în spatele vaporului.

Nu era nicio încărcătură, ci un număr considerabil de oameni, îmbrăcaţi sărăcăcios, palizi şi slabi, se înghesuiau unii în alţii, încercând să se încălzească.

înţelese, şocată, că nimerise la clasa a patra, unde călătoreau oamenii cei mai sărmani.

Cineva începu să cânte.

I In gentleman îmbrăcat mult mai bine decât restul pasagerilor, <• întoarse dezgustat şi porni spre uşa din spate. Henrietta nu avu nevoie decât de o secundă ca să-i vadă nasul, nasul subţire ca tăişul unui cuţit.

Din profil, bărbatul semăna cu prinţul Vasily de România, icvelaţie care o făcu pe Henrietta să-şi ducă mâna la gură.

- Domnişoară Reed? Ţi-e rău?

lira Eddie, care o privea îngrijorat.

- Nu, mulţumesc. Mi s-a părut că recunosc pe cineva.

Se uită spre balustradă, însă bărbatul învăluit în mantie dispăruse.

- Cineva cunoscut? La clasa a patra?

Părea atât de surprins, încât ea râse încet.

- Ai dreptate. Persoana aceea nu ar fi...

()chii lui Eddie sclipiră.

- E vorba de un bărbat?

I lenrietta era descumpănită. Comportamentul domnului Bragg ■ i .i mai familiar decât era obişnuită din partea unui străin, aşa că

se întrebă dacă nu ar fi trebuit să se simtă jignită.

Dar faţa lui era aşa de deschisă, de prietenoasă şi de veselă, încât nu consideră că se cuvine să îl corecteze.

Lumea de pe acest vapor era aşa de diferită de cea cunoscută, iar Eddie era artist. Ceea ce schimba datele problemei. în plus, habar nu avea că e fiică de lord.

- Domnule Bragg, cred că ai pierdut asta în timp ce vorbeam.

- Eddie, te rog! Nu domnul Bragg. Da, aceasta e mapa cu partiturile. Slavă Cerului! Tocmai o căutam. Dacă nu ai fi găsiţ-o, ultimele mele compoziţii ar fi fost pentru pierdute totdeauna.

Henrietta făcu ochii mari.

- Eşti compozitor?

- Da, însă din păcate sunt cunoscut mai mult ca dirijor.

Se răsuci pe călcâie şi o luă spre clasa a doua, iar Eddie o urmă îndeaproape.

- Nu te pot lăsa să pleci fără să-mi promiţi că vei lua un cocteil cu mine, insistă el.

- NU am mai băut cocteil până acum, răspunse Henrietta.

începu să urce scările, cu Eddie după ea.

Se grăbi spre uşa albă care dădea spre clasa întâi, dar el i-o luă înainte şi i-o deschise.

- Ei bine, mâine-seară - când vom cânta - o parte din melodii ţi le voi dedica.

Faţa i se întunecă imediat.

- Dacă vom cânta...

Henrietta tocmai voia să îl întrebe ce vrea să spună când zări două doamne care se uitau la ei. Mai ales una dintre ele o privea dezaprobator.

bea mai în vârstă era înaltă şi robustă, cu un nas dominator şi (» hi dispreţuitori. Era acoperită de blănuri şi purta o pălărie roşie pe care vântul i-o flutura când la stânga, când la dreapta.

Cealaltă era tânără, cam de aceeaşi vârstă cu Henrietta. Era maltă şi slabă, cu ochi negri şi o faţă care trăda nervozitate.

- Mă întreb cum de nu e încuiată uşa, zise femeia mai în vârstă. Nu se cuvine ca pasagerii de la clasa a doua să vină aici fără un permis de trecere.

- Aşa e, lady Butterclere, o aprobă însoţitoarea acesteia.

Eddie părea amuzat.

- Dacă vrei să ştii, lady B... B... sau cum ţi-o fi zicând, suntem pasageri la clasa întâi şi am vrut să vedem cum călătoreşte cealaltă plinătate.

- Cum călătoreşte cealaltă jumătate?

Lady Butterclere şuieră de parcă voia să intre în competiţie cu vântul.

- Habar nu am de ce şi-ar dori cineva să facă un lucru aşa de i idicol. Dar dacă sunteţi la clasa întâi, mă întreb dacă o tânără ar

i tehui să călătorească fără însoţitoare. Sau poate dumneavoastră o însoţiţi... O relaţie?

- însoţitoarea ei?

Eddie îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă.

- Nu sunt însoţitoare, lady Buttery. Sunt compozitor şi dirijor

ii orchestrei Eddie Bragg.

Lady Butterclere strânse din buze în semn de dezgust.

- Un artist.

îşi strânse blănurile în jur, de parcă ar fi existat Dericolul să fie , a i ■ a- a ■

' 1 cAisidi U ui sa ik (:l)1(j 0 trezi dln sorari; era entuziasmata.

contaminată. A * IJ • -

A bătut gongul de masa, striga ea. Si suntem invitate la cina

- Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ic căpitan

Spunând acestea, plecă, trosnind din degete pentru ca femeia |)a?

cealaltă s-o urmeze. ,, , „ . . v . rT. .

Un valet a adus invitaţia pe o tava. Uite ce scrie: Domnişoara

Măi să fie, remarcă Eddie, chicotind. Cine s-o fi crezând/;, n| şj doamna Poody sunt invitate în seara asta la masa

Regina Bostonului! ,,,Hanului."

- O, Eddie! exclamă Henrietta, abţinându-se cu greu să nu Henrietta se aşeză pe marginea patului,

izbucnească în râs. .... t , , c . . ..

Ma întreb de ce am fost invitate. Nu suntem nici importante,

Eddie rămase pe gânduri. ^ ^ „c i interesante.

Ştii, aproape aş pune mâna în foc că am mai văzut-o pe Habar nu am, dar am acceptat invitaţia în numele tău.

slăbănoaga aia de Lizzy înainte. „ine, doică. O să fie o aventură.

Pe slăbănoaga Lizzy? repetă Henrietta uimită. Henrietta îşi aminti că mai fusese invitată şi cu alte ocazii la

Aşa i se spune unei fete care... Lasă! Ei bine, acum că amlUsa căpitanului, însă întotdeauna cu tatăl ei, nu cu doica, partiturile, mă duc să văd dacă membrii orchestrei sunt bine. n(dt.gea încântarea acesteia.

încântat de cunoştinţă, domnişoară Reed. Am o rochie cenuşie care-ti va veni perfect. îti pot împrumuta

- Şi eu, Eddie, murmură ea. desigur

Nu mai cunoscuse până atunci pe cineva ca Eddie Bragg. De şt. Va bucura de seara aceea la fel de mult ca doica,

data asta, nu i mai fu greu să ajungă la cabină. Doica despachetase < ;an(j jntra în salon, oamenii întoarseră capetele,

totul şi i sugeră să tragă un pui de somn înainte de masă. linele de păr blond îi cădeau pe umeri şi pe gâtul delicat. Ochii

Lordul Radford aranjase ca odaia ei să fie umplută cu trandafiri,, ..n ăluceau ca nişte smaralde imense.

iar parfumul lor umplea aerul. ^ • . - T

f 1 Ua sa vezi! ist spuse ea surprinsa. La masa căpitanului este si

întinsă pe pat, Henrietta visa la grădina din Lushwood. Durase. ,|,|jc Bragg.

mai mult decât îsi închipuise s-o revadă i • i rij. . - . , .,.

1 La apropierea lor, Eddie şi căpitanul se ndicara.

- Bine aţi venit, zise căpitanul pe un ton jovial.

După ce se aşezară, căpitanul i se adresă imediat doamnei

'nudy, iar Eddie vorbi cu Henrietta.

- Probabil te întrebi de ce toţi membrii orchestrei mele sunt Icsjşrc Eddie. Habar nu avea dacă o complimentcază sau o clasa a doua, în timp ce eu călătoresc la clasa întâi, nu? şopti el. „ hmează.

Henrietta încuviinţă, sorbind apă dintr-un pahar. Majoritatea timpului, părea că o tratează ca pe un egal, ca pe

- El bine, căpitanul e văr cu mine. Mi-a dat bilete cu reduce,,,, IIK.mbru al orchestrei sale. Cu un fior, îşi dădu seama că trecea pentru membrii orchestrei, eu având dreptul să călătoresc gratii,,ce valora, cineva care merita să călătorească la clasa întâi dar Aşa se face că am ales ce e mai bun. Membrii trupei sunt oamei.,,,. ficea parte din vreo familie englezească de aristocrat!, de treabă, cu bunu simţ... nud deranjează dacă din când în câii |)e Ce zâmbeşti? o întrebă Eddie.

Eu? Zâmbeam?

O, da!

îmi aduci aminte de un cântec pe care l-am scris de curând, începu să cânte încet:

"Ochii tăi strălucesc ca soarele pe mare,

Strălucesc pentru toţi bărbaţii- nu numai pentru mine.

I labar nu am cine eşti sau ce eşti, fată misterioasă,

Alâta vreau să-ţi spun: mi-ai pus inima pe jar."

I Icnrietta simţi cum îi ard obrajii.

Ini re timp, căpitanul şi doamna Poody se opriră ca să asculte. Prea sună a lumea nouă, comentă doamna Poody la sfârşitul

dorm în puf.

- înţeleg, dar asta nu explică de ce...

- De ce vă aflaţi aici? sfârşi el fraza. Am aranjat să fiţi invitai Walter, vreau să spun căpitanul Hanket, e întotdeauna bucuros: ia masa cu nişte doamne frumoase.

Henrietta roşi, privind celelalte două locuri de la masă râma: libere.

-A! Probabil te întrebi care sunt celelalte două femei frumoa: care vor veni. Probabil că-ţi dai seama că e vorba despi domnişoara Romany Fross şi lady Maud Butterclere.

Henrietta bătu în retragere.

- O, Doamne! Ai aranjat să fie şi ele invitate?

Eddie chicoti.

- Doamne fereşte! A fost ideea căpitanului. Dar nu-ţi face gri miecului.

AU trimis vorbă că nu pot veni. . 0_ dar Eddie chiar apar,jne acdei ,um. ^ M nfccut ,a

- Nu vin? zise ea, vizibil uşurată. ,,,,, f, spuse căpitanul.

- Nu, răspunse el vesel. Domnişoara Fross are rău de mare, i; . o (ja?

lady Butterclere stă la căpătâiul ei. Prin urmare, nu-mi rămâr M-am născut la Clapham. Părinţii mei au plecat în America în decât o faţă frumoasă la care să mă uit. i(>2. Aveam zece ani.
Fratele mamei emigrase deja la New York.

Henrietta plecă privirea, întrucât nu ştia exact ce să creai pj,, can(j ţn când, Henrietta îi arunca o privire lui Eddie. Avea

ceva special. Ue-ar fi să cânţi ceva? o rugă el pe Henrietta.
S-ar putea să fii

I lenrietta îl privi îngrozită.

NU aş putea, zise ea tărăgănat, iar vocea trăda încurcătura în IIr se afla.

Părul negru îi cădea în ochi, era plin de umor şi cânta divin. (;•« »lnţia la problema mea. Fără a mai pune la socoteală că eşti toate astea, îl privea mai degrabă ca pe un frate decât ca pe uM slnls plăcută vederii, pretendent.

Spera din suflet că nu o va curta, întrucât nu dorea să îl răneasc printr-un refuz.

- O să ne distrăm de minune miercuri seara, când orchesti < um sa-i spună că fiica lordului Radford nu putea cânta în Eddie Bragg va cânta la cină, o anunţă căpitanul pe doamr"l|,|i(' cu nici° orchestră din lume, cu atâta mai puţin cu aceea a

Poody.

După o lungă tăcere, Eddie ridică ochii din farfurie.

- Am o problemă, vere. NU am pianist.

- NU ai pianist?

MI Fddie Bragg din New York?

Un asemenea comportament nu ar fi tolerat în cercurile M isiocratice. Numai că în acea călătorie nu era o aristocrată. Era MU si simplu domnişoara Harrietta Reed şi nu exista niciun

- Nu s-a îmbarcat. L-am aşteptat pe chei cât de mult am putiii"'’l()t'°l care sa‘i interzică să cânte la pian.

li da Eddie cauza, interpretându-i greşit confuzia.

Haide! o încurajă doamna Poody. Sunt sigură că îţi va plăcea. Păi...

- Grozav!

Eddie îşi frecă palmele.

După cină, când toată lumea va fi plecat, putem încerca

olo.

Intorcându-se, Henrietta văzu în capătul sălii o estradă cu un

iliiii,

Din clipa aceea, Eddie nu o mai privi ca pe o femeie care să-i

A rămas probabil prin vreo cârciumă. Tot programul e în perico * Nu mai face Pe modesta. Vreau să aud câteva acorduri, îşi pentru că e construit în jurul pianului.

- De ce nu cauţi un înlocuitor? propuse căpitanul. Cred t există cineva la bord care să cânte la pian.

- Sigur că da, se auzi vocea doamnei Poody. Hen... Harrietl e foarte pricepută la pian.

Henrietta îi aruncă o privire oripilată. Şi-ar fi dorit ca doica s tacă. Se obişnuise aşa de bine cu noua stare, încât parcă uitase c"

Henrietta ar fi trebuit să fie Harrietta.

Interesul lui Eddie păru că sporeşte.

- Cânţi la pian?

Cântă foarte bine, interveni din nou doica. A învătat-o mani1111 n(‘asca romantismul, ci mai degrabă ca pe o profesionistă.

ei care, fie binecuvântată, a studiat la Conservatorul din Paris. Eddie îşi dădu la o parte o şuviţă de păr.

Vorbi cu entuziasm despre planurile sale, despre turneul "Minunat de succes pe care îl întreprinsese în marile oraşe

americane, ca şi de şederea de două luni la New York. imicrdere cumnatului ei, ducele de Merbury, zise căpitanul

Fuseseră chemaţi să cânte un întreg sezon la Haymarket dil.mkct.

Londra. l)e un(je ştiţi?

Palace.

- Păcat mare că lady Butterclere nu a putut veni în seara ast; cugetă căpitanul. E cumnata unui duce şi se îndreaptă spi reşedinţa acestuia.

Eddie ridică din umeri.

- Habar nu are cu ce se mănâncă muzica.

- Poate că nu, dar se mişcă în cercurile potrivite.

- Trăieşte în America? întrebă doamna Poody.

Căpitanul încuviinţă.

- Se pare că e văduvă de vreo douăzeci de ani, dar a fost lăsai fără o leţcaie de lordul Butterclere, aşa că a plecat în America î căutarea unui soţ bogat.

Henrietta îşi manifestă interesul ridicând capul.

- Ce-mi doresc, începu el pe un ton visător, este să fiu invit; Un căpitan ştie totul despre pasagerii lui, spuse el făcându-i să cânt în toate marile case englezeşti. Poate şi la Buckinghammplice cu ochiul.

I lenrietta se înfioră. Spera din suflet să nu fie adevărat. Cel 'mm, nu în cazul ei.

iddie parcă îi citea gândurile.

Nu şi despre tine, domnişoară Reed. Eşti enigma care apare II liccare călătorie.

(apitanul râse şi se ridică.

Mă duc să discut cu unii pasageri. Când mă întorc, doamnă i'i iody, vom merge în camera cealaltă, să ne bem cafeaua. Eddie şi luiimişoara Reed au alte lucruri de făcut.

Eddie se ridică şi-i întinse mâna Henriettei.

Eşti gata?

I lenrietta încuviinţă şi-i întinse mâna.

(:ând ajunseră la pian, Eddie dădu husa albă care îl acoperea la

- Numai că nu a găsit unul, sau cel puţin nu se ştie de vreunii < parte.

continuă căpitanul.

- Cum adică?

- Se zvonea că a cunoscut pe cineva în Vest. Dar atunci de c ar accepta oferta cumnatului ei de a reveni acasă dacă ar avea u soţ? In plus, continuă să-şi spună "Butterclere".

-Asta aşa e, îl aprobă Eddie. Dar şoricelul care o însoţeşte cir

e?

- Ce vrei să cânţi?

Un vals, răspunse ea după câteva momente de cumpănă. Bine. Dă-i drumul!

Melodia o prinse imediat, aşa că făcu abstracţie de ce se petrece n jur.

Era din nou la Lushwood, cântând în salon. Mama ei asculta, mibind uşor.

- Nu e un şoricel, ci logodnica pe care i-o aduce Iad ()chii i se umplură de lacrimi în timp ce cânta acordurile finale.

Eddie rămase un timp tăcut.

— Degetele îţi zboară pe claviatură, spuse el într-un târziu.

— Deci? zise ea.

— Ei bine, merge. Mâine, te voi prezenta colegilor mei. Probai la început vor obiecta, având în vedere că eşti femeie, dar vor sfâr prin a te accepta.

— Şi dacă nu mă vor accepta?

— Atunci, am să-i arunc peste bord. Hai să bem ceva!

Când îl lua de braţ pe Eddie, de-abia reuşi să-şi înăbuşe râsti r . j j ^

Era încântată de rolul pe care îl va juca în zilele următoare. UpltOlUl J

„Domnişoara Harrietta Reed, pianistă şi membră a orchestr Eddie Bragg!"

I lenrietta îşi inspecta rochiile cu o mină încruntată. Majoritatea i prea adolescentine pentru o cântăreaţă.

' i .111

Alese într-un târziu o rochie din mătase roz, o rochie care să se ' •< irteze cu mantia roşu aprins şi cu mănuşile albe.

Intră în salon la momentul potrivit.

Douăzeci de perechi de ochi o examinară în timp ce se ■ M lu pta spre estrada unde o aştepta Eddie. Deveni dintr-odată (iurte timidă.

Domnilor, iat-o pe salvatoarea noastră, domnişoara Harrietta 1' nl, o extraordinară pianistă.

Rămâne de văzut, murmură unul.

Sau mai degrabă de auzit, îl corectă altul.

Era exact genul de primire la care se aştepase. Inima îi stătu i'.ircă în Ioc.

Nu te speria, îi şopti Eddie.

I lenrietta se aşeză la pian, în timp ce Eddie îi puse nişte

(:ând se apropie de sfârşitul cântecului, deschise ochii. Aşteptă, II ochii plecaţi, verdictul.

partituri în faţă.

- Presupun că poţi să citeşti şi să cânţi în acelaşi timp, nu-i aş;,
- Sigur că da, răspunse ea.
- Voi întoarce eu paginile. Gata. Dă-i drumul!

Cu mâini tremurânde, începu să-şi mişte degetele pe claviatur Deşi era cu ochii fixaţi asupra partiturii din faţă, Henriet1 simţea privirea critică a celorlaţi. Nu se putea relaxa, aşa încât n peste multă timp începu să greşească notele.

11 privi cu disperare pe Eddie, iar acesta ridică mâna pentru (ea să se oprească.

-Nu cred că doamna e tocmai ce ne trebuie, zise clarinetistu Eddie se încruntă şi luă partiturile din faţa ei.

- îmi pare rău, se scuză Henrietta.

Era pe jumătate ridicată când Eddie îi făcu semn să se aşeze

loc.

Bravo! se auzi o voce.

(»rchestra izbucni în aplauze furtunoase. Eddie jubila.

Ai reuşit, domnişoară Reed, strigă el.

Da?

Sigur că da. li întinse mâna.

Bine ai venit în orchestra Eddie Bragg.

Şi ce se va întâmpla acum?

Vom repeta.

I lenrietta îşi petrecu dimineaţa repetând cu restul "ii/.icienilor. Era mult mai încrezătoare, întrucât ajunse deja să 11|unească bună parte din melodiile care aduseseră faimă lic.strei.

- Ce-ar fi sa canti ceva ce iti place, asa cum ai făcut aseară'Asi ■> - - • ••

D'ipa terminarea repetiţiei, Eddie o prezenta fiecărui muzician.

e o partitura nouă si e nevoie de exerciţiu pentru a fi interpretai T ^

. ' t ciiuu a u micipiciai l rescot, trompetistul, o masura din creştet până în tălpi.

aşa cum se cuvine. Ce-ar fi să le arăţi de ce esti în stare cu adevărai , c_ - , - - , , . _

E frumos imbracata, dar nu ar trebui sa poarte ceva care să Henri etta ezită. ....

ipir/.e privirile tuturor?

- Haide! o presă Eddie. Poţi s-o faci.

Henrietta stătu o timp pe gânduri, după care începu să cânte arie franţuzească pe care o învăţase de la mama ei.

Degetele îi dansau parcă pe clape. Curând uită unde e. în fa| ochilor îi apăru figura unui bărbat înalt, cu ochi negri şi păr c smoala.

- Ce ciudat! îşi spuse ea.

Habar nu avea cine era gentlemanul respectiv.

Eddie stătu pe gânduri.

(!e alte haine mai ai, domnişoară Reed?

< îelelalte rochii sunt la fel, mărturisi ea.

I'rescot se uită la Eddie.

Kitty a mea are câteva rochii colorate.

Kitty e... însoţitoarea lui, îi explică Eddie. E singura femeie HI se află cu noi în această călătorie, li sugeră să viziteze cabina lui Trescot, ca să vadă garderoba lui

Kitty.

lenrietta cu raceala.

Henrietta ajunse iar la clasa a doua. . ., . . , ,

Kitty ÎŞI lua ţigara de la gura.

- Kitty e aici, strigă Trescot când cei doi intrară înăuntru c , . , .

, . . . Eetiţo, nu te înfuria pe mine. Ii cunosc pe baieti. Pun imediat

O femeie dolofana se uita la ei din vârful patului şi scotţ,, h|1 pe 0 fată inocentă.

rotocoale de fum. ,,,. .. A ,

(mi... chiar şi Eddie? întreba ea, gandindu-se că s-ar putea

- Kitty, avem pianist, zise Trescot, atitând-o pe Henrietl,,, IM.<.C 0 adevîratâ crizâ_

prea are haine potrivite. I-ai putea împrumuta ceva?

Kitty arătă spre un geamantan care zăcea în cabină pe jumătai desfăcut.

Problema e ca nn e pe vapor pentru cariera de pianista, aşa ca a m aies Eddw ^ Hny

Se opri când văzu cât de îngrijorată era Henrietta.

O, nu-mi spune că te-ai îndrăgostit de Eddie.

Eddie şi Trescot începură îşi dădu brusc seama că feme

să scoată hainele din valiză. Henrieti ■ia cealaltă o priveşte amuzată.

- Rochia asta mi se pare potrivită, zise Eddie ţinând în mână rochie de un roşu aprins cu mâneci bufante şi decolteu adânc.

- Eşti... sigur? întrebă cu îndoială Henrietta.

- Absolut, te va face şi mai strălucitoare. Ce-ar fi s-o probezi > vezi dacă-ţi vine?

• O voi ajuta eu, propuse Kitty coborând din pat.

Nu, veni răspunsul ei sincer.

foarte bine. Singura lui pasiune e muzica.

Spunând acestea, deschise uşa şi strigă pe coridor.

Eddie şi Trescot începură să fluiere când intrară.

Măiculiţă! exclamă Eddie, dând aprobator din cap. Ce zici, irscot?

Grozav!

Nu sunt prea sigură că e cea mai potrivită ţinută. Nu simt că

mi s-ar potrivi.

După plecarea celor doi bărbaţi, Henrietta se schimbă t „ . , . . ,

’ ’ Eşti cu totul alta persoana. Vei avea, desigur, nevoie de

rochia roşie. ,. .

- Ciudată creatură mai eşti! observă Kitty. întruchipat, " Machiaj? repetă Henrietta.

neprihănirii. N ai niciun protector pe vapoi? O să mă ocup de treaba asta înainte de spectacolul de mâine,

- Protector? Păi... o am pe do... pe însoţitoarea mea, doami ,. ()|crj Poody.

Perfect! declară Eddie, frecându-si mâinile. Hai să le arătăm

- Vei avea nevoie de mai mult decât de doamna Poody ca săi,,)(,rhl|ti rochja

protejeze, chicoti Kitty. ; ' , „ , .. r _ TI .

\ Iu timp ce barbaţn o scoteau afara pe Henrietta, aceasta u

- Sunt în stare să am si singură grijă de mine răsnum • ■ c ■ - i ■

b fi laspuii ,, 111k ,(0 pnvire nefericita peste umar lui Kitty.

Kitty se aruncă în pat, cu ţigara în colţul gurii.

Isi aminti că lady Butterclere şi Romany Fross ar putea fi

- Miel la măcelărie, murmură ea când usa se închise în n™ < • - • * J < - , . _

celor trei.

A doua zi, Henrietta îşi petrecu majoritatea timpului repetân cu orchestra. Eddie era un perfecţionist şi voia să se asigure totul va ieşi perfect.

U uşa se menise in urnţim|iltc ţa cina; iar ganc|ul ca ar trebui sa se supună privirii lor

/aprobatoare îi dădu fiori.

Din fericire, reuşi s-o convingă până la urmă pe doică să tilui treze invitaţia la cină.

lenrietta aşteptă până ce doica se îndepărtă suficient de mult,

Era deja târziu când acesta se uită la ceas şi puse jos bagheta,, , .(mncă ochii pe coridor şi plecă spre cabina lui Kitty, asa cum

Gata! Ajunge pentru azi. Mă întreb dacă nu ar trebui să vedem şi mâine, pentru încă o repetiţie.

fZn tn f AJn«-wYii iii A.!..! i v » .

n»i,ibiliseră.

Ai întârziat, zise Kitty în loc de bun venit. Gongul a sunat cu

întreaga orchestră- inclusiv Henrietta - scoase un murmii,, v., timp în urmă.

Nu mă duc la cină. Nu mi-e foame, spuse ea dându-şi jos '(liia cu care era îmbrăcată.

Kitty ridică din umeri şi-i întinse Henriettei un capot. Imbracă-te cu asta cât te machiez. Doar nu vrei să ai ruj pe '-.lum, nu?

Ru... ruj?

Henrietta nu folosise niciodată ruj, ca de altfel niciun fel de

dezaprobator.

Eddie îşi ridică, neputincios, mâinile.

- Dacă vă face plăcere, eu ce să mai zic?

Henrietta era prea obosită ca să mai meargă la cină, aşa că co¬să i se aducă mâncare în cabină.

Doica rămase cu ea, deşi era evident că-şi dorea să redevin doamna Poody.

In seara următoare, Henrietta era prea nervoasă ca să ajungă I,, »nmctice

Avea senzaţia că doica nu va fi de acord cu rochia ne care n v e ■ i ■ * a* - * c i *i r. . ., w ,

Pe care 0 1 <"' ilm şi cu ochi negri n aparu in faţa ochilor. Era acelaşi barbat la

purta. Dacă ar apărea cu ea la cină, doica ar face scandal dar odat - A- a» • r

i , WLC acanuai, uar oaat, ,,,■ se gândise in timp ce canta ana franţuzeasca.

ce va apărea aşa la pian, faptul ar fi împlinit.

începuse să se simtă obsedată de el.

cină, cniar dacă ea şi doamna Poody fuseseră din nou invitate d căpitan. Dar insistă ca doica să se ducă.

- O, ar trebui să te duci. Căpitanul va fi dezamăgit dacă ni apare niciuna dintre noi. în plus, ar trebui să port rochia cu car voi cânta şi nu vreau să stric surpriza.

Probabil ar fi trebuit să spună "şoc" în loc de "surpriză".

Da, roşu. Vei fi frumoasa balului.

I lenrietta se supuse, când Kitty îi aplică pudra şi machiajul. Ieşi cu cineva, draga mea? o întrebă femeia.

Nu.

Şi nu te gândeşti la nimeni?

Şovăi, întrucât - dintr-un motiv ciudat - un gentleman cu nas

Isi închipuia că prinţul Vasily era peste tot.

îl asociase cumva cu întoarcerea acasă, de parcă ar aşteptat-o.

- La nimeni.

- Sunt sigură că va apărea curând cineva, zise femeia, vocea îi fu acoperită de un zgomot de afară.

Cineva care fugea, strigăte şi ceartă. Henrietta se prăbuşi scaun, dar Kitty deschise larg uşa să vadă ce se întâmplă.

- Ce se întâmplă? îl întrebă ea pe un steward.

Acesta arătă spre capătul coridorului.

Ar fi putut afla că era la bordul vaporului, dar de ce ar M mari-o?

in:

II refuzase cât se poate de explicit şi, în plus, în merica existau . mulţime de moştenitoare ghinioniste pe care le putea curta.

fluierând, Kitty îi prinse bărbia în mâini şi o aşează în bătaia impii.

Merge, zise ea, dându-i încă o dată cu pudră.

Itidică o oglindă pentru ca Henrietta să se vadă. Imaginea pe

L au prins pe bărbatul ăla. E de la clasa a patra. A înjunghi; • .ne i-o reda oglinda o sperie.

(>are cine era tânăra care se uita la ea? Machiajul de pe pleoape, m/rle roşii şi trandafiriul obrajilor îi confereau un aer sofisticat. Nu era Henrietta Radford, ci o persoană complet diferită.

Harrietta Reed, îşi spuse ea, izbucnind într-un râs isteric.

Hei, ce e aşa de amuzant? Mi se pare că arăţi ca o femeie de lume, zise Kitty, surprinsă că munca ei nu era apreciată.

• Oare ce ar spune tatăl meu?

Habar nu am, dar nu e aici să ne spună. Aşa că... de ce să-ţi i II i griji?

Presupun că ai dreptate, murmură ea.

Se întrebă şi ce va crede doica, dar nu avea cum să-şi exprime

un om în timpul unui joc de pocher. A încercat să fugă, dar 1-; prins.

- Bărbatul înjunghiat a murit?

- Slavă Cerului, nu, dar trebuie să îl închidem pe atacator pân la Liverpool. înapoi, vin cu el pe aici.

Un bărbat în mantie şi ţinut de doi stewarzii protesta.

- Cum îndrăzniţi? Sunt prinţ, striga el, zbătându-se să s elibereze.

Henriettei îi îngheţă sângele în vene.

Vocea asta! De unde o cunoştea?

- A spus cumva bărbatul acela că e prinţ?

Sigur, dar prinţii nu mai valorează nimic în zilele noastre, v li nierile în faţa lui Kitty.

Vorbele lui Kitty o liniştiră pe Henrietta. - Sunt prea temătoare", îşi spuse ea.

la clasa a patra nu mai scapi de ei. Cobor uneori acolo să joc căr < !ând Henrietta păşi pe estradă cu orchestra Eddie Bragg, nu sau să dansez şi, crede-mă, fiecare tip e prinţ de Timbuktu sau cev mdrăzi să privească spre masa căpitanului, acolo unde stătea de genul ăsta. (i ^ jacjy Butterciere şj Romany Fross.

(âi ochii plecaţi, se aşează la pian şi-l ascultă pe Eddie în timp ce uiczenta membrii orchestrei.

(ie vreţi să spuneţi prin cealaltă jumătate? întrebă ea in mutată.

un

j l’ăi... un anumit tip de oameni, ca domnişoara Redd şi dumicata, fără a mai vorbi despre domnul Bragg... atât de -1* pane de lumea noastră, zise ea cu trufie.

la ascultă... începu doamna Poody, mânioasă, dar se opri

u . . ’ uu L‘l »căra va ii un succe ,a asculta... începu doamna

„ , ini’Ca CUm P1C!()arclc bat ritmul, văzu cum spectator111 "se când văzu privirea Henriettei.

zâmbesc şi aprobă tacit snertarni„i ... - - • „ - i A ,

I labar nu aveam ca ma interesează astfel de lucruri, murmura

■mi.ii a domnişoara Fross.

te interesează, declară lady Butterclere cu

Ei bine, uite că i. imitate.

,/chişorii strălucitori ai domnişoarei Fross se închiseră pe •iiate. Când îi redeschise, părea că realizase ce se aşteaptă de la

Oi

imn

:p

Da, aş vrea să ştiu ce viaţă duci, i se adresă ea Henriettei.

' " supun că îţi petreci nopţile în baruri bând şi fumând şi că ai o

e legături cu bărbaţi nepotriviţi.

Henrietta rămase mută de uimire la auzul unor asemenea m inte. Eddie răspunse în locul ei.

A frânt o mulţime de inimi şi aici.

I lenrietta întoarse capul spre el.

Eddie!

I)i lamna Poody îl lovi cu lingura peste genunchi.

Ai putea avea necazuri făcând asemenea remarce.

Komany Fross era intrigată, aşa că-şi fixă ochii asupra ■ i .nunului Henriettei.

Si eu am frânt câteva inimi, dar nu am de gând s-o mai fac,

zâmbesc şi aprobă tacit spectacolul.

La sfârşit, lumea izbucni în aplauze furtunoase.

Eddie insista s-o ducă pe Henrietta în mijlocul estrade

ecaciunea ei sfioasă contrasta cu decolteul foarte îndrăzneţ

Audienţa, mai ales bărbaţii, aplaudară frenetic.

Lady Butterclere păru alarmată când văzu că Eddie o aduce Henrietta la masa lor.

- Nu cred că se cuvine să stăm la masă cu.,. o artistă, îi spus, ea căpitanului.

Q ? . i n supun că iţi petreci nopţile in baruri b;

, nu replică acesta pe un ton jovial. Atunci, sugerez să v; mulţime de legături cu bărbaţi nepotriviţi, cautaţi un alt loc. Nu vă reţin, lady Butterclere. " - ^ J- i-

Se ridicase pe jumătate, dar când văzu expresia întipărită p, c tpurtle mesenilor, care răsuflau uşuraţi la ideea iminentei sal,

P ecart, se reaşeza. Doar nu le va da o asemenea satisfacţie, nu?

- Domnişoara Fross, pe care o însoţesc, doreşte să vadă cui.

tra,eşte cealaltă jumătate, explică ea. Cum e singura sansă pe car,

o are de a-ş, satisface curiozitatea, ar fi păcat să-i răpesc aceasta oportunitate.

Până atunci, doica o privise pe Henrietta cu un amestec de uimire şi dezolare, iar acum întoarse ochii spre lady Butterclere.

» T T"9nd "noua noastri pianisi5’doinniso'1

Harrietta Reed , trebui să se întoarcă si sa dea din cap

eb,;:trdeveni ~ de *<*** ■

Eddie ridică bagheta şi muzica începu.

După câteva minute, era evident că seara va fi un succe

întrucât mă căsătoresc curând.

In timp ce o asculta, Henrietta simţea cum îi dispare tot elanul, l in sentiment ciudat creştea în ea, un fel de durere insidioasă . Nu-şi dădu seama decât după câteva clipe că e vorba

- Felicitări, îngăimă Henrietta.

' iu plăcută.

■ li gelozie.

I i a geloasă pe domnişoara Fross şi pe ducele cu părul negru ca c ina corbului. începu să-şi facă vânt cu evantaiul, întrucât obrajii

- Cu cine? întrebă cu îndoială doamna Poody.

- O, cu un duce.

- E vorba de fratele meu vitreg, ducele de Merebury, precij lady Butterclere.

- Frate vitreg? se miră doamna Poody, cu un aer nevinovat. Da' 1 ••prinseră.

• lui C.

E foarte bogat şi generos şi ar fi putut avea pe oricine, dar II .i ales pe mine, continuă ea,

(land v-a cerut în căsătorie? o întrebă căpitanul.

Păi... de fapt, nu l-am întâlnit.

Domnişoara Fross părea acum încurcată. îi aruncă o privire II m iasă doamnei Butterclere. Aceasta interveni prompt.

Există o înţelegere între ei, spuse ea cu fermitate.

< apitanul ridică din sprânceană.

Aşa deci! O înţelegere?

Am corespondat mult cu fratele meu vitreg cu privire la li mmişoara Fross. NU am pierdut nicio ocazie să-i laud calităţile. Se ige singur, întrucât de la Liverpool vom merge direct la

nu va curge chiar dumneavoastră prin vene sângele familii S| ar ^ d°rh ca domnişoara Fross să nu-l mai laude atâta pe Merebury?

Lady Butterclere nu era deloc încântată la gândul că oamenii a putea crede că nu e de viţă nobilă.

- Tatăl ducelui actual a murit tânăr. Mama lui s-a recăsătorit ci sir Archibald Gwyneth, văduv cu un singur copil - eu. Famili,

Gwyneth e o familie veche şi respectată din Monmouthsire.

- Sigur, sigur, încuviinţă doamna Poody, zâmbind cu viclenie

11 onvinge

ii icbury Court. Mâine-seară va avea loc acolo un bal în onoarea , i nit ului de Wales.

I ddie ciuli imediat urechile.

A prinţului de Wales? repetă el.

Exact. Va face popas după o partidă de vânătoare. Eu voi fi ii.i/da,

- Din păcare, continuă lady Butterclere, bunicul ducelui nu aprobat căsătoria nurorii sale, aşa că a scos-o din testament. Di, aceasta cauză nu am moştenit nimic din averea familiei Merebury ş t-am devenit străină prezentului duce. NU a stat cu mama lui şi a tatăl meu, ci a locuit cu bunicul lui la Merebury. Nu m-a contactai decât in urmă cu trei ani, când a moştenit titlul, întrucât i se părea ca mama lui vitregă şi eu, sora vitregă, am fost tratate nedrept. Asu este şi nu pot decât să mă declar încântată că e conştient di obigaţiile pe care le are faţă de mine.

- Şi e nespus de chipeş, spuse cu un oftat domnişoara Fross,

I-am văzut poza. Are părul negru ca pana corbului, ochi negri şi un metru optzeci.

iil.uid, Oregon, explică lady Butterclere.

Eddie începu să se joace gânditor cu o bucată de pâine.

- Am auzit că prinţul e mare iubitor de muzică.

- Ii plac distracţiile în general.

-Aşadar, ce i-aţi pregătit? o întrebă Eddie, nepăsător.

- Poftim?

- In materie de muzică.

I »oamna Poody se întoarse spre domnişoara Fross.

I’rin urmare, părinţii tăi erau englezi... l .u.i se uită cu atâta consternare la lady Butterclere, încât li' niîclta rămase surprinsă.

surprindere.

- Ei bine, nu ştiu dacă ducele s-a gândit la asta. Eu făcut-o...

Ambii părinţi erau englezi, dar au murit, se grăbi să spună Pentiu prima dată, lady Butterclere păru luată priMv Uuiterclere. I-am cunoscut foarte bine, de aceea mă preocupă

Mim ul domnişoarei Fross. una, nu ai s' dumneata ai lipsit destul de mult timp din Anglia, nu-i aşa

"!y Butterclere? observă căpitanul.

Poate ar trebui să vă gândiţi, lady Butterclere. La urma urme 1 -"ly Butterclere şovăi, trebuie să-i facem cu toţii pe plac prinţului. Vă rog să mă scuzai Am venit să vizitez America după moartea primului meu soţ,

sigur că i-ar fi plăcut.

Cu mâinile în buzunare, Eddie erau adunaţi cântăreţii.

acum. Trebuie să-i felicit pe membrii orchestrei mele. Au cântaM"• Iul Butterclere, răspunse ea în cele din urmă. Mi-a plăcut aşa de bine în seara asta. Păcat că nu a fost şi prinţul de faţă. Sun aventura. O timp, am fost chiar şi în Vest, dar cum

MII.I(I;I a devenit între timp tulbure, mi-am zis că e mai bine să mă

se îndreptă spre masa la cari Cu atât mai mult cu cât ducele m-a invitat să-mi petrec

'lumii ani de viaţă la Merebury.

prilejul de a-şi reveni din starea de descurajare în care o aduseser; vorbele domnişoarei Fross despre ducele de Merebury.

îşi strânse evantaiul şi o privi pe domnişoara Fross cu interes, dar şi cu obiectivitate.

- A trecut mult de la ultima călătorie în Anglia? o întrebă

- O, nu am fost niciodată în Anglia.

Până şi căpitanul păru surprins.

- Mie mi se pare că eşti o englezoaică get-beget, comentă el

- A făcut o şcoală foarte bună pentru copiii emigranţi

Dialogul dintre Eddie şi lady Butterclereîi oferi Efenriettc 1 Apilanul tuşi, după care ridică paharul.

Ei bine, să toastăm pentru o nouă viaţă, ca şi pentru căsătoria

im i lui cu domnişoara Fross. Sunt sigur că se va produce, având ■ " vedere că dumneavoastră, lady Butterclere, vă aflaţi în graţiile "itumr.

ea.

(), da! Aşa e, zise ea pe un ton care nu prevestea nimic bun.

11 niircbam, căpitane, dacă pot să-i trimit fratelui meu vitreg o li gumă? Aş vrea să ştiu dacă a angajat muzicieni pentru bal.

' .ipilanul fu de acord şi o conduse spre birou, cu Romany 111 ins pe urmele lor.

Doamna Poody se întoarse spre Henrietta.

- Ai habar cum arăţi?

A

■ Da. îngrozitor, răspunse tânăra, cu un aer absent.

Merebury Court! Ocazia ideală să îl cunoască pe duce. Ispititor, imposibil.

i »încolo de asta, nu putea să cânte iar în public. The Boston

A w 11 '»iv/ vjv ouiuj nu jzuica ua cattLc- lill II1

căpitanul ridicase paharul pentru viitoarea nuntă, simţi«,'"1 en era un lucru, Anglia era cu totul altceva

mi pare rău, Eddie, dar nu pot, murmură ea cu tristeţe şi se

nunu , Va ajunge la Liverpool la o zi după noi. Timp suficient să mig.i la Merebury.

Problema e că la puţin timp după ce am părăsit Bostonul, ' IM at o furtună pe mare şi toate călătoriile au fost suspendate. i'Hiir, pianistul meu, nu va putea ajunge la timp. Vezi, trebuie să pul da.

Nu e cu putinţă. Nu înţelegi.

Spune-mi!

După câteva clipe de şovăială, înţelese că dacă îi va spune " l‘ \ .irul, îşi va da seama că era cu neputinţă, întrucât riscul de a fi > i imoscută sporea. îl cunoscuse chiar şi pe prinţul de Wales, mdv.i... când era cu părinţii ei. li depănă povestirea, iar la sfârşit Eddie fluieră uşor.

(ie mai poveste!

Nu-i aşa? înţelegi, aşadar, că nu pot veni la Merebury.

Nici pomeneală! strigă Eddie, luându-se după ea. Ducele nu ■ i moaşte, aşa încât nu contează. Iar la bal nu vei arăta cum arăţi ii obicei. Nici acum nu prea semeni cu tine, dar vom face mult

. . A | Ol x “ xxvw v^xxvx »_XXţ.M. XXX. UUUU, Atl

1 tcio intre are cu privire la spectacolul din acea seară. I I >ar pianistul tău probabil a luat următorul vapor ca să vi se urma urmei, era ceva ce nu se întâmpla decât o dată în viaţă.

Henrietta se îndreptă spre cabina lui Kitty, să-i înapoieze roci, • roşie. La întoarcere, zăbovi pe punte. Marea strălucea, iar stele de pe cer erau ca diamantele.

Oftă.

Era aşa de romantic, dar ea nu avea la cine să viseze.

Exista numai o fantomă care venea şi pleca, legată într-un fi sau altul de singurul bărbat din lume pe care probabil nu-11 întâlni: ducele de Merebury.

- Un dolar pentru visele tale, şopti o voce.

Era Eddie.

- Nu valorează un dolar.

Eddie îşi dădu capul pe spate râzând.

- Nu cred, domnişoară Reed, dar cum se pare că ai nevoie d cineva care să-ţi ridice moralul, lasă-mă să-ţi spun că Iad Butterclere ne-a invitat să cântăm la Merebury Court. poimâine Nu-i aşa că vei veni să cânţi cu noi?

Uimită, Henrietta se uită la apa strălucitoare.

din nou emoţia aceea ciudată

„Ce se întâmplă cu tine, Henrietta? Nici măcar nu-l cunoşti |t .usc

ducele de Merebury," cugetă ea. „ prjnse de bfaţ

ă "nd o aşa de palidă şi de nefericită, doica hotărî să ni l e rog, Henrietta. Ai făcut diferenţa în seara asta, la pian.

inii nirirv • i , .

BARBARA CARTT.A1\'

mai mult data viitoare. Am un prieten care se pricepe de minui

la machiaj. Lucrează la teatrul Drury Lane. îl vom chema

Merebury. Te va deghiza aşa de bine, încât nici măcar tatăl tău a te-ar recunoaşte.

Eddie, nu pot, începu Henrietta, dar Eddie o prinse de mâi, şi o privi în ochi.

- NU ai cum să-J refuzi pe Eddie. Dacă mă rehtzi, le voi spun tuturor celor de pe vapor cine eşti cu adevărat.

Henrietta se îngrozi.

- Eddie, ar fi...

- Şantaj de cea mai joasă speţă? chicoti el. Cu siguranţă. Da

vreau ca prinţul de Wales să-mi asculte muzica în cele mai bum

condiţii. Iar când vine vorba de muzică, sunt lipsit de scrupul. Ştiai, nu?

- Da, Eddie.

- Atunci, vei cânta?

Gândind u-se la ruşinea pe care ar păţi-o dacă i-ar fi dezvăluit adevarata identitate, Henrietta trase adânc aer în piept.

Eddie îi ridică mâna şi o sărută.

Tânara privi marea, care părea calmă şi rece ca gheaţa.

Nu exista scăpare.

Domnişoara Harrietta Reed, pianistă, îşi va face pentru ultim; oară apariţia cu orchestra lui Eddie Bragg.

Capitolul 4

I >< iica o ascultă cu mâhnire pe Henrietta când aceasta îi spuse i '.i însoţi orchestra la Merebury.

Ar trebui să fim în drum spre Londra. Mâine-seară am putea 'îmi la Lushwood.

Dar i-am promis lui Eddie să îl ajut încă o dată! strigă ■ | triată Henrietta.

II n u sub tăcere şantajul lui Eddie şi dorinţa ei secretă de a-l iimaşte pe ducele.

Şi dacă va veni cineva la bal care să te recunoască? insistă -o .1 Te-ai gândit la asta?

I Iniarietta făcu ochii mari.

Nu e nicio problemă, doică. Nimeni, nici măcar tu, nu mă va > aşte după ce voi fi machiată.

Dar te-am recunoscut în rochia aia scandaloasă. Dacă vei fi '' iperită, nu-ţi vei mai găsi soţ. Oricum, nu unul cum ţi-ai dori.

aed că ştiu ce îmi doresc", îşi spuse Henrietta.

Avusese atât de mulţi pretendenţi, dar niciunul care să-i pla, Acum, .şi dorea să îl întâlnească pe singurul pe care era convinsă l-ar putea iubi, dar pe care nu-l putea avea.

Era mai mult sau mai puţin logodit cu alta şi chiar dacă nu ar fost, nu vedea cum ar fi interesat de alter ego-ul ei, Harrietta Rea pianista la o orchestră destul de dubioasă din New York.

Doica bombănea la spatele ei.

Tatal tau te-a lăsat în grija mea, iar eu ţi-am permis mai mu decât trebuia.

- Ai spus că eşti mândră de felul cum cânt.
- Aşa e, dar cum aş mai putea fi doamna Poody în faţa uni oameni cu adevărat de calitate?

Henrietta o îmbrăţişă.

- Dar şi tu eşti un om de calitate, doică.
- O, să te ia naiba! bombăni femeia.

Acela era momentul decisiv, iar nu peste multă timp doit, acceptă să meargă la Merebury Court.

- Dar numai o dată.
- Promit, zise Henrietta cât se poate de sincer.

Nu-şi dorea să rămână acolo mult timp, întrucât nu voia să iii

martora la curtea pe care i-o va face ducele domnişoarei Roman. Fross.

In dimineaţa următoare, o ceaţă deasă învălui The Boston Queen.

Cand Henrietta făcu o plimbare pe chei, după micul dejun vaporul părea cufundat în întuneric.

Scoase un oftat şi privi în ceaţă.

i mlc-va, nu prea departe, se întindea Anglia.

\nglia şi ducele de care era pe jumătate îndrăgostită.

\vea senzaţia că navighează spre destin.

.<■ întoarse când auzi paşi apropiindu-se.

(ine e acolo? se auzi o voce nervoasă.

'' mână ieşi din ceaţă, de parcă ar fi căutat sprijin. Imediat se •alucta lui Romany Fross, care răsuflă uşurată când o zări pe i' mîctta.

slavă Cerului! Am auzit pe cineva venind şi mi-a trecut prin nu a ar putea fi ucigaşul de la clasa a patra.

Foarte puţin probabil să fi fost el. E închis, iar bărbatul pe MI la înjunghiat nu a murit, aşa că nu e tocmai un criminal. Itomany ridică din umeri.

I)e-abia aştept să ajung în sanctuarul de la Merebury Court, i i ca oftând. Am auzit că vei veni şi tu cu orchestra.

Aşa e.

Sunt sigură că nu te vei supăra dacă nu voi mai discuta cu m l.ady Butterclere mi-a spus că e greu de crezut că vom mai sta n i lângă alta.

I Icnrietta clipi şi se întoarse.

De parcă ar trebui să urmezi ordinele ei!

Nu adăugă că nu-şi doreşte să stea cu Romany la Merebury sau i IIIIKIC altundeva.

Unul dintre motive era că nu dorea să fie dată în vileag.

II îngrozea gândul că ar putea merge la un bal unde să le .1 îl urască pe cele două, care ar recunoaşte-o imediat drept a misia orchestrei lui Eddie Bragg.

Şi era de la sine înţeles

ca-l voia

reverii când auzi goan

in care era cufundat vaporul.

înconjurând un bărbat învăluit într-

Un alt motiv era caracterul Jui Romany.

Afecta o anumită naivitate şi era supusă, dar Henriel < aecta.se in ochii ei o ambiţie şi o lăcomie deconcertante

doreşte'^ “ R0'Mny ^ ” *em'1 *” <*«* ^totdeauna

ia pe ducele de Merebury.

cSe trezi din aceste neplăcute

întrerupând liniştea şi întunericul

Se vede pământul! Ne apropiem de Anglia.

Henriettei îi stătu parcă inima în loc.

Fară să se mai gândească la Romany, se grăbi să ajungă i cabina, unde doica făcea bagajele încă de la micul dejun.

di

Doi ofiţeri de poliţie urcară si s

se întoarseră în scurt timp, o manta neagră.

- E bărbatul care a încercat mai devreme să omoare pe cine,,,

a«M~"e"ZU'M,âriaii —' mila“ “ ''mPinS" Vag°n * W *1 “ 0c|

Cine ştie când va mai vedea Anglia.

Anglia!

mina îi fu cuprinsă de emoţie când ridică ochii şi privi ţărmul. Multora dimineaţa aceea ar fi putut să le pară rece, însă pentru ii i n.i aproape magică.

• cala învăluise acoperişurile, turnuleţele şi vârfurile pol niţelor. Un soare cu dinţi încerca să se iveasca. La sud ca şi

■ nord, se înălţau munţii. La est, era Merebury Court.

l ady Butterclere şi domnişoara Fross coborau, iar doica o bătu

■ limrietta pe umăr.

Ar trebui să stăm cât mai aproape de astea două, de timp ce "in călători cu ele.

Mai multe trăsuri aşteptau pentru a-i transporta pe oaspeţi la li icbury Court.

I ady Butterclere şi Romany Fross se urcară în prima trăsură, ai avea inscripţionat blazonul familiei.

i lenrietta, Eddie şi doica fură urcaţi în una mai mică, dar tot cu

i I/I mul familiei.

Mai multe căleşti transportau restul orchestrei, inclusiv pe

II pusa Kitty.

Eddie stătea picior peste picior, într-o atitudine destinsă, şi 11in i a. El, care practic o şantajase pe Henrietta, nu părea să aibă 11,1 rări de conştiinţă.

I lenrietta ar fi vrut să îl oprească, dar era imposibil. Era aşa de el şi-şi exprima atât de deschis pasiunea pentru muzică, încât

ii buia să îl ierte.

I)incolo de asta, chiar dacă nu-i plăcea să recunoască, Eddie îi il< i ea ocazia să îl vadă pe ducele de Merebury şi să înţeleagă de ce

se simţea aşa de obsedată.

- Ştii, încă nu mi-am dat seama, zise Eddie.

- Ce nu ţi-ai dat seama? îl întrebă Henrietta.

- Unde am mai întâlnit-o pe slâbănoaga aia de Lizî domnişoara Fross. Sigur am văzut-o undeva.

Henrietta aşteptă, dar Eddie clătină din cap.

- Degeaba! Nu ştiu de unde s-o iau. Dar nu am văzut-o la Ne' York, ci undeva în Vest

caş“:,:rpate5ipri^N“,d-“c^«

tfc^-^iarealncepusăinebidăochii,legănată;

Adormi şi visă.

Ducele de Merebuty întinse mâna şi o invită să danseze a" ritmurile muzicii orchestrei lui Eddie Bragg.

cu]rre iui;dar în acœiasi ,imp m si ia pianu »

culori ţipătoare, cu buzele roşii ca sângele..

Se trezi din cauza unui ţipăt.

Trăsură se oprise brusc, iar doica se lovise.

De afara se auzeau ţipete, strigăte, huiduieli.

Eddie se ridică şi sări din trăsură.

- Mă duc să văd ce se petrece, zise el.

- O, Doamne! murmură doica. O fi vreun accident?

Eddie se întoarse peste câteva clipe.

S'a P"re“[dramatic' 0n cri'"M » scăpat din mâinii, *"

- Ce criminal? întrebă Henrietta cu o voce pierită.

1 'Mic ii aruncă o privire.

Ii.irbatul de pe vapor care a încercat să fure la jocul de cărţi, vagonul din spate, cel al poliţiei, păzit de un singur ofiţer. V pare că avea o armă - un cuţit sub formă de m ascuns în cizmă. A reuşit să scape de paznic şi să fugă. S-a ai din tren în timp ce acesta mergea, dar nu a păţit nimic.

•i.im mult aici? întrebă Henrietta.

l iacă lady Butterclere nu intervine în vreun fel, nu, chicoti llC Mă duc să le spun celorlalţi membri ai orchestrei ce se

M'CT.

Mi micită şi doica rămaseră tăcute, ascultând dansul ploii pe l'ciisul trăsurii. Timpul trecea atât de greu, încât crezură că nu "i mai urni din loc.

Hei, aşteptaţi-mă şi pe mine! strigă Eddie, aruncându-se în ii III după ce acesta se pusese deja în mişcare, i'i măsură ce procesiunea înainta, nimeni din afară nu se liic să se uite mai cu atenţie la ultimul vehicul. Acolo, în spate,

•" ui neocupat de bagaje stătea un bărbat. Avea pălăria trasă pe i. iar în gheată ţinea ascuns un cuţit de oţel.

' i irccut de miezul zilei când prima trăsură intră pe porţile de I| irbuiy Court.

li iirietta privea uimită pe fereastră.

iul kilometri de ulmi, aşezaţi de o parte şi de alta a aleii, in spre conac.

■ I era deschisă şi, la apropierea lor, un majordom îşi făcu Mia, flancat de menajeră şi de un valet, alciul coborî treptele şi deschise uşa primei trăsuri din care

Domnişoara Romany Fross

păşi, impozantă, lady Butterdere.

- Ducele nu e acasă pentru a ne ura bun venit?

. ~ f ^ BuXt0n’ cu Prinful de Wales. Instrucţiunile sale sr1 ca trebuie sa vă simţiţi aici ca acasă. '
'

- Ma simt deja. Totuşi, sunt surprinsă că ducele nu a putut paraseasca pe pn„, ca să ureze bun veni, ntdelor pe

ma. văzut de atâta timp.

Majordomul nu clipi.

- Nu prea ai cum si-] abandonezi pe prinţ, siăpână

Ladv ir” aiU"®e PânÎ la bal1" de

lady Butterdere strânse din buze şi începu să urce trept,

facandu-, semn cu mâna lui Romany Froşs s-o urmeze

înainta privind în jur. Strălucii

ochilor ei trăda lăcomie.

Henriena auzise schimbul de replici dintre cei doi si a™ strângere de inimă la gândul că va trebui să aştepte încă

O ZI

să îl vadă pe duce.

- Aveţi grijă să iie instalaţi şi membrii orchestrei undeva st»

..., „„ „ „„„

Majordomul clipi când ridică ochii spre ea.

- Vor fi găzduiţi în aripa nordică, stăpână.

- In casă, vrei să spui?

Lady Butterdere se opri din mers.

- Aceasta este porunca înălţimii Sale.

Se întoarse şi intră pe hol, urmată de domnişoara Fross mImSe mâna mai “ **ii să coboare, apoi Henri»,

M.ii să fie! E un adevărat palat, zise Kitty.

0, micită se simţi brusc foarte bucuroasă că orchestra şi Kitty "i acolo. Erau un antidot binevenit la snobismul doamnei

1,1, Icre şi al protejatei acesteia.

, i \ ilorii începuseră deja să descarce bagajele.

11, dar asta ce mai e? întrebă un servitor, l mea în mână o pălărie udă şi cam boţită.

I ia în spatele acestui geamantan, adăugă el. A stat cineva în iirle lrăsurii?

1, ,| i membrii orchestrei clătinară din cap, iar Kitty luă pălăria şi ipii s-o examineze.

NU am mai văzut-o, comentă ea.

I’oate aţi avut un pasager clandestin, mormăi servitorul, *"H .mdu-se la treabă.

Kllly şi Henrietta se priviră. Se gândeau la acelaşi lucru: dacă ■ ',nba de prizonierul care evadase?

l i bine, dacă am avut un pasager clandestin cu noi, a dispărut ,,i.parul în ceaţă. Probabil a ajuns deja în următorul oraş.

I luiştită, Henrietta îşi continuă drumul.

I*iimul lucru care-i atrase atenţia când intră pe hol erau iudele agăţate de pereţi.

• ci nouă duci de Merebury.

I 'ile-l! zise ea când îşi fixă ochii asupra ultimului portret de dreapta.

i Puitor era că semăna foarte mult cu bărbatul din visul ei: păr Hru ca pana corbului, ochi negri gânditori şi trăsături bine ni urate.

fa^|fdrePtlaH'nrie'ta^--^P^rea»

^c^pZZTZZ1ZauKa

j:rg,niciducdeseapropie*«^*pC&mmcite

du^fcc» fetele gm,vfeândcUKhiimin(i.s.ru(

dudl“e 1^7^?" “în8ro2itÎ’ ridid"d"-* di" I»

e Plăsmuirea m" d <* «* *»

^Zzz:zzrmismi a ^ ^

imaginaţia sâ Lonlecev 77“" ^ ” ~ «■*• Mrbatul adevărat *" ' a'sc'”anator ™ realitatea, cui

.JEsssssr“--"*-

tara de baştină. * “reW cu “ se P«rece î»

ProbaMP“Se “ “"mf3t0are- **> ^buie şă fie!

Probabil 11 văzuse fotoerafia h Wo

alt fel, iar imaginea i se întipărise în min“"'“ ‘l''

oferea „ieittn aşcenden, asupra actualului conte "Sme

fereai;*“:;; * « -că ochi, pr

slabă, întrucât era iarnă ^ <*** “ « «*

se întrebă dacă putea ieşi să se plimbe prin grădină. Se duse la i n deschise şi privi afară. Tăcere deplină. Oaspeţii vor rămâne ml uliii în camere până la cină.

11.1 sigură că nu o va vedea nimeni şi că oricum nu ar conta, i nm bagajele nu fuseseră despachetate, nu avea o haină la Hlrmână în care să se înfăşoare, aşa că intră în vârful picioarelor ■ i .imera doicii.

i amera care-i fusese oferită doamnei Poody era de-a dreptul

isă şi fusese probabil încântată peste măsură când o văzuse.

mini ei zăcea aruncat pe un fotoliu în timp ce femeia sforăia uşor

i pat.

I lenrietta se aplecă, luă şalul şi ieşi.

Nu voia s-o ia pe uşa din faţă, aşa că făcu la stânga când ajunse

ii mridor. Intuiţia ei se dovedi bună, întrucât dădu peste nişte II pete mai mici care nu puteau să conducă decât în spatele casei.

Dinspre bucătărie veneau zgomote şi se auzeau voci. împinse uşa şi se trezi într-o curte interioară cu arcadă.

Se uita la aceasta în clipa când atenţia îi fu atrasă de tropotul unor cai. Un călăreţ şi un cal pătrunseră în curtea interioară.

- ilâreţul sări imediat din şa, mângâind apoi coama calului.

întunericul fiind tot mai mare, Henrietta nu putea distinge uăsăturile călăreţului, capul fiindu-i acoperit de o pălărie.

Era înalt şi cu părul în dezordine, de parcă ar fi călărit pe un pământ plin de hârtoape. Ghetele şi pantalonii erau plini de noroi.

îşi scoase pălăria ca să-şi şteargă sudoarea de pe frunte, iar l lenrietta ajunse la concluzia că nu putea fi decât un grăjdar care întârziase, fiind trimis cine ştie unde.

îşi duse calul la jgheab, dar acesta era gol. îşi roti ochii în jur,

- Unde o fi băiatul ăla?

Ochii i se luminară când o văzu pe Henrietta.

- Hei, tu! Ţine-mi calul de căpăstru până aduc nişte apă.

în pofida faptului că arăta ca un grăjdar, vorbea cu atâta autoritate, încât Henrietta se supuse instantaneu.

Păşi înainte şi luă calul de frâu. Acesta începu s-o miroasă.

- Aha! râse el. Spălătoreasă îi dă zahăr, aşa că a ajuns la concluzia că oricine poartă fustă o va face.

Henrietta îl văzu mergând spre grajduri, iar felul în care păşea era parcă al unui stăpân.

Calul era unul pursânge, iar Henrietta se întrebă cum de se lasă un asemenea cal pe mâna unui grăjdar.

Bărbatul se întoarse între timp, iar cizmele sale parcă scoteau scântei pe pavaj.

Cădea apă din găleată, dar lui nu părea să-i pese. Puse căldarea în faţa calului, care îşi plecă grumazul şi se adăpă cu poftă.

Cât timp bău calul, rămaseră amândoi tăcuţi.

- îi era sete, decretă grăjdarul când calul înălţă capul.

- Nici nu-i de mirare, zise pe un ton caustic Henrietta. Se pare că a fost alergat, nu glumă!

Grăjdarul o privi pe sub pălărie. Era prea întuneric ca să-i vadă faţa, dar în tonul vocii lui sesiză amuzament când îi răspunse:

- "La deal şi vale, prin pădure şi câmpuri, mai mulţi kilometri", intonă el. Dar ca să mă apăr, ştiu că acestui animal îi place la nebunie să alerge în galop.

- E... calul ducelui? întrebă ea cu prudenţă.

După câteva clipe de tăcere, grăjdarul răspunse pe un ton la fel de amuzat:

-Da.

- Dar... tu îl scoţi la plimbare.

Altă pauză.

- Numai eu.

- Ducele... e un stăpân bun?

Ducele îşi ridică pălăria şi se scărpină pe frunte, de parcă ar fi stat pe gânduri.

- Ei bine, toată lumea ştie că o biciuieşte pe bucătăreasă dacă plăcintele se coc prea mult şi sunt prea tari, dar alte plângeri nu se cunosc.

- O biciuieşte pe bucătăreasă? repetă îngrozită Henrietta.

Oare va fi întru totul dezamăgită de caracterul ducelui?

Grăjdarul observă descumpănirea ei şi începu să râdă.

- Nu vreau să te descurajez, dacă ai venit pentru un post la Merebury. în mare, mediul e foarte plăcut, iar oamenii pleacă foarte rar.

Henrietta îşi îndreptă umerii, cumva deranjată că este privită drept cineva care caută de lucru la Merebury. Uitase că poartă şalul

vechi al doicii.

- Nu caut de lucru. Sunt oaspete al ducelui.

Grăjdarul fluieră uşor.

- Oaspete? Ce noroc pe duce să aibă o vizitatoare aşa de drăguţă numai pentru el.

Henrietta roşi.

- O, nu e vorba numai de mine, admise ea imediat.

Nu? repetă el, sorbind-o din ochi. Sigur că nu. NU aveai cum să baţi atâta drum singură.

- Exact. Suntem mulţi.

- Mulţi?

- Orchestra.

Răspunsul ei îl descumpăni.

- înţeleg. Aşadar... nu eşti...

Henrietta îl privi nedumerită.

- Cine?

Grăjdarul şovăi, se întoarse şi începu să scoată şaua de pe cal.

- Nu contează. Credeam că eşti cealaltă doamnă pe care o aşteaptă ducele.

„Se referă la Romany Fross", cugetă Henrietta, cu inima strânsă.

începu să îl mângâie pe cal, simţind confort la atingerea pielii lui mătăsoase.

- Ei bine, sunt Hen.. Harrietta Reed, iar ducele nu mă aşteaptă.

- Nu? murmură grăjdarul.

Henrietta aşteptă ca şi el să se prezinte, dar cum răspunsul întârzia, hotărî să facă ea pasul.

- Domnule, vorbim de câteva minute şi nu ştiu cum te cheamă.

- Pe mine? Păi... eu sunt Joe. Te rog să mă scuzi acum, domnişoară Reed, dar trebuie s-o duc pe Gawain înăuntru.

- Gawain, şopti Henrietta.

El o auzi şi stătu puţin în cumpănă.

- îţi plac caii?

- Da, dar nu m-am mai plimbat de mult.

- Ei bine, zise el după ce se gândi, poate am să remediez această situaţie. Ce zici de o plimbare, mâine în zori?

Henriettei i se tăie respiraţia.

- Da. O, da! Mi-ar plăcea. Numai că...

- Numai că... ? repetă el.

- Ducele va fi de acord?

Joe o privi cu gravitate.

- Ducele va fi încântat. Vino la ora şapte şi te va aştepta un cal deja înşeuat.

Răsucindu-se pe călcâie, Joe se îndreptă spre grajduri, trăgând calul după el.

Nu ştia de ce, dar această întâlnire îi dădu parcă aripi.

Indiferent de ce se va întâmpla, stabilise o legătură cu ducele, chiar dacă prin intermediul grăjdarului acestuia şi a unui cal de culoare cenuşie.

Capitolul 5

Când Henrietta intră în cameră, doica se trezise şi îşi căuta şalul.

Bătrâna nu păru să observe că fata îşi ia şalul de pe umeri.

-Ai mai văzut un asemenea lux? o întrebă doica, entuziasmată. Nu-i de mirare că lady Butterclere îşi dă aere, de parcă ar fi la ea acasă. Cum nu e de mirare că domnişoara Fross e hotărâtă să îl ia de soţ pe duce.

Henrietta tăcu, însă entuziasmul ei se duse pe apa sâmbetei la auzul vorbelor doicii.

De fiecare dată când se gândea la duce curtând-o pe domnişoara Fross, i se strângea inima, încât ajunse să se întrebe dacă procedase corect acceptând să vină la Merebury.

îşi dorise foarte mult să îl vadă pe duce, fie numai pentru a-şi potoli curiozitatea, dar suferea deja prea mult când se gândea la el.

Se auzi zgomot de roţi, iar cineva strigă cu putere: Heei!

Henrietta se uită pe fereastră.

Trei sau patru oameni, cu lanterne în mâini, erau strânşi în jurul unei căruţe. Altcineva îi dezlega caii, iar un alt bărbat trăgea un geamantan afară.

- Tom, ia de celălalt capăt! strigă bărbatul din vagon.

Tom se conformă şi scoaseră împreună valiza afară.

- Nu înţeleg de ce ducele avea nevoie de atâtea lucruri, zise Tom, ştergându-şi fruntea cu batista.

- E duce, Tom. Şi a luat masa cu prinţul de Wales timp de şapte zile. Nu te poţi prezenta oricum în asemenea situaţii.

Henrietta se retrase de la fereastră, tremurând.

Bagajul contelui revenise. Probabil ducele era şi el pe aproape, deşi nu înţelegea de ce nu luase bagajul cu el în trăsură.

- Ce e cu gălăgia aia? întrebă doica.

- A sosit bagajul ducelui, îi explică Henrietta.

- O! exclamă doica. înseamnă că se întoarce în seara asta şi nu mâine? O veni la cină? O, Doamne! Nici nu ştiu dacă am cu ce să mă îmbrac. Câte griji! De-abia aştept să fiu din nou eu însămi. E grozav să faci pe doamna, dar şi o povară.

„Şi eu mă voi bucura când voi redeveni eu însămi”, îşi spuse Henrietta.

Ea şi cu doica ar fi putut să ia trenul spre Londra, făcându-le să dispară pe Harrietta Reed şi pe doamna Poody.

Dar iată-le personaje ale aceleiaşi piese de doi bani, piesă în care sufletul ei romantic ar putea fi frânt.

- Am exact rochia potrivită pentru o asemenea ocazie, dar e în valiză, îi răspunse Henrietta într-un târziu.

- Eşti foarte bună cu bătrâna doamnă Poody. Sper că vei obţine într-o bună zi ce îţi doreşti, pentru că meriţi.

Henrietta zâmbi trist.

„Ce îşi doreşte! Nu va avea niciodată ce îşi doreşte.”

Se întoarse la ea în cameră, unde o slujnică îi despacheta bagajele.

- Sunteţi cu orchestra, domnişoară?

-Da.

Slujnica închise valiza şi vru să plece.

- A, era să uit. Aţi primit un bilet. Acolo, pe noptieră.

Biletul era pus pe o tavă de argint şi era sigilat cu pecetea

familiei Merebury.

Să fi fost vreo poruncă venind de la lady Butterclere, care voia să arate încă o dată cine deţine puterea?

Rupse pecetea şi desfăcu biletul.

"Ducele vă invită să luaţi ceaiul cu el la ora cinci, în bibliotecă."

- înseamnă că a ajuns înaintea bagajelor.

Clipi, uimită, şi reciti biletul.

"Ducele vă invită să luaţi ceaiul..."

Strânse biletul la piept, aproape ameţită de cum îi pulsa sângele în vene.

- Ducele! îl va cunoaşte în sfârşit pe duce.

Bătaia unui ceas îndepărtat o trezi din reverie. Mai era un sfert <le ceas până la cinci.

Va întârzia.

Tulburată, alergă în camera doicii, ca să întrebe dacă fusese invitată şi doamna Poody, însă aceasta era de negăsit.

Se repezi în propria cameră şi-şi smulse rochia de călătorie de pe ea.

Presupunea că fusese invitat şi restul orchestrei şi spera s-o prindă pe Kitty înainte să plece, aşa încât să meargă împreună.

îşi puse pe ea rochia albastră pe care o cumpărase la Boston si-şi aruncă ochii în oglindă. Părul îi cădea pe spate, dar nu avea timp să se pudreze sau să se coafeze.

Va întârzia...

încremeni în clipa când înţelese că nu avea cine să-i încheie nasturii.

Gândul îi zbură imediat la Kitty, aşa că se grăbi spre camera acesteia.

Kitty îşi ridică ochii şi o privi uimită cum dă buzna, fără măcar să bată la uşă.

- Ce se întâmplă, dulceaţă?

Kitty stătea tolănită într-un fotoliu, îmbrăcată în capot şi făcându-şi manichiura.

- Nu vei fi gata la timp! strigă ea, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

- Gata pentru ce?

-Pentru ceai... la duce.

- Dulceaţă, ce te face să crezi că iau ceaiul cu ducele?

- Păi... am fost invitată şi credeam că la fel s-a întâmplat şi cu

—

Z§ BARBARA CARTLAND

-

restul.

- Nu e cazul lui Kitty, răspunse amuzată femeia.

-O!

Să fi fost singura invitată?

Ieşi din încăpere într-o stare de mare confuzie, începu să coboare treptele, negândindu-se decât la faptul că va întârzia.

- Stai pe loc, auzi o voce. Unde crezi că te duci?

Lady Butterclere se uita Ia ea din capul scărilor. Era furioasă la culme. în spatele ei venea Romany Fross, strângnd din buze, amuzată.

- Mă... duc în bibliotecă să iau ceaiul cu ducele, răspunse Henrietta.

Lady Butterclere coborî treptele cu o falcă în cer şi alta în pământ.

- Ducele mi-a dat mână liberă să-mi exercit autoritatea în această casă. Şi crede-mă. o voi face. îţi poruncesc să te întorci imediat la tine în cameră.

- Dar... nu pot. Am fost invitată chiar de duce. Uite!

Lady Butterclere îi smulse biletul din mână şi începu să îl studieze.

- Probabil e vorba de o greşeală, tună ea. E clar că-i era destinat lui Romany.

- Dar... a fost adus la mine în cameră.

- A fost o greşeală, şuieră ea printre dinţi, întinzând biletul lui Romany.

- în mod cert îmi era adresat mie, zise Romany, punându-l în

corsaj. La urma urmei, de ce ar dori ducele să ia ceaiul cu o biată pianistă?

Henrietta îşi plecă ochii.

- Nu... nu ştiu, recunoscu ea.

- Du-te, Romany! Ducele te aşteaptă.

Henrietta o privi cu un aer nefericit pe cealaltă tânără coborând treptele.

De îndată ce Romany se îndepărtă suficient încât să nu mai audă, lady Butterclere se aplecă ameninţătoare spre Henrietta.

- Ia seama ce-ţi spun, domnişoară Reed. Ştiu ce-ţi poate pielea. Ai intrat în posesia acelui bilet. Umbli după duce şi vrei să-l

îndepărtezi de Romany.

- Vă asigur că nu mi-a trecut prin cap aşa ceva.

- O, nu? ripostă cu sarcasm lady Butterclere. Atunci, cum explici faptul că te îndreptai spre duce îmbrăcată aşa de provocator?

Preţ de câteva clipe, se simţi confuză. Oare ce voia să spună lady Butterclere prin îmbrăcată provocator?

Cuprinsă de groază, îşi aminti că nu apucase să-şi încheie rochia, repezindu-se afară din camera lui Kitty fără să ceară ajutor. Se uită în oglinda de pe scări şi fu cât pe ce să izbucnească în

plâns văzând imaginea.

Părul dezordonat îi căzuse pe spate, iar rochia i se desfăcuse într-o parte, dezvăluind un umăr de alabastru şi puţin din sân.

în plus, uitase de ciorapi sau încălţăminte, aşa încât era desculţă.

- O, o, o! strigă ea.

- Aşa ziceam şi eu, constată lady Butterclere cu satisfacţie răutăcioasă. Arăţi ca o târfă de doi bani.

Henrietta se întoarse, iar în timp ce dădea să plece observă că atitudinea doamnei Butterclere se schimbă ca prin farmec.

Buzele i se încreţiră într-un zâmbet forţat şi făcu o uşoară plecăciune.

- înălţimea Voastră, ciripi ea.

Henrietta înţelese imediat. Nu ştia cum, dar ducele era în hol şi se uita la ea. La ea, care îşi expunea spatele dezvelit.

- O! exclamă ea disperată, luând-o din loc.

Când ajunse în cameră, se prăbuşi pe un scaun şi îşi luă capul în mâini. Nu se simţise niciodată aşa de ridicolă şi de umilită.

Acceptase planul lui Eddie de a-l însoţi la moşie, simţindu-se cumva atrasă spre Merebury, spre prinţul ei chipeş, cu părul negru ca pana corbului. L-ar cunoaşte, chiar dacă nu de pe poziţii egale.

Măcar aşa va afla dacă pasiunea care se trezea în ea era mai mult decât o simplă emoţie.

Acum, totul era pierdut.

însuşi ducele fusese martor la confruntarea pe care o avusese cu lady Butterclere. O văzuse cum era îmbrăcată, la fel cum auzise apelativul "târfă ordinară"

Va trebui să cânte cu orchestra, aşa cum fusese stabilit, dar sub nicio formă nu avea cum să-i fie prezentată la cină sau în altă parte.

Totul se sfârşise.

Niciodată nu ar putea Harrietta Reed — sau Henrietta Radford - să îl întâlnească pe chipeşul duce de Merebury.

Eddie Bragg stătea într-un fotoliu în camera Henriettei şi-şi

turna vin în pahar.

- Ducele are o pivniţă pe cinste, zise el.

Kitty pufni dispreţuitor.

- Presupun că habar nu are că jumătate din provizii ajung în gura lui Eddie Bragg. Henrietta îi asculta ca prin ceaţa. Era dupa dineu, iar cei doi vizitatori veniseră s-o întrebe de ce nu fusese şi ea prezentă.

Ducele însuşi comentase că nu era prezentă întreaga orchestră, dar lady Butterclere spusese că nu lipsea nimeni deosebit.

- îmi venea să-i arunc somonul în cap, mormăi Eddie.

- La fel ar fi făcut şi ea, dragă, zise Kitty, întorcându-se spre

Henrietta.

- Mda! Şi ce mai băga zgripţuroaica în ea. A pus deoparte o scrumbie, patru copane de miel, o bucată de şuncă şi o raţă. Şi slăbănoaga aia de Lizzy s-a îndopat. Sunt sigur ca ducele a fost

şocat, dar nu a arătat-o.

- Hm! Dulceaţă, te simţi rău? Vrei să mănânci? Nu arăţi prea

grozav.

Henrietta, palidă şi cu cearcăne la ochi, clătină din cap.

- Nu sunt nici înfometată, nici bolnavă. Sunt numai obosită.

Se ruga ca oaspeţii să plece.

Kitty se ridică de pe scaun.

-Am priceput aluzia, spuse ea. Haide! i se adresă ea lui Eddie. Trebuie s-o lăsăm pe Henrietta singură, să-şi facă somnul de

frumuseţe pentru mâine.

Henrietta aşteptă până când nu le mai auzi vocile pe coridor,

după care stinse lampa şi-şi trase plapuma pe ea.

Tânjea după somn, ca să uite de gânduri, dar acesta refuza să vina. Se răsuci în pat, închipuindu-se pe jumătate dezbrăcată sub privirile ducelui.

I

Pentru că probabil aşa arătase: pe jumătate goală.

Tâ... târfă.

Pana şi bufniţa de afară părea că se face ecoul acelor vorbe.

Când luna se înălţă pe cer, Henrietta adormi. Avea o cută adâncă pe frunte.

Când se trezi, auzi tropăit de cal pe pavaj.

Camera era scăldată în luminăşi o pasăre ciripea pe pervazul fereastrei.

Sări din pat şi se duse la geam.

O iapă mare de culoare maronie stătea înşeuată în curte. îşi lipi

fruntea de geam, cu ochii mari. Oare era calul pe care i-l promisese grăjdarul?

Plecă de la fereastră, se îmbrăcă şi intră în odaia doicii pe care nu o găsi într-o stare prea grozavă, suferind din cauza vinului băut. Curtea era tăcută şi goală.

Când Henrietta se apropie de ea, iapa începu să necheze.

— Eşti numai a mea? se minună ea.

- Nu tocmai, se auzi o voce din spatele ei.

Era Joe. Avea o pălărie pe cap, iar la gât o eşarfă care să îl apere

de răcoarea dimineţii.

- Sper că nu te derajează dacă te însoţesc, domnişoară Reed,

nu-i aşa?

- Aş fi încântată, răspunse Henrietta. Ca să fiu sinceră, mă cam neliniştea gândul de a mă plimba singură, întrucât nu cunosc prea bine locurile.

joe făcu un pas înainte s-o ajute, dar renunţă când văzu ca e

hotărâtă să se urce singură în şa.

Păru descumpănit când o văzu aşezându-se cu picioarele desfăcute, cum călăresc bărbat. Henrietta observă şi roşi. Uitase obiceiul englezesc de a călări. în Texas, călărise fără şa.

- Aşa călăream în Texas, explică ea.

Ce bine că nu era ducele de faţă, s-o vadă comportându-se astfel.

Joe plecă ochii, părând amuzat, şi se urcă în şa.

Când ieşiră din grădină, Joe îşi îndemnă calul în galop, iar iapa

se ţinu după el.

După vreo milă, se opriră la marginea unui râu, ca să permită

cailor să se adape.

Joe se uită la Henrietta pe sub borul pălăriei.

- NU ai acceptat invitaţia la ceai a ducelui.

- De unde ştii? îl întrebă ea, uimită.

- O casă de ţară e ca o cameră cu ecou. Până la urmă auzi totul.

- O, murmură ea, întrebându-se dacă Joe auzise şi povestea cu

rochia descheiată.

- Păi... s-a dovedit că invitaţia nu-mi era adresată mie. Era

pentru cealaltă doamnă pe care ducele o aştepta, pentru

domnişoara Fross.

Joe se aplecă şi mângâie calul pe grumaz.

Careva să zică pentru domnişoara Fross? Şl cum s-a descoperit asta?

- Mi-a spus iady Butterclere. I-a făcui plăcere ducelui să ia ceaiul cu do... domnişoara Fross?

- Cred că a fost destul de derutat când a sosit în locul tău, dar i s-a părut foarte fermecătoare.

Henrietta tăcu în clipa când Joe îşi aruncă ochii asupra ei.

- Nici la cină nu ai venit, remarcă el după câteva clipe.

Henrietta începea să se simtă prost.

- Eşti... purtătorul de cuvânt al ducelui, dacă ai ajuns să-mi pui astfel de întrebări?

- într-un fel, da. Ducele ar vrea să afle de ce esti asa de dezgustată de el.

- Dezgustata? O, nu! strigă ea, şocată. Nu acesta e motivul pentru care nu am apărut.

Nu era sigură că Joc auzise aceste vorbe. întrucât atenţia îi fusese atrasa de ceva ce se petrecea la o oarecare distanţă.

Henrietta privi în aceeaşi direcţie.

Un barbat alerga undeva în depărtare, la stânga, părând că poartă un sac imens.

De parca le-ar fi simţit prezenţa, bărbatul se opri şi întoarse

capul spre ei. Apoi, o luă iar la sănătoasa, îndreptându-se spre pădure.

Aşteaptă-mâ aici, porunci Joe, îndemnându-si calul să pornească la drum.

în câteva clipe trecu de zidul de trandafiri sălbatici şi se afla în pădure. Din păcate, Gawain refuză să sară peste mărăcini, aşa că

Joe fu nevoit s-o ia pe jos.

Reveni peste câteva minute cu sacul, dar nu şi cu omul care-1

purtase.

- Cine era bărbatul acela, Joe, şi de ce l-ai urmărit? întrebă ea

cu răsuflarea tăiată.

- Habar nu am cine era, dar ştiu ce e. Cineva a pătruns în casă noaptea trecută. Bucătăreasa a descoperit că lipseau mai multe lucruri: o bucată mare de şuncă, nişte pui, pâine, argintărie şi o mare sumă de bani ţinută în dulap pentru provizii. O sumă frumuşică, având în vedere apropiatul bal. Tipul ăsta a aruncat sacul când şi-a dat seama că l-ar putea împiedica să fugă. Cred că vom găsi totul aici, mai puţin banii.

Henrietta se uită la pădurea întunecată, simţindu-se cuprinsă

brusc de teamă.

- Un prizonier a scăpat ieri în timp ce veneam spre Merebury, şopti ea. Iar când am ajuns, un servitor a găsit o pălărie în spatele unui geamantan. A spus că am avut un pasager clandestin.

- Cu singuranţă, e vorba de hoţul nostru.

Joe observă că Henrietta pălise, aşa că vocea i se îmblânzi.

- Dar nu-ţi face griji! Nu cred că îl vom mai vedea pe aici. Henrietta se întrebă cum putea fi aşa de sigur.

- Aş vrea să mă întorc.

Joe încuviinţă şi întoarseră caii spre casă.

Toată lumea era în fierbere.

Un grăjdar alergă să ia frâiele cailor.

Henrietta se întoarse şi vru să intre în casă când vorbele grăjdarului o făcu să privească înapoi, şocată.

. - Bucatareasa cere să vă vorbească, înălţimea Voastră!

înălţimea Voastră!

îşi roti ochii în jur, dar nu văzu pe nimeni altcineva, aşa că băiatul nu i se putea adresa decât lui Joe.

Joe îşi scoase pălăria şi începu să-şi netezească părul negru. Negru ca pana corbului.

Privirile li se întâlniră.

- Cine eşti? şopti ea.

- Joseph, duce de Merebury, zise el, făcând o uşoară plecăciune. La serviciile dumneavoastră, domnişoară Reed.

Henrietta crezu că va leşina.

Făcu un pas înapoi, încă unul, apoi se întoarse cu un ţipăt şi o luă la goană.

De parcă i-ar fi tulburat somnul, un corb zbură de pe crengile unui copac şi se aşeză pe acoperiş.

Capitolul 6

- A fost plăcută plimbarea, draga mea?

Doica stătea în pragul uşii, cu şalul pe umeri şi cu părul despletit.

Henrietta îşi scosese cizmele şi stătea în fotoliu de mai bine de o oră. Frustrarea o făcuse să verse lacrimi amare, dar nu voia ca doica să vadă dezastrul.

- Da, a fost bine, murmură ea.

Doica era uimită. Se aştepta s-o găsească plină de viaţă, cu obrajii îmbujoraţi. în schimb, o vedea tristă şi abătută.

- Cine te-a însoţit?

- Grăjdarul ducelui, Joe, zise ea cât de indiferent era în stare. Dar doica nu se lăsa păcălită cu una cu două. Fata era măcinată

de ceva.

- S-a întâmplat ceva necuvenit?

Henrietta ridică alarmată ochii. Nu trebuia să-i trezească astfel de bănuieli doicii.

- O, nu e ceea ce crezi. Problema e că du... Joe nu a reuşit să prindă un hoţ, deşi a pus mâna pe ceea ce furase. Povestea m-a cam zdruncinat. Sunt sigură că hoţul e nemernicul ăla de pe vapor, prizonierul care a evadat pe drum şi care s-a ascuns într-una din trăsurile care ne-a adus la Merebury.

- O, Doamne! exclamă doica. Ai fost supusă unui astfel de pericol, iar eu dormeam.

- O, nu avea ce să mi se întâmple. Am fost pe mâini bune. Fusese, într-adevăr, pe mâini foarte bune.

Nimeni nu punea la îndoială curajul şi hotărârea ducelui, dar s-o joace astfel pe degete... Să pretindă că e un simplu grăjdar, ca s-o faca sa lase garda jos. Fără a mai pune la socoteală faptul că în seara anterioară o văzuse pe jumătate dezbrăcată. Gândul o umplea de ruşine şi de indignare.

Ce-o fi crezând? Se distra oare pe seama ei?

Auzise o mulţime de lucruri deocheate despre prinţul de Wales si suita lui. Va deveni oare subiectul de râs al acestora?

Inima i se strânse la gândul că va fi nevoită să dea ochii nu numai cu prinţul, ci şi cu lady Butterclere şi cu domnişoara Fross. Vor râde pe înfundate de ea.

De ce a făcut-o? De ce?

încercă să-şi amintească prima lor întâlnire.

Henrietta fu nevoită să admită că el nu persistase în confuzie decât din clipa când înţelesese că îl consideră un grăjdar.

Se prezentase apoi cu numele de Joe.

Era limpede că o luase drept Romany.

Poate la început o tachinase pe posibila logodnică, amuzat că

nu-l recunoscuse, deşi îl văzuse în multe fotografii.

Dar atunci, de ce nu-şi declinase adevărata identitate când descoperise greşeala? Şi de ce persistase în greşeală invitând-o a doua zi la plimbare?

Singura explicaţie era că voia să-i ofere prinţului o poveste amuzantă.

Henrietta duse mâna la tâmplă.

- Parcă ai febră. E cu neputinţă să fii bolnavă tocmai în seara asta, la bal, zise doica, încruntându-se.

- Iar la prânz sunt repetiţiile...

- Ei bine, nu e nici măcar nouă. Uite cum vom proceda. Voi suna să ţi se aducă micul dejun în cameră, apoi te vei odihni câteva ore. Puţină odihnă va face minuni.

Sugestia o făcu pe Henrietta să răsufle uşurată.

Se simţea neajutorată şi prin urmare, îşi dorea să fie răsfăţată.

Tocmai voia să se schimbe când se auzi o bătaie în uşă, iar un curier intră ţinând în braţe o enormă vază cu flori.

- Alte flori? întrebă ea surprinsă, întrucât primise deja un buchet imens de flori albe cât fusese plecată.

- Sunt din seră, o informă curierul.

- Dar cine le-a trimis? întrebă Henrietta. Lady Butterclere?

- O, nu! Au fost comandate de duce. Mai doriţi altceva, domnişoară?

- Nu, mulţumesc, murmură Henrietta.

Curierul se retrase, iar ea rămase cu ochii pironiţi asupra florilor.

„Probabil era un fel de a-şi cere scuze”, îşi spuse ea într-un

BARBARA CARTLAN1)

târziu.

Numai că gestul nu-i alungă sentimentul că fusese umilită. Visele ei neroade despre duce ţineau de domeniul trecutului. Va canta în seara asta, dar după aceea spera că nu va mai da niciodată ochii cu ducele sau cu casa aceea.

La început, repetiţiile nu merseră deloc bine.

Lady Butterclere şi Romany Fross insistaseră să participe şi comentau zgomotos după fiecare bucată. Prima era în mod special volubilă când Henrietta cânta la pian.

- Mai e păcat că adevăratul pianist nu a prins vaporul la Boston, remarcă ea cu răutate. Cred că domnişoara Reed e foarte departe de valoarea acestuia.

Eddie îi făcu semn Henriettei să se oprească. Lăsă bageta jos şi se uită la lady Butterclere.

- Lady, nu ne ajuţi deloc. Aş aprecia foarte mult dacă ai lua-o pe Lizzy de aici şi aţi pleca.

Lady Butterclere strânse din buze.

- Tinere, pari a uita că eşti aici datorită mie. Dacă vreau să mă asigur de calitatea muncii tale, o fac. Iar numele domnişoarei Fross nu e Lizzy.

Eddie o privi câteva clipe, după care reluă bagheta şi dădu semnal instrumentiştilor să înceapă.

- O, ajunge! strigă lady Butterclere.

- Trebuie să repetăm bucăţile dificile, strigă Eddie.

Cu faţa schimonosită de futie, lady Butterclere se ridică de pe scaun.

- Vino, Romany! Avem treabă. Luăm trăsura şi mergem în oraş,

să cumpărăm haine potrivite vremii din Anglia.

Ieşiră imediat pe uşă, iar muzicienii izbucniră în râs.

Până şi Henrietta schiţă un zâmbet.

Din clipa aceea, repetiţiile decurseră normal, chiar dacă I lenrietta nu era mulţumită de performanţa ei. Fusese înceată şi neinspirată.

Eddie îi arunca din când în când o privire şireată, dar părea hotărât să nu o mai preseze.

Se simţi şi mai nefericită după un timp, când văzu sosirea oaspeţilor care participau la cină înainte de spectacolul propriu-zis. Deveni palidă când îl recunoscu pe lordul Oxberry, pe sir Hugh Waldemar, pe ducele şi ducesa de Colehill. îi întâlnise pe toţi înainte, fie la Lushwood, fie în saloanele londoneze.

Deşi petrecerile acelea se desfăşuraseră în urmă cu patru ani, ştia că nu se schimbase foarte mult de atunci.

Se grăbi să ajungă în camera lui Kitty, unde era aşteptată de Eddie.

Kitty îi găsise o altă rochie. Era din satin de culoarea smaraldului, cu volane şi cu un decolteu mai mare decât cel al rochiei roşii.

Kitty făcuse rost şi de mănuşi verzi şi de o diademă cu diamante false.

Henrietta privi rochia cu un aer neîncrezător.

- Seamănă cu... cu...

- Cu rochia unei fete de salon, nu? Chiar asta e, drăguţo. I-am dat-o croitoresei de aici, să-i adauge volane. Singurul mod de a o face să fie ceva mai respectabilă.

„Respectabilă", se gândi Henrietta, disperată.

Greu de crezut, deşi era limpede că atrăgea imediat privirile.

- Ştiu la ce te gândeşti, zise Eddie. Te gândeşti că nu vrei să fii recunoscuta purtând o asemenea rochie Dar nu-ţi face griji! Nimeni nu te va recunoaşte. Ascultă!

îşi acoperi amuzat urechea, întrucât se auzi o bătaie în uşă.

- Cred că a sosit marele Lando.

Deschise larg uşa, iar înăuntru pătrunse un omuleţ gras, cu faţă pudrată şi purtând în mână o geantă neagră.

O puse jos şi aruncă o privire apreciativă Henriettei.

- Delicioasă! Mare păcat că va trebui să ascundem o asemenea frumuseţe.

Henrietta înţelese că acesta era machiorul pe care Eddie îl chemase de la Londra.

- Aşază-te, draga mea, o invită Lando.

Henrietta se conformă şi se uită cu un aer sumbru la imaginea

ei din oglindă. în clipa următoare, Lando începu să-i aplice un unguent pe faţă.

Lucră neîncetat vreo jumătate de oră, după care strigă triumfător:

- Gata!

Henrietta deschise ochii şi privi uluită imaginea din oglindă. Pleoapele ii erau pline de sclipici, dându-i o privire somnoroasă. Pielea albă ca fildeşul îi fusese acoperită cu o pastă bej, obrajii erau roşii, iar buzele şi mai şi.

Nici nu apucă sa asimileze transformarea şi machiorul scoase un alt as din mânecă. O perucă.

- Arăţi ca o actriţă profesionistă! proclamă Eddie.

- Dar... nu vreau să arăt aşa.

- Ştiu, interveni împăciuitor Eddie, dar în acest fel nimeni nu te va recunoaşte.

Henrietta se privi din nou în oglindă. Eddie avea dreptate. Aproape nici ea nu se mai recunoştea. Nu mai există nicio urmă din Henrietta Radford, cu atât mai puţin din Harietta Reed. Părea mult mai matură.

„Acum, rochia mi se potriveşte", îşi spuse ea.

Era sigură că ducelui de Merebury îi va face mare plăcere s-o arate prinţului de Wales.

Muzicienii mâncară în sala servitorilor, după care intrară în sala de bal unde îi găsiră prinţul de Wales şi suita lui.

Eddie făcu o uşoară plecăciune în faţa înaltului oaspete.

Henrietta încerca să nu se uite, dar ochii plini de rimei îi alunecau invariabil spre cei din sală.

O văzu pe doamna Poody strălucitoare la braţul unui amiral în vârstă şi nu-şi putu reţine un zâmbet.

îl zări apoi pe duce.

Joe dispăruse pentru a lăsa locul unui bărbat înalt, îmbrăcat în haine negre şi purtând mănuşi albe. Avea părul dat pe spate, ceea ce dădea la iveală o frunte lată şi întunecată. Era, de departe, cel mai chipeş bărbat din încăpere.

Henrietta îşi luă ochii de la el ca să le examineze pe însoţitoarele acestuia, Romany şi lady Butterclere.

Romany era îmbrăcată în roz, o culoare care nu-i venea deloc bine. Părul ei, ridicat foarte sus, amenința să cadă de fiecare dată

când clătina capul. Se agăţa practic de braţul ducelui.

Lady Butterclere purta o rochie de muselină albastră, o nuanţă foarte deschisă. O asemenea culoare stinsă era în contrast violent cu strălucirea din priviri.

Henrietta reveni cu ochii asupra ducelui care, spre groaza ei, o văzuse şi se însenină la faţă.

Restul programului nu-şi mai ridică ochii de pe pian. Se lăsă în voia muzicii, bucurându-se recunoscătoare de puterea tămăduitoare a acesteia.

Reuşi până la urmă să uite de cei prezenţi, să facă abstracţie de lumea înconjurătoare, dedicându-se cu pasiune muzicii.

fa pauză, Henrietta avu nevoie de câteva clipe să se dezmeticească şi să înţeleagă că aplauzele tumultuoase îi erau adresate.

- Bravo! Bravo! striga prinţul de Wales.

Succesul orchestrei era de necontestat. Interpreţilor li se aduse şampanie la estradă.

La fel de buimacă, Henrietta acceptă un pahar.

- Harrie, prinţul de Wales vrea să te cunoască, îi spuse Eddie.

- Pe... mine? îngăimă ea, temătoare.

- Da. Vrea să ne cunoască pe toţi, dar în special pe tine.

- Eddie, nu pot.

Machiajul nu i se mai părea suficient. Oare nu o va recunoaşte prinţul, în pofida pudrei şi a machiajului?

Eddie ridică din umeri.

- Nu cunosc prea bine obiceiurile englezeşti, dar înţeleg că nimeni nu refuză să cunoască un prinţ.

Henrietta clipi şi acceptă să plece la braţul dirijorului.

- O adevărată interpretă! se auzi o voce plină de căldură. Henrietta ridică ochii spre prinţul de Wales şi făcu o uşoară

plecăciune.

- Alteţa Voastră, abia reuşi să rostească.

Ochii îi fugiră spre locul unde era ducele. Prinţul o privi cu interes, dar nu dădu niciun semn că ar recunoaşte-o.

- Rochia îţi dă un aer foarte... americănesc, comentă prinţul.

- Asta era şi intenţia noastră, înălţimea Voastră, se grăbi să spună Eddie.

Henrietta făcu din nou o plecăciune, conştientă că ducele o

priveşte intrigat, nedumerit.

- Probabil eşti încântat că ai descoperit un asemenea talent,

domnule Bragg, adăugă prinţul.

- Aşa e. Dar mă tem că o voi pierde curând, zise el oarecum

teatral.

- Nu înainte de a veni şi a cânta pentru mine, insistă prinţul. Eddie îi aruncă Henriettei o privire plină de înţeles, pe care ea

se încăpăţână s-o evite.

Nu va cânta prinţului de Wales numai ca să-i satisfacă ambiţiile.

Eddie înţelese imediat tăcerea ei.

- S-ar putea să nu reuşesc s-o conving să rămână...

- Păcat! Păcat! Ei bine, mai vedem noi.

Se întoarse spre ordonanţa lui şi-i făcu semn să ia cartea de

vizită a lui Eddie.

Henrietta îşi închipui că era acum liberă să se întoarcă la estradă, întrucât ringul de dans nu o făcea să se simtă în apele ei.

Toată lumea putea s-o examineze.

Când vru să plece, fu oprită de vocea ducelui.

- Ai nevoie de pianistă pentru următorul cântec? îl întrebă

acesta pe Eddie.

Dirijorul ridică din umeri.

- Presupun că mă descurc şi fără ea vreo două-trei cântece.

Ducele se întoarse spre Henrietta.

- Atunci, doamnă, cred că-mi veţi acorda dansul următor.

Henrietta era foarte confuză.

Ce joc mai era şi ăsta?

Era ceva ca prinţul să se adreseze el însuşi membrilor orchestrei şi cu totul altceva ca gazda să o invite pe pianistă la dans, mai ales cum era îmbrăcată.

De data asta chiar spera ca lady Butterclere să intervină şi s-o scoată din încurcătură, dar ea şi cu Romany Fross erau în anturajul prinţului, cerşind fie şi pentru câteva clipe atenţia prinţului.

- Doamnă? zise ducele.

Şovăind, se întoarse şi-i dădu mâna. Simţi un fior puternic când li se atinseră degetele. El o strânse instinctiv de mână, fapt care o făcu să scoată un uşor geamăt.

El îi dădu repede drumul din strânsoare.

- Te mai doare? o întrebă el încet.

- Nu, stăpâne.

Rămaseră tăcuţi până când Henrietta, nedumerită, ridică ochii şi-i văzu faţa inundată de lumină.

- O, Doamne! Chiar şi cu machiajul ăsta caraghios, tot atragi atenţia.

Henrietta avea senzaţia că privirea lui o arde şi că dacă nu se va uita în altă parte, va leşina.

Răsuflă uşurată când orchestra începu să cânte, iar ducele o sirânse la piept. Putea să-şi ascundă câteva clipe faţa, ca să-şi revină.

Probabil ar fi rămas aşa, nemişcată, dacă ducele nu ar fi .mtrenat-o într-un vals lent.

Când îşi ridică ochii, văzu privirea perplexă a doamnei Poody. Lady Butterclere rămase cu gura căscată din cauza ofensei şi uimirii. Coafura lui Romany se mişca odată cu capul acesteia, tot de indignare.

Gestul ducelui era foarte crud. Cu toate astea, bătaia inimii lui lângă a ei nu era la fel de crudă. Nici degetele lor împreunate.

„Ce se întâmplă cu mine?” se întrebă ea alarmată.

încercă să se îndepărteze de el, dar nu reuşi.

- Ce este? şopti ducele. Compania ducelui de Merebury îţi provoacă la fel de mult dezgust?

Henrietta roşi.

- Ultima dată când am auzit o astfel de întrebare a fost din gura unui anumit Joe. Un grăjdar.

- Ultima dată când am primit răspuns la această întrebare a fost de la o anumită domnişoară Harrietta Reed, nu de la Sadie, pianista.

Henrietta roşi şi mai tare.

- Adică?

Ducele ridică din sprânceană.

- Adică, se pare că avem amândoi talent pentru a ne deghiza.

Henrietta era tulburată.

Oare ce ar spune dacă ar şti că e de două ori deghizată, ca persoana pe care o cunoaşte sub numele de domnişoara Reed arc o altă identitate, la fel ca Sadie, pianista?

- întreb din nou. Tot mai eşti dezgustată de compania mea?

Henrietta închise ochii. Ce mult şi-ar fi dorit să-i spună că

privirea lui o făcea să înflorească.

Dar nu îndrăznea.

Nu putea s-o facă.

Era hărăzit alteia, iar felul cum făcuse cunoştinţă cu el făcea imposibilă orice întâlnire pe viitor.

Trebuia ca pentru el să rămână Harietta Reed. Altminteri, va pierde orice urmă de respect din partea lui.

- Sentimentele mele faţă de tine nu sunt nici aşa, nici aşa, spuse ea cu voce slabă. Tot ce pot spune, e că simt că nu ar fi trebuii să dansez cu tine, de timp ce nu sunt decât o... biată pianistă.

- în niciun caz o "biată" pianistă. Eşti excepţională. Cât ai cântat, nu am putut să-mi iau ochii de la tine. Păreai descătuşată, parcă ardeai de pasiune şi nu m-am putut împiedica să mă întreb ce anume genera un asemenea sentiment devorator...

Se opri brusc, iar când ea ridică privirea, ducele avea gura încleştată, ca şi cum se forţa să nu spună mai multe.

Căută cu disperare un răspuns neutru, dar nu găsi niciunul.

Cei doi dansară în tăcere. încruntarea lui, pe care ea nu o vedea, arăta lupta care se ducea în fiinţa lui.

Pasiunea din vocea lui o tulbură, făcând-o să se simtă neputincioasă în braţele lui.

„Totul ar fi perfect, îşi spuse ea, dacă m-aş afla aici ca ilomnişoara Radford şi nu ca domnişoara Reed, şi dacă Romany IToss nu ar exista".

- Aşadar, domnişoară Reed, ce alte talente mai ai? în afară de a cânta la pian, fireşte.

- O, pot să vânez iepuri şi să joc pocher ca orice bărbat, răspunse ea cu nonşalanţă.

- Punct ochit, punct lovit, zise el dându-şi capul pe spate şi râzând.

Henrietta se aştepta să-i dea drumul. în schimb, o strânse şi mai tare şi o conduse spre uşă.

- NU am terminat încă.

Se treziră imediat pe verandă. Briza făcea bine obrajilor ei aprinşi.

- Ce-i cu asta?

- Ce... vrei să spui? îngăimă ea.

- Cu asta? Cu rochia? Cu machiajul? Cu peruca?

Grija lui o nedumeri. Ce importanţă avea pentru el felul în care alegea să apară într-un spectacol?

- Aşa a vrut Eddie să arăt.

- Sau poate tu? replică el, cu privirea întunecată.

Jignită de tonul lui batjocoritor, îşi îndreptă umerii.

- Am răspuns la întrebare, ceea ce este deja foarte mult. Nu sunt servitoarea dumneavoastră.

- într-adevăr, nu eşti. Iartă-mă.

A

Peste umărul lui, Henrietta se uita la lumina roşie a unui trabuc.

- E... cineva acolo, murmură ea.

Ducele se întoarse încet. Prea târziu! Luminiţa roşie dispăruse.

- Sunt sigură că era cineva acolo, dincolo de fereastra deschisă.

Ducele tăcu.

- Ar trebui să plec. Probabil că Eddie mă aşteaptă... să reiau cântarea.

- NU am terminat încă, ripostă el.

- Pa... pardon?

Henrietta era şocată.

- Aşa cum am spus mai devreme, nu sunt servitoarea ta. NU ai niciun drept să-mi dai astfel de ordine.

- La naiba! Am toate drepturile. Cel puţin, în seara asta. Vreau să rămâi aici până înţeleg cum reuşeşti să tulburi şi să inciţi un bărbat în asemenea măsură. Chiar împotriva celor mai bune instincte ale sale.

Cele mai bune instincte!

Henriettei îi tremurau buzele.

Ducele voia de fapt să-i transmită că domnişoara Reed sau Sadie, pianista, nu erau genul de femei care să intre în sfera lui de interes.

Prăpastia dintre lumea lui şi a ei era de netrecut.

- Ce-ar fi să-ţi foloseşti cele mai bune instincte şi să mă conduci înăuntru?

Drept răspuns, ducele îi prinse bărbia, o ridică, scoase o batistă din buzunar şi-i şterse rujul de pe buze.

- Acum că buzele tale adevărate au ieşit la lumină, niciun instinct nu se va împotrivi dorinţei de a te săruta...

Dintr-odată, o voce neprietenoasă străpunse întunericul:

- înălţimea Voastră? înălţimea voastră! Sunteţi afară?

Ducele scăpă o înjurătură printre dinţi. O eliberă din

strânsoare pe Henrietta şi se îndepărtă de ea când le zări pe doamna Butterclere şi pe Romany Fross ieşind afară.

- V-am căutat peste tot, se plânse lady Butterclere. Ce, eşti şi tu aici? zise ea dispreţuitor când o văzu pe Henrietta.

Henrietta, pe care vorbele ducelui o făcuseră să tremure, plecă privirea.

- Dansau, remarcă Romany, arătându-şi ghearele.

- Da, ceva cât se poate de necuviincios, spuse cu dispreţ lady Butterclere. Dispari, domnişoară Reed.

- Pardon? ridică ea ochii, cu o expresie de uimire pe chip.

- Ţi-am spus să pleci. Eşti o invitată obişnuită, iar fratele meu vitreg ar trebui să ia aminte. Comportamentul tău ar putea deveni foarte curând motiv de bârfe...

Ducele ridică mâna în semn de avertisment.

- Doamnă, se pare că uiţi unde te afli, zise el cu răceală.

- Nu uit nici unde sunt, nici ce sunt, îi răspunse lady Butterclere cu aprindere. Sunt sora vitregă a ducelui de Merebury şi este datoria mea să-i protejez reputaţia de fiecare dată când e nevoie. Domnişoara Reed şi-a compromis deja reputaţia.

Cum ducele rămase fără replică, Henrietta se întoarse uimită spre lady Butterclere.

- Ce vreţi să spuneţi?

- Pe Boston Queen ai intrat sau nu la clasa a doua de mai multe ori?

- Da, însă...

- Şi nu ai făcut-o ca să te întâlneşti cu domnul Eddie Bragg?

- Acolo l-am cunoscut, dar...

Lady Butterclere se întoarse triumfător spre duce.

- Vezi, frate? E femeia lui Eddie Bragg. Iar felul cum arată în seara asta e mai mult decât semnificativ. Trebuie să detaliez?

Henrietta îl privi implorator pe duce, însă el îşi feri ochii.

Se răsuci apoi pe călcâie şi se îndreptă spre casă.

- Soră vitregă, domnişoară Fross... să intrăm înăuntru, zise el peste umăr.

Henrietta era uimită şi de-abia mai respira.

Nu era vina ei.

Nu ea îl obligase să danseze cu ea, cum nu-l obligase s-o aducă pe verandă. Nu ea îl determinase s-o facă.

O, ce mult îşi dorea să nu fi venit la Merebury Court! Poate tot acum, dar la vreo petrecere londoneză, Henrietta Radford i-ar fi fost prezentată şi ar fi avut astfel ocazia de a se cunoaşte de pe poziţii egale.

Chiar dacă s-ar fi căsătorit între timp cu Romany Fross, măcar nu ar fi privit-o cu atâta dispreţ. NU ar fi vorbit cu el în pofida instinctelor care-i spuneau să nu o facă.

Henrietta îşi acoperi faţa cu mâinile şi scoase un geamăt. Lacrimi i se prelingeau printre degete.

Nu auzi că se apropia cineva decât prea târziu.

- Ne întâlnim din nou, domnişoară Radford.

Teama puse stăpânire pe ea. Vocea aceea! Să fie oare cu putinţă? Nu cumva totul era o plăsmuire a minţii ei?

îşi dădu încet mâinile la o parte.

Când văzu cine se afla în faţa ei, scoase un ţipăt şi leşină. Prinţul Vasily de România îşi răsuci mustăţile, după care o luă pe Henrietta, nesimţitoare, în braţe.

Capitolul 7

- Se mişcă.
- Daţi-vă la o parte! Are nevoie de aer.
- Să i se aducă un pahar cu apă.

Henrietta simţi marginea paharului în jurul buzelor şi sorbi câteva picături, după care deschise ochii.

Stătea întinsă pe o canapea în ceea ce părea a fi biblioteca. Chipuri neliniştite o priveau.

Nici ducele, nici Romany sau lady Butterclere nu erau acolo, dar îi recunoscu pe Eddie, Kitty şi doica.

îl zări şi pe prinţul de Wales care stătea în pragul uşii, privind-o îngrijorat.

Nici urmă de prinţul Vasily.

Doica bătu din palme, bucuroasă, iar Henrietta se strădui să se ridice în capul oaselor.

- Slavă Cerului! exclamă bătrâna doamnă.

Eddie se grăbi să-i pună o pernă la spate.

- Ce s-a întâmplat, Harrie? se interesă el.
- Eram pe verandă. Cred că am leşinat.
- Ce am văzut prima dată a fost bărbatul acela care te ţinea în braţe, comentă Kitty.
- Domnul acela. Unde e?

Kitty se uită în jur şi ridică din umeri.

- Nu e aici. Te-a aşezat pe canapea şi s-a făcut nevăzut. Cred că simţea nevoia să bea ceva.

Henrietta îi făcu semn cu mâna doicii, iar aceasta se apropie.

- L-ai recunoscut?
- Nu. Să fiu sinceră, eram prea îngrijorată din cauza ta. De ce? Cine e?
- E prinţul Vasily, îi spuse ea cu calm.

Doica îşi acoperi gura cu mâna.

- Dar nu era îmbrăcat în hainele lui obişnuite. Arăta ca un gentleman englez. în costum de seară, cu o manta pe umeri.
- Da, ştiu.

Henrietta se prăbuşi pe pernă şi închise ochii.

Inima îi bătea nebuneşte. Ce căuta prinţul Vasily în Anglia? Cum ajunsese la bal? Fusese invitat sau venise de capul lui?

- Harrie, zise Eddie, îngenunchind lângă canapea.

- Da, Eddie.

- Orchestra a început din nou să cânte. Te simţi în stare să-ţi reiei locul?

- NU aş putea să rămân puţin singură?

- Sigur. Vom interpreta câteva valsuri. Nu e nevoie de pian. Vei veni când te vei simţi în stare.

Prinţul de Wales strigă din pragul uşii:

— Cum se simte domnişoara?

— E bine, Alteţă. Nu-şi doreşte decât s-o lăsăm puţin singură, ca să-şi revină.

Scoţând murmure de simpatie, oamenii ieşiră unul câte unul din bibliotecă. Doica iu ultima care părăsi încăperea.

— Sigur eşti bine?

Henrietta încuviinţă, iar doica ieşi, închizând uşa în urma ei.

Tăcerea era mai mult decât binevenită. Nu se auzeau decâl buştenii care sfârâiau în cămin, iar în depărtare, sunetul viorilor.

Ce miraţi trebuie să fi fost oaspeţii când prinţul Vasily dăduse buzna înăuntru, cu ea în braţe.

Ducele, lady Butterclere şi Romany nu erau prezenţi. Probabil se încuiaseră în birou, discutând despre caracterul domnişoarei Harrietta Reed.

Era clar că mai devreme voise s-o sărute şi era sigură că i-ar fi permis s-o facă.

Nu putea uita magia atingerii lui sau flacăra pasională din ochii aceia întunecaţi. Dansul îi trezise dorinţa de a fi în braţele lui.

Se gândi la prinţul Vasily.

Oare unde era creatura aceea îngrozitoare în clipa aceea? se întrebă ea.

Nu avea niciun rost. Trebuia să se adune, după cum spusese Eddie. Va trebui să se ducă la pian şi să cânte ca şi cum nimic nu s-ar fi petrecut.

Mai bău puţină apă şi se ridică în picioare. Nu se simţea prea sigură pe picioarele ei. Hotărî să facă vreo câţiva paşi, ca să-şi

revină.

îşi opri ochii asupra cărţilor. îi plăcuse întotdeauna să citească. Se opri asupra unor cărţi în latină.

Dădu peste „Războiul galic” al lui Cezar.

Luă cartea din raft şi o deschise.

- Aşadar, pe lângă faptul că vânezi, împuşti şi joci pocher, ştii să citeşti şi în latină, nu?

Henrietta fu cât pe ce să scape cartea din mână.

Ducele se uita la ea din pragul uşii.

- Aşa e, înălţimea Voastră.

- Citeşti probabil şi în franceză? Dacă nu şi în germană...

- în amândouă, mărturisi ea, şovăind.

Se întoarse şi puse cartea înapoi pe raft, dorind să plece cât mai repede din bibliotecă.

Dar ducele avea alte gânduri. Păşi înăuntru şi închise uşa în urma lui.

- Eşti o creatură foarte interesantă, zise el.

- O., creatură?

- Da. O tânără care călăreşte ca un bărbat şi care citeşte în latină. O fată deghizată care cântă la pian ca o profesionistă de la Conservator. Cine eşti, domnişoară Reed, şi de cine te ascunzi?

- Să mă ascund?

- Eşti papagal de îmi repeţi vorbele? Pentru numele lui Dumnezeu, răspunde-mi!

Henrietta simţea că-i explodează capul. Ducele era suspicios.

Dacă o va obliga să-i spună adevărul, că are sânge albastru ca şi el şi că face de râs numele familiei şi al clasei sociale din care provine?

Răul pe care i l-ar putea pricinui tatălui ei o făcea să aiba mustrări de conştiinţă.

Fu cuprinsă de ameţeală şi căută să se sprijine de rafturile din spate. Culoarea îi dispăru din obraji şi simţi că se prăbuşeşte. Ducele observă imediat că-i e rău şi o prinse la timp de mâini.

- Nu te-ai odihnit suficient. S-o chem pe doamna Poody? Henrietta clătină din cap.

- Oare de ce nu pot sta departe de ea? şopti el, ca pentru sine. De ce nu iau în seamă avertismentele surorii mele vitrege?

îi atinse uşor cu degetele genele şi obrajii, apoi buzele. Pasiunea îl mistuia.

- Doamnă, trebuie să te întreb dacă eşti liberă să faci asta? Henrietta făcu ochii mari.

- Dacă sunt liberă?

Cum îndrăznea să aducă vorba despre asta, când logodnica lui era la doar câţiva metri depărtare?

Dar ducele nu părea conştient de gravitatea întrebării sale.

- O, Doamne! mormăi el. De-aş şti cine sau ce eşti şi cui aparţii. Henrietta încercă să-şi elibereze mâna. Trebuia să pună capăt

acestei situaţii imediat. Nu voia să-şi compromită şi mai mult situaţia.

- Unde pleci?

Ea era deja la uşă.

- înălţimea Voastră, trebuie să mă alătur orchestrei.

- Aha! Te aşteaptă Eddie Bragg, comentă ducele cu amărăciune.

- Mă aşteaptă colegii, ripostă ea cu fermitate. Spunând acestea, deschise uşa şi dispăru.

'!':!;

- Cânţi la fel de bine ca Paderewski! o lăudă cu entuziasm prinţul de Wales.

- Mulţumesc, sir, mulţumesc, îngăimă Henrietta, neconştientizând prea bine vorbele prinţului.

Dacă era să fie sinceră, nici ea nu ştia prea bine cum reuşise să cânte. Degetele păreau că se mişcă după voia lor în timp ce ochii examinau cu atenţie dansatorii.

îl văzuse pe duce intrând şi invitând-o la dans pe Romany, dar - deşi i se strânse inima - nu ducele era preocuparea ei.

Nu, încerca să dea de urma prinţului Vasily. De mai multe ori când îşi ridicase ochii, îl zărise privind-o cu un zâmbet în colţul buzelor.

Apoi, îl văzuse dansând cu lady Butterclere. Priveliştea o îngrozi.

Oare ce-ar fi în stare să divulge?

- A, iat-o şi pe gazdă, exclamă prinţul de Wales. Vrea să te felicite.

La apropierea ducelui, Henrietta se încordă.

- Tocmai spuneam că domnişoara Reed cântă divin la pian.

Ducele nu se uită la Henrietta.

- A fost divină întreaga seară, remarcă el cu răceală.

Henrietta era prezentăroşi.

- Ei bine, trebuie să adresez câteva cuvinte şi celorlalţi membri ai orchestrei. Au fost cu toţii minunaţi.

- Vă însoţesc, sir, propuse ducele.

După plecarea lor, stătu câteva clipe pe gânduri. Trebuia să afle cum şi de ce venise prinţul Vasily la bal. Trebuia să-i vorbească ducelui despre el, deşi şi-ar fi dorit să fie la mii de kilometri depărtare.

- înălţimea Voastră?

- Da?

Se opri şi se întoarse, privind-o cu răceală.

- Bărbatul acela... care dansează cu sora dumneavoastră vitregă...

- Da, zise el cu nerăbdare. Te-a adus de pe verandă înăuntru.

E prinţul Vasily şi domnişoara Fross a cerut să fie invitat. Ce vrei să ştii despre el?

-Ni... nimic.

Henrietta se cutremură.

Romany Fross îl invitase pe prinţul Vasily! Unde naiba îl cunoscuse?

Fară voia lui, ducele fu intrigat de interesul ei pentru prinţul Vasily.

— L-ai cunoscut cumva înainte? o întrebă el.

Ochii ei rostiră adevărul.

— Ce alte secrete mai ascunzi, domnişoară Reed?

Henrietta, abătută la culme, nu reuşi decât să se răsucească pe

călcâie şi să se îndepărteze de el.

Se duse în hol şi se prăbuşi pe un scaun. închise ochii, întrucât nu mai avea putere să urce treptele.

Ideea de a fi domnişoara Reed i se păruse la început o aventură. Şederea la Merebury era un mijloc nesperat de a explora fascinaţia pe care o resimţea faţă de duce.

Dar acum se transformase într-un coşmar. Fusese o proastă, o fiinţă imatură şi neîncercată de viaţă.

îşi acoperi faţa cu mâinile. Ce mult îşi dorea să fie în siguranţa casei de la Lushwood!

- Sper că suferi, domnişoară Reed.

- Tu! exclamă ea.

- Da, şuieră prinţul Vasily.

- Ce vrei?

- Nu-ţi face griji! Nu vreau decât să-ţi spun că dacă ducele ăsta nu te vrea - şi am să mă asigur să nu te vrea - eu, te vreau.

Henrietta înghiţi cu greutate, privind cu disperare în jur, în căutarea unei feţe prietenoase.

- Eşti nebun! şopti ea.

Prinţul Vasily o privi cu ură şi-şi răsuci mustaţa.

Oare cum îl găsise atrăgător?

- Ce... ce faci aici? îl întrebă ea.

- A, ce mi s-a întâmplat după ce m-ai alungat? Am să-ţi spun: am descoperit că ai plecat, aşa că am călătorit pe mare cu tine...

- Erai pe The Boston Queen? Pe tine te-au arestat, nu-i aşa?

El ridică din umeri, într-un gest nepăsător.

- O mică neînţelegere cu un jucător de cărţi. Ce atâta zarvă! în

ţara mea, astfel de chestiuni sunt reglate în afara legii.

- Te-ai sustras legii. Cum ai ajuns aici?

- La Merebury? Ascuns în spatele unui geamantan, ca un ajutor de vizitiu.

„Aşadar, tu erai pasagerul clandestin şi hoţul după care a alergat ducele", cugetă ea.

îl privi, temătoare.

-M... m-ai urmărit?

- 0, da, micuţo! Când doresc o femeie, crezi că-mi scapă? Nici pomeneală!

- Dar în seara asta... cum ai reuşit să te îmbraci astfel la bal?

- Cum? Am făcut rost de nişte bănuţi.

- Furând din casă, mormăi ea.

Prinţul Vasily nu păru s-o fi auzit.

- M-am dus în oraş după haine, continuă el. Le-am recunoscut pe domnişoara Fross şi pe lady Butterclere. Le-am văzut în trăsură când veneam aici... ca pasager clandestin. Când domnişoara Fross era singură, m-am prezentat. Sunt un prinţ singuratic, călătorind prin Europa. Ce mult mi-aş dori să vizitez una din marile case englezeşti. I-am făcut ochi dulci şi s-a simţit flatată. M-a invitat la bal. Nu-i aşa că sunt al naibii de inteligent?

- Nu tocmai inteligent, prinţe. Te-ai destăinuit mie şi am să spun tuturor că eşti un hoţ şi un impostor.

Prinţul Vasily rânji.

- Un impostor? Ca tine, domnişoară Radford?

Henrietta era pe jumătate ridicată, dar se aşeză din nou.

„Desigur. Ar fi trebuit să-şi dea seama imediat. Dacă îl va

expune, se va expune şi pe ea".

El o urmări cu privirea, faţa lui trădând satisfacţie.

- Oare nu te-am avertizat, cu mai multe zile în urmă, la Boston, că vei regreta comportamentul tău faţă de mine.

- Eşti un monstru! exclamă Henrietta.

Prinţul Vasily se apropie mai mult de ea.

- Spune-mi, ai mai fost sărutată de vreun monstru, domnişoară

Radford? şopti el.

înainte să poată răspunde, prinţul o sărută cu forţa.

Se dădu la o parte clătinându-se şi o văzu pe lady Butteiclere privind cu maliţiozitate din josul scărilor.

- Tocmai mă retrăgeam, dar cum aş fi putut, dat fiind că se petrec lucruri atât de interesante şi... dintre toate locurile, tocmai pe hol.

Prinţul Vasily îşi răsuci mustăţile şi făcu o plecăciune.

- Lady Butterclere, începu el arătând-o pe Henrietta, tocmai

mi-am regăsit o veche cunoştinţă.

- O, da? Am avut senzaţia că atenţiile tale au fost bineprimite.

- Intenţiile sale nu sunt bineprimite, lady Butterclere, şi nu vor

fi niciodată! strigă ea.

Lady Butterclere o privi cu răceală.

- Reputaţia ta, dacă ai avut vreodată una, e terfelită. Terfelită! Se întoarse şi începu să urce treptele, cu un aer maiestuos. Prinţul Vasily se uita amuzat la Henrietta.

- Nu există decât o modalitate prin care ţi-ai putea recăpăta reputaţia: să te căsătoreşti cu mine. Ceea ce, cu acordul tatălui tău, o voi face imediat.

- Niciodată! strigă fata. Niciodată.

Rasul lui ii răsună în urechi cât coborî treptele. Se lovi de un

valet. Habar nu avea unde voia să ajungă. Tot ce ştia, era că trebuia

sa puna cât mai multă distanţă între ea şi prinţul Vasily.

Alergă pe culoare până ajunse la o uşă mare de stejar si iesi afară.

Era in aceeaşi curte unde îl întâlnise prima dată pe duce sau Joe, grăjdarul, cum crezuse la început.

Se opri. Sângele îi zvâcnea în tâmple. Ajunse în grădină în spatele casei.

La dreapta era intrarea în ceea ce părea un labirint. Li stânga,

erau nişte trepte care duceau spre un lac care strălucea in lumina lunii.

Henrietta începu să coboare primele trepte.

Se simţea mai calmă, aşa că hotărî să se plimbe până la lac şi înapoi. Se va duce apoi la culcare.

Primul lucru pe care îl va face a doua zi dimineaţă cu doica, va

fi sa plece, să se întoarcă acasă. Poate aşa va scăpa de prinţul Vasily

Tocmai se pregătea să coboare al doilea rând de trepte când o voce din întuneric strigă:

- Cine e acolo?

Se întoarse. De undeva din umbră se ivi un bărbat.

Era ducele.

_ Câteva diPe- Râseră amândoi nemişcaţi. Niciunul nu reuşea să-şi ia ochii de la celălalt.

în lumina lumi, chipul ducelui părea ca de granit. Ochii îi erau negri ca însăşi noaptea.

Henrietta avea un aer sălbatic. Părul i se despletise, iar ochii erau imenşi.

- Se pare că eşti supărată, spuse el încet.

- Eu? Mă bucur pur şi simplu de aerul nopţii.

Ducele vru să mai spună ceva, dar în spate se auzi o voce tânguitoare.

- Cine ne întrerupe, Joseph? Ne simţeam aşa de bine împreună.

Henrietta clipi dezamăgită când Romany Fross se ridică de pe bancă.

- O, tu erai? Ce cauţi aici?

Henrietta făcu cu un pas înapoi, neştiind ce să mai creadă.

Romany spusese "Joseph" şi "bine împreună . Era normal, dat fiind că îi era logodnică, dar nu însemna că nu se simţea umilită.

- îmi pare rău că v-am deranjat. Plec.

- Aşteaptă, zise ducele ridicând mâna.

Dar Henrietta dispăruse.

Voia să se retragă, să ajungă în siguranţa camerei sale. Oare ce ar crede tatăl ei dacă ar vedea-o în clipa aceea?

Ducele o curta pe Romany la lumina lunii. Fără doar şi poate îşi vor anunţa logodna dintr-o clipă în alta.

îşi închipui cum arată aceasta în braţele ducelui.

„Sunt geloasă", recunoscu ea. „Geloasă!"

Se opri, încercând să-şi recapete suflul, şi se uită în jur.

Se afla pe un fel de alee îngustă, cu garduri vii de o parte şi de alta. în faţă făcea la stânga, dar dacă privea în spate făcea la dreapta.

Nu observase numeroasele cotituri ale cărării pe care pornise. Acum, nu mai ştia dacă trebuie să meargă mai departe sau să se întoarcă.

După ce stătu o timp pe gânduri, merse mai departe.

Poteca facea la dreapta, după care apărea o bifurcaţie. Avea de ales între două alei, iar ea coti la stânga. Cele două se răsuceau şi se învârteau, aducând-o la o altă bifurcaţie.

De data asta, făcu la dreapta, iar peste câteva minute se trezi într-o fundătură. Abia atunci se lumină: era într-un labirint. Inima începu să-i bată nebuneşte. Habar nu avea cât de mare era labirintul şi nu-şi amintea cum intrase în el. Va trebui să refacă traseul pe care venise, dar cum, de timp ce toate aleile erau la fel. Tot ce ştia era că se învârte în cerc. Va trebui să lase un semn, ca să ştie pe unde a trecut, ca Tezeu în labirintul minotaurului.

în clipa aceea îi veni o idee în minte.

Volanul negru!

Era deja uzat, aşa că nu-i va fi greu să îl rupă în fâşii. Trase cu putere de el să îl deşire, iar efortul îi dezvălui decolteul ca de porţelan în lumina lunii.

Tremurând, agăţă o bucată de un tufiş. Porni iar la drum, evitând s-o ia prin aceleaşi locuri. Dar ingeniozitatea nu o ajută să iasă din labirint. După o jumătate de oră, era epuizată şi cuprinsă de deznădejde.

Aerul nopţii nu mai era plăcut, ci rece şi umed. La puţin timp după aceea, tot ce-şi dorea era să găsească un loc unde să se odihnească. De parcă i s-ar fi răspuns la rugăciune, ajunse într-un luminiş unde se afla o piatră pe care te puteai aşeza. Se prăbuşi

plângând pe aceasta, fără a-şi da seama cât de rece era.

A

Privi în jur, iar inima îi stătu parcă în loc. Era fără doar şi poate în centrul labirintului şi nu avea nicio speranţă să iasă din el în noaptea aceea. Sentimentul îngrozitor care o încercase întreaga seară că trăieşte un coşmar ajunsese acum la punctul culminant. Picioarele erau ca sloiul de gheaţă, iar dinţii îi clănţăneau aşa de tare, încât nu putea să-i mai controleze.

Se afla într-o stare îngrozitoare, aşa că hohotele de plâns semănau mai degrabă cu o izbăvire.

Nu ştia cât plânsese.

Nu se opri decât când respiraţia deveni tot mai grea din cauza frigului. Rămase nemişcată, lacrimile de pe obraji fiind ca nişte

broboane de gheaţă.

La un moment dat, simţi o mantie în jurul gâtului şi nişte braţe

puternice ridicând-o.

- Ce te-a determinat să goneşti prin noapte? se auzi o voce

blândă, îngrijorată.

Era prea obosită să gândească. Mintea îi era înceţoşată, aşa că

era foarte greu s-o recunoască.

- Joe! murmură ea când braţele protectoare o luară în braţe, şi-şi puse capul, aproape adormită pe umărul acestuia.

Capitolul 8

Când se trezi, Henrietta se afla în dormitorul eare-i fusese rezervat la Merebury. Stătea întinsă pe canapea.

Când se ridică în capul oaselor, observă că fusese făcut focul, iar căldura şi lumina acestuia îi confereau un sentiment plăcut.

Doica moţăia în fotoliu, cu şalul pe umeri.

La fereastră, era o siluetă înaltă care privea cerul întunecat.

Ducele!

Henrietta începu să respire cu greutate şi se prăbuşi pe perne.

„Ce face aici?” se întrebă ea.

_ Nll's'i amintea cum urcase treptele. Ultimul lucru pe care îl mai păstra în memorie era că se afla în grădină. Auzise o voce întrebând: Cine e? Dar apoi.

Aproape îi veni să ţipe când îşi aminti ce se petrecuse după aceea.

Romany, labirintul, frigul, teama. Braţele acelea puternice ridicând-o de pe banca de piatră.

Ducele o adusese în dormitor.

Roşi când constată că nu mai purta rochia verde cu care cântase, ci cămaşa de noapte. Probabil ducele o chemase pe doică s-o schimbe. Oare ce crezuse femeia când o văzuse cu părul în dezordine şi cu sânii pe jumătate expuşi?

Uimită, văzu că rochia verde era pe jos.

închise ochii.

Văzând figura ducelui, îi reveni în minte confortul resimţit în braţele sale. Delirase şi fusese inconştientă, dar era sigură că îi simţise sărutul pe părul ud.

Amintirea aceasta plăcută o determină să deschidă ochii.

Ducele stătea la celălalt capăt al patului şi se uita la ea.

- Ai dormit bine? şopti el.

- Cred că da. Cât e ceasul?

El ridică mâna, arătând undeva în depărtare, de unde veneau bătăile unui ceas.

Unu, doi, trei...

- Trei, murmură Henrietta, nedumerită. Dorm de vreo patru ore, nu?

- Cam aşa.

- Ai stat mereu aici?

Ducele schiţă un zâmbet.

- în majoritatea timpului. Când am ajuns aici, am trimis după doamna Poody. Păreai liniştită, dar niciunul nu a vrut să te lase singură. Dacă respiraţia ţi s-ar fi alterat, era stabilit să trimitem după doctor. Am considerat că noi doi eram suficienţi ca supraveghetori. Nu voiam să-i alarmăm pe cei din casă. Am plecat

puţin, întrucât aveam probleme de rezolvat.

Henrietta se întrebă cu tristeţe dacă se referea la Romany Fross

- Dar după aceea nu am mai plecat.

- Trebuie să-ţi mulţumesc pentru grijă, îngăimă fata.

- A fost mult mai mult decât datoria, zise el învăluind-o cu plivirea. Faţa lui exprima aşa de bine dorinţa, încât următoarea întrebare nu fu o surpriză nici măcar pentru Henrietta.

- Pot să-ţi iau mâna?

Henrietta o privi temătoare pe doică, dar aceasta nu se mişcă.

- Dacă aşa doreşte înălţimea Voastră.

Ducele zâmbi cu tristeţe.

- Cu puţin timp în urmă mi-ai spus Joe, îi reaminti el.

îi ridică mâna şi o cercetă, de parcă s-ar fi minunat de felul cum fusese concepută.

- E aşa de palidă, de translucidă, venele sunt atât de aproape de suprafaţă, zise el cu blândeţe.

Oftând, o duse la buze.

Henrietta se înfioră.

Oare ce voia să-i transmită ducele printr-un gest atât de intim? Era foarte diferit de toţi cei care o curtaseră până atunci.

Nu era interesat de averea ei, întrucât nu ştia că are. In plus, era el însuşi foarte bogat.

Gestul ducelui era nepotrivit, greşit, având el însuşi o logodnică. Totuşi, nu putea să îl condamne.

Cand îi sărută a doua oară palma, venele îi luaseră parcă foc.

- Mă întreb dacă asta e adevărata ta identitate.

- A... adevărata mea identitate? îngăimă ea.

- Haide, râse el. în pofida pudrei şi a machiajului, arăţi iar ca fata pe care am cunoscut-o în curte. Harrietta Reed. Te întreb încă o dată: asta e adevărata ta identitate?

Ce putea să-i răspundă? Era prea târziu să-şi dezvăluie adevărata identitate. Prin urmare, încuviinţă cu un aer nefericit.

Ducele rămase nemişcat, luptându-se parcă să nu rostească vorbele care-i stăteau pe buze.

- Am auzit că domnişoara Reed are mulţi pretendenţi,

murmură el.

-Da?

Ducele îşi fixă ochii asupra buzelor sale.

- De-aş şti câţi bărbaţi te-au sărutat, oftă el.

Henrietta era îngrozită. Oare ce zvonuri umblau pe seama ei şi cine le răspândise?

- Te gândeşti la.. Eddie? se aventură ea.

- La domnul Bragg? Da, şi la el.

- Şi la el? ridică Henrietta vocea, indignată.

- Gata! Gata!

- Cum să tac, atâta timp cât înălţimea Voastră îmi reproşează asemenea lucruri?

- Iartă-mă. Problema mă preocupă foarte mult şi din această cauză sunt aşa de încordat. Nu ştiu ce sau pe cine să mai cred când vine vorba despre adevărata ta fire.

- Nu e nimic interesant de aflat. Am lucrat o timp cu orchestra în America, iar acum m-am întors să... să...

- Să-ţi cauţi poate norocul? Un soţ, o moşie...

Ochii Henriettei se umplură de lacrimi.

Mai întâi îi sărutase palma, pentru ca apoi s-o insulte. Probabil că lupta împotriva interesului stârnit de simpla Harrietta Reed, părându-i-se că un asemenea interes era sub statutul lui.

- NU am nevoie de avere, ripostă ea. Sunt bogată.

Fruntea ducelui se întunecă.

- Pe care presupun că nu ai câştigat-o cântând la pian.

- Ce... ce vrei să spui?

Ducele ridică din umeri şi plecă de lângă pat.

Henrietta se ridică să vadă unde era capotul şi constată că se afla pe un scaun aflat lângă pat. Când vru să se ridice şi să îl ia, contele se întoarse şi o văzu numai în cămaşa de noapte.

- Ce cauţi? întrebă el.

- Capotul.

Ducele îl luă imediat şi o ajută să se îmbrace cu el.

- Gata! Măcar de data asta eşti îmbrăcată cum se cuvine.

îl urmări nemişcată cum se îndreaptă spre fereastră, se opreşte şi ia de pe jos rochia verde punând-o pe un scaun.

- înălţimea Voastră?

- Da?

- Cum ţi-ai dat seama că sunt în labirint?

Chipul bărbatului se îmblânzi amintindu-şi cele petrecute cu câteva ore mai devreme.

^ - Ţi-am auzit plânsul de departe. Am fost cuprins de nelinişte când te-ai oprit.

- Dar cum ai reuşit să mă găseşti? Cunoşti aşa de bine labirintul?

- NU am mai fost în labirint de când eram mic. La tine am ajuns

v JM.

CHEILE IUBIRII L£1

ghidat de asta.

Spunând acestea, scoase din buzunar o bucată din volanul negru.

- Am folosit fâşiile acestuia ca să nu mai trec prin aceleaşi

locuri, îi explică Henrietta.

- Foarte ingenios. Spune-mi, domnişoară Reed, unde vei sta la

Londra?

- Nu ştiu. NU am hotărât încă.

- Nu s-a ocupat domnul Bragg de siguranţa membrilor

orchestrei sale?

Henrietta nu ştia ce să răspundă la o asemenea întrebare.

- Nu există nicio relaţie între mine şi domnul Bragg, încât să fie obligat să se ocupa de bunăstarea mea.

Ochii ducelui sclipiră.

- în cazul ăsta, domnişoară Reed, dă-mi voie să-ţi pun la dispoziţie casa mea din Bloomsbury.

- Casa ta? repetă ea, surprinsă.

- Nu e cea mai mare proprietate a mea, dar sunt sigur că îţi va plăcea. Până vei găsi ceva singură, desigur. Vin adesea la Londra şi te-aş putea vizita.

Henrietta făcu ochii mari.

- Va veni şi domnişoara Fross?

- Domnişoara Fross? izbucni el. De ce naiba s-o iau cu mine? în clipa aceea, doica tresări şi deschise ochii, năucită.

- Ce se întâmplă, Henrietta?

Inima fetei stătu parcă în loc. Doica o strigase pe numele adevărat. Observase oare ducele?

Nu era sigură, aşa că trebuia neapărat să îl scoată din cameră, dacă voia ca doica să nu dezvăluie şi alte secrete.

Se duse repede la doică.

- Desigur, înălţimea Voastră. Vă mulţumim. Ar fi foarte bine pentru noi. Ce-ar fi să discutăm mai târziu? Acum trebie să mă ocup de doamna Poody. Inima îi e destul de slăbită.

- îmi cer scuze, spuse el îndreptându-se spre uşă. Aştept cu încântare următoarea noastră întâlnire, adăugă el făcând o plecăciune.

Doica se uită la Henrietta, nedumerită şi încruntată.

- Ce spuneai despre inima mea?

- O, nimic, nimic.

Henrietta o sărută pe obraz şi o îmbrăţişă, ca şi cum ar fi vrut

să se asigure că exista măcar un punct stabil în universul turbulent în care trăia.

- Se pare că ţi-ai revenit, mormăi doica, mulţumită de atenţia şi de afecţiunea fetei.

Henrietta nu se simţea deloc refăcută. O febră stranie îi salaşluia parcă în trup, în minte gândurile i se învălmăşeau, iar sângele îi zvâcnea în tâmple.

Sursa stării în care se afla nu putea fi decât ducele: privirea, atingerea, atenţia lui, deşi totul era ilicit.

Dangătul clopotului îndepărtat se auzi din nou. Fiecare sunet era în acord cu bătăile inimii ei.

Unu, doi, trei. Ducele plecase puţin după ora trei. Se făcuse patru.

Cu câteva momente înainte îi era prea cald, acum i se făcuse frig.

- Doică, gemu ea. J-Joe.

Joe! Oare de ce rostise acest nume? Joe nu exista. Nu exista niciun Joe, cum nu exista nicio Harrietta. Grăjdarul şi cântăreaţa de pian. Măcar din punctul acesta de vedere se aflau pe picior de egalitate

-Joe, mi-e cumplit de sete, mormăi fata.

La căpătâiul patului ar fi trebuit să existe o cană cu apă. Nici pomeneală de aşa ceva.

Părea că zace într-un fel de semiconştienţă, când auzi din nou dangătul clopotului.

Era patru şi jumătate.

Nevoia de a bea crescuse între timp. Era mai puternică decât oboseala.

Cu mare greutate, încercă să se aşeze pe marginea patului. Alunecă pe podea. Făcu un efort să se ridice în picioare şi se îndreptă spre camera doicii. Patul acesteia era gol, însă nu observă că femeia dormea pe canapea.

Henrietta se întoarse, foarte confuză.

Trebuia s-o găsească pe doică, să-i aducă o cană cu apă. Doica l-ar înştiinţa pe Joe, care ar străbate tot vagonul de călători ca să-i aducă apă.

Probabil mergeau cu toţii spre Lushwood.

Ajunse la uşă, o deschise, aruncându-şi ochii pe coridorul gol.

Păşi afară. în delirul care pusese stăpânire pe ea, credea că e la Lushwood. Aproape pluti până ce ajunse în capul scărilor.

Străbătea coridorul aripii stângi, oprindu-se în faţa unei uşi de

BARBARA CARTLAM)

stejar.

Camera mamei!

Apăsă pe clanţă şi intră.

O lampă ardea la căpătâi, în rest totul era cufundat în tăcere. Pe o măsuţă de la marginea patului, era o cană şi un pahar.

Henrietta se grăbi s-o ia, dar se împiedică de un scaun si făcu zgomot.

- Ce Dumnezeu!

Arătarea din pat se ridică brusc. Cum bereta de noapte era prost pusă, părul alb ieşi la iveală. Nu era de mirare că nu o recunoscu pe lady Butterclere pe care o ştia cu părul negru.

Arătă în schimb cu mâna spre cana cu apă.

- V... vreau să beau, îi explică ea.

- Ce parascovenie! exclamă lady Butterclere, ridicându-se

imediat din pat şi îmbrăcându-se cu capotul. Ştiu ce pui la cale. Ai

nimerit în camera mea, când de fapt voiai să ajungi în cea a ducelui.

- Joe, murmură Henrietta, simţind cum ochii i se împăienjenesc.

- O, acum e Joe? Aşa de departe ai mers? Nemernico! şuieră ea printre dinţi. Pentru asta, voi avea grijă să fii distrusă.

- Di... distrusă?

Distrusă, distrusă. De o mie de ori distrusă, zise lady Butterclere, apăsând pe sonerie.

- Ce e? Ce s-a întâmplat? o întrebă Romany, care dădu buzna înăuntru. Ce caută aici?

- Aşteaptă şi ai să afli.

- Tr... trebuie să plec, mormăi Henrietta, întorcându-se.

K

- O, nu! Nu vei pleca.

Lady Butterclere o prinse de mână şi o sili să se aşeze pe un scaun. Când încercă să se ridice, lady Butterclere îşi scoase cordonul de la capot şi legă mâinile Henriettei de braţele de lemn ale scaunului.

Romany făcu ochii mari.

- Nu ţi se pare că exagerezi?

- Crezi? Ştii ce voia să facă? Voia să ajungă în camera ducelui, nici mai mult nici mai puţin. în cămaşa de noapte. Iar când am prins-o , singura scuză pe care a găsit-o a fost că se afla în căutarea unui pahar cu apă.

- Scandalos! explodă Romany.

Zărind cana cu apă de pe măsuţă, o luă şi aruncă lichidul în faţa Henriettei.

- Poftim apă!

Henrietta, năucită, se uită la Romany.

- Ce se petrece aici?

în pragul uşii se afla ducele.

- înălţimea Voastră!

Lady Butterclere făcu o uşoară plecăciune şi gesticulă spre fiica ei să rămână tăcută.

- Am fost nevoită s-o leg pe domnişoara Reed şi să-i arunc apă în faţă. Era aşa de furioasă când am descoperit că vrea să ajungă în camera dumneavoastră. Nu v-am chemat, întrucât am dorit să vă scutesc de un asemenea spectacol.

Ducele o dădu la o parte pe lady Butterclere şi se uită la

Henrietta. Avea dinţii încleştaţi.

- Daţi-i drumul! porunci el.

- Sigur. Dacă asta vreţi... Dacă ar fi după mine, ar trebui pedepsită.

- Cred şi eu! ripostă ducele, ajutând-o pe Henrietta să se ridice.

- Şi alungată, insistă lady Butterclere. Aleargă... după bani. Nici nu vă daţi seama.

- Văd că îi e rău, spuse el, atingându-i fruntea cu mâna.

Lady Butterclere strânse din buze.

- Nu atât de bolnavă încât să rătăcească pe coridoare. Dacă ar fi nimerit in aripa unde doarme prinţul de Wales? Ce scandal ar fi ieşit! Nu te întrebi de ce, frate vitreg? Ce altă intenţie ar fi putut avea in afară de seducţie? Cine altcineva putea fi pradă decât înălţimea Voastră? Cine?

Ducele îi făcu semn să tacă, iar când zări o cameristă buimăcită în uşă, îi spuse:

- însoţeşte-o te rog pe domnişoara Reed înapoi la ea în cameră.

Camerista o luă pe Henrietta de braţ.

- Văd că aţi înţeles, zise lady Butterclere pe un ton triumfător. Ducele se întoarse câteva clipe, urmărind-o cu privirea pe

Henrietta.

- Mâine dimineaţă vom trimite negreşit după doctor.

- O, nu cred că va fi necesar. îşi va reveni foarte repede când iŞiva da seama la ce s'a exPus' Stăpâne, frate vitreg, cred că sunteţi cam neştiutor când vine vorba despre femei. Ar fi trebuit s-o vedeţi

mm se comporta pe vapor.

Henrietta auzi aceste ultime vorbe, dar nu le înţelese semnificaţia, atât de mare era febra care o cuprinsese.

- Ce s-a întâmplat, Harrie?

Eddie, în drum spre camera lui după o partidă de cărţi, se arătă îngrijorat la o asemenea privelişte.

- Mi s-a ordonat să o conduc la ea în cameră, zise fata. S-a comportat urât.

Eddie o prinse pe Henrietta de bărbie.

- Harrie? zise el, îngrijorat.

- Gă... găseşte-o pe P-Poody, reuşi să îngăime tânăra.

- Mă ocup eu de ea, zise Eddie, făcându-i fetei semn că poate pleca.

- Dar mi s-a poruncit.

- Ei bine, eu îţi poruncesc altceva.

Eddie o luă de talie pe Henrietta şi se îndreptă spre aripa vestică. Doica ieşi repede din camera ei când auzi uşa de la camera Henriettei deschizându-se.

- Când m-am trezit, am văzut că dispăruse. Unde a fost?

- Nu prea ştiu, doamnă Poody.

Doica îşi puse mâna pe fruntea fetei.

- Are febră! exclamă ea.

- Parcă nu e deloc în apele ei, admise Eddie.

- O ajut să se culce, iar mâine voi chema un medic.

Eddie avea un aer nefericit.

- Orchestra trebuie să plece de la Merebury mâine. Ştiu că nu va mai cânta cu noi, dar nu-mi place s-o las aici. Nu ştiu de ce, dar

am senzaţia că locul ăsta nu e cum trebuie.

Doica era prea ocupată s-o întindă pe Henrietta în pat ca s.i audă ultima replică a lui Eddie.

- Dacă trebuie să plecaţi fără noi, asta e, zise femeia. Deşi mi-ar fi plăcut să călătoresc cu voi. Ne-am distrat pe cinste.

Eddie aruncă o privire întristată în urmă şi plecă.

Se făcu dimineaţă. Mai întâi, Henrietta auzi orologiul bătând ora de cinci, apoi şapte, apoi ora opt.

Era ziuă, dar luna nu dispăruse. Venise pe fereastră şi se aplecase asupra patului ei. Doar că avea o faţă pătrăţoasă şi vorbea

îi luă pulsul, îi puse stetoscopul la piept şi clătină din cap.

- Sst! Sst! mormăi luna.

Agită o sticluţă şi turnă lichid într-o lingură pe care i-o duse la buze. Lichidul se duse apoi pe gât.

După aceea, dormi, dormi şi iar dormi.

Nu văzuse feţele lui Eddie şi Kitty luându-şi rămas-bun, cum nu auzise zgomotul roţilor duruind pe caldarâm.

Mai târziu, nu auzise ceremonia consacrată plecării prinţului de Wales şi a suitei sale. Nu remarcase tăcerea profundă care părea că se aşază asupra moşiei Merebuiy, sau norii ameninţători. O singură dată fusese cât de cât conştientă şi zărise o siluetă înaltă cu coatele rezemate de şemineu şi uitându-se întunecat la foc.

- Joe? întrebă ea cu voce tare, dar grindina care lovea fereastra îi înăbuşi vocea, iar bărbatul de la şemineu nu întoarse capul.

Capitolul 9

O furtună devastatoare domni noaptea şi ţinu toată ziua următoare.

Vântul vuia ca nişte lupi înfometaţi.

Henrietta, era când conştientă, când în semiconştienţă. Doctorul spusese că nervii îi fuseseră zdruncinaţi atât de mult, încât febra pusese cu desăvârşire stăpânire pe ea.

- Odihna o va vindeca mai repede decât medicamentele mele, anticipase el.

Spre seară, temperatura scăzuse, aşa încât putea să se ridice în capul oaselor şi să saorbă din supă.

Doica se învinovăţea pentru că acceptase s-o însoţească pe Henrietta la Merebury şi să-i dea voie să cânte cu orchestra.

- A fost prea mult pentru tine, zise femeia, cu un oftat.

- Nu contează, doică. A fost o adevărată experienţă.

- O experienţă care te-a îmbolnăvit.

- Mă voi întrema curând şi vom porni spre Londra.

- Cu cât va fi mai repede, cu atât mai bine, mormăi doica.

Traiul la Merebury îi pria tot mai puţin, dar nu voia să-i

dezvăluie Henriettei motivul: prinţul Vasily era el însuşi oaspete al ducelui.

O vizitase pe lady Butterclere şi pe protejata acesteia în ziua anterioară, adică imediat după bal şi cum vremea se înrăutăţişi1, fusese invitat să rămână peste noapte.

- Ai terminat supa?

-Da.

- Voi duce eu însămi tava jos. Slujnica pe care o avem nu răspunde când e chemată şi are mereu un aer insolent.

O auzi pe doică ieşind, apoi nişte voici care vorbeau. Uşa se deschise şi intră ducele.

Henrietta deschise ochii, somnoroasă.

- Doamna Poody mi-a spus că ai mâncat supă.

- Da, înălţimea Voastră.

îşi amintea vag ultima lor întâlnire, dar ştia că nu fusese una plăcută, aşa că era surprinsă de prezenţa lui acolo.

Poate îşi dorea să afle cum se simte ca să ştie când va pleca de la Merebury şi când va dispărea din viaţa lui.

- Sunt sigură că mă voi face bine curând şi voi putea să plec.

- E o perspectivă care nu-mi face deloc plăcere, domnişoară Reed.

Henrietta se albi şi mai mult la faţă.

Ducele îşi trecu mâna prin păr.

- Aseară te-am nedreptăţit, domnişoară Reed. Am căzut în capcana de a crede că plimbarea nocturnă nu a fost inocentă.

Henrietta vruu să-i răspundă, dar ducele ridică mâna în semn de tăcere.

- Am venit să-mi cer scuze şi să-ţi spun că propunerea de a locui în casa mea din Londra rămâne în picioare. Le-am scris deja servitorilor să te aştepte săptămâna asta, totul depinzând fireşte de starea ta de sănătate. O, Doamne! De-aş putea fi sigur...

- Si... sigur, înălţimea Voastră?

- Nimic. Vorbeam de unul singur, domnişoară Reed. Pune-o pe seama grijilor şi responsabilităţilor de a organiza un bal. Fără a mai lua în calcul preocuparea generată de boala celui mai preţios oaspete. Noapte bună, dulce Harrietta.

Când simţi buzele ducelui pe pielea ei, se înfioră.

- Mai ai febră?

- Nu, înălţimea Voastră, dar mi-e puţin frig.

- Fă-te bine, domnişoară Reed. Fă-te bine şi du-te la Londra, Acolo vom putea comunica fără a fi priviţi de fel de fel de ochi sau judecaţi de tot soiul de oameni.

Uşa se închise cu greutate în urma lui.

Inima Henriettei avu nevoie de timp să revină la pulsul normal.

Când doica se întoarse cu struguri şi cu un pahar de suc de lămâie, nu-şi recăpătase încă ritmul normal.

- Eşti cam aprinsă, draga mea, zise doica, îngrijorată.

- E din cauza focului, atâta tot. Ce-ar fi să te odihneşti puţin? Sunt bine.

Doica plecă de lângă ea clătinând din cap şi lăsând-o ghemuită între perne.

Ducele reiterase invitaţia de a sta la casa lui din Londra câteva

zile, înainte de a se întoarce la Lushwood, deşi nu prea ştia cum ar putea s-o facă într-un oraş în care toată lumea o cunoştea drept Henrietta Radford, nu domnişoara Harrietta Reed.

Gândul că ducele ar veni s-o viziteze o încânta peste măsură. Cu toate astea, nu s-ar fi cuvenit să-i facă o asemenea invitaţie. Păruse surprins, dacă nu scandalizat, când se interesase dacă îl va însoţi şi domnişoara Fross.

Intenţiona oare să călătorească singur, iar vizitele să fie secrete? Dacă da, de ce?

Şi ce voise să spună vorbind despre ochi care spionau şi guri care bârfeau?

Uşa de la intrare se întredeschise. Două figuri se iviră în prag şi se îndreptară spre pat.

Era lady Butterclere şi fata, umflată la faţă.

Lady Butterclere o fulgeră cu privirea. Era foarte mânioasă.

- Ce înseamnă asta? şuieră ea.

Henrietta se uită la ea, uimită.

- Ce... ce anume?

-Asta.

Lady Butterclere lovi cu o scrisoare pe care o ţinea în mână.

- Nu... nu ştiu.

- Ce e? Ce e? ironiză slujnica. Mă bucur, stăpână, că v-am înmânat-o dumneavoastră şi nu ei.

- Taci! o repezi lady Butterclere. Nu ştii ce e scris aici? i se adresă ea Henriettei.

- De unde să ştiu, dacă o văd abia acum?

Lady Butterclere deschise scrisoarea şi începu să citească:

"Dragă domnişoară Reed,

Aceasta este adresa proprietăţii mele de la Londra. Servitorii vor avea grijă să-ţi facă şederea cât mai plăcută. Ard de nerăbdare să te văd îndată ce voi ajunge la Londra. între timp, până când pleci de la Merebury, sunt la dispoziţia ta."

Ochii domanei Butterclere aproape că ieşiră din orbite când continuă;

- Da. Şi e scris negru pe alb: Manchester Square, nr. 40. Toate paturile făcute şi toată argintăria ştearsă cu ocazia venirii târfei ducelui.

- Târfă?

- Ce altceva crezi că vei fi? Soţia lui? Doar nu eşti aşa de naivă încât să te îndoieşti de semnificaţia ofertei ducelui, nu? în Manchester Square îşi ţine amantele. Iar tu eşti următoarea. Până îşi pierde interesul pentru tine. Să fie clar!

Henrietta strânse plapuma.

- A... amantă? Nu cred că asta e intenţia lui.

- O, da? Ţi-a spus că te va vizita cu logodnica lui? Răspunde-mi! A afirmat una ca asta?

Henrietta clătină din cap.

- Vezi? exclamă lady Butterclere, cu un aer triumfător. Ce altceva să însemne decât că vrea ca vizitele să rămână secrete? Şi de ce şi-ar dori asta dacă intenţiile lui ar fi onorabile? Atitudinea lui faţă de domnişoara Fross este onorabilă. Pe ea o va lua de soţie. Ea va deveni ducesă de Merebury. Iar tu, draga mea, vei fi secretul lui

murdar, dosit pe o stradă londoneză. Iar când se va sătura de tine nu vei mai avea nici casă şi nici reputaţie.

Henrietta o asculta pe lady Butterclere cu o spaimă crescând.: Oare nu exista nimic care s-o oprească pe această femeie plină de otravă?

' - Ai crezut că îl vei determina să renunţe la domnişoara Fross în favoarea ta, dar te-ai înşelat. Nu va păta niciodată numele familiei căsatorindu-se cu o femeie mai prejos de el. Mă voi asigura că nu vei mai sta în calea lui şi a logodnicei sale. Dacă vei pune piciorul pe strada Manchester Square, te voi distruge.

- Nu mai vreau să aud. Nu mai vreau să aud. Pleacă! gemu Henrietta.

Lady Butterclere se opri şi o privi cu un aer satisfăcut.

- Tu ai vrut-o! domnişoară Reed, şuieră ea.

Se duse la uşă, iar când ajunse aşteptă ca slujnica s-o deschidă. Totuşi, lady Butterclere fu cea care o închise sau, mai degrabă o trânti în urma ei.

- Ce e gălăgia asta? întrebă doica

Henrietta amuţise. Era parcă incapabilă să deschidă gura.

- Henrietta, ce s-a întâmplat? o întrebă femeia, temătoare.

- Nu mai pot rămâne aici nici măcar o oră, doică. Trebuie să ne facem imediat bagajele.

- Să plecăm? în seara asta?

Lacrimi se scurgeau pe obrajii fetei.

- Da. In seara asta, insistă ea.

- Henrietta, ai început iar să delirezi.

- Nu. Mintea mea e foarte clară. Trebuie să plec în seara asta,

altminteri voi muri de ruşine.

- Dar draga mea, ce te-a adus în starea asta?

Nu reuşi să desluşească vorbele tinerei, întrucât acestea se

I

pierdură hohote de plâns.

Doica încercă s-o mângâie, dar Henrietta o respinse.

- Bine. Gata! Gata! Mă apuc să fac bagajele. Dar te-ai gândit cum vom pleca ?

-Nu.

- Trebuie să mă duc să îl rog pe duce să ne dea o trăsură.

-Nu!

- Dar pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

- Nu ducelui trebuie să-i ceri. Du-te la lady Butterclere.

- La lady Butterclere?

- Da, răspunse fata cu amărăciune. Se va bucura să se descotorosească de noi.

Dar nu tristeţea fetei o determină pe doică să facă pasul decisiv, ci teama că nervii nu o vor mai ţine, că putea claca în orice moment.

- Acoperă-te cu ceva mai gros, draga mea. Mă duc să vorbesc cu lady Butterclere. Mă întorc cât pot de repede.

Ducele întinsese momeala, iar ea căzuse cu uşurinţă în capcană. Cu cât entuziasm acceptase să poposească la casa lui londoneză.

Cel mai urât lucru în toată povestea asta era că nu ştia dacă i-ar fi refuzat dovezile de afecţiune.

Trecu o oră până la întoarcerea doicii.

- Lady Butterclere a fost de acord să ne dea o trăsură cu patru

cai. A găsit şi un vizitiu care să ne ducă la Liverpool.

- Cine o fi?

- De unde să ştiu? răspunse doica, obosită şi supărată. Aş vrea să ştiu ce se petrece. Să plecăm In pragul nopţii. Iar lady Butterclere a insistat să nu spunem nimănui de plecare, cu atâl mai puţin ducelui. Cred că sunt nebună să accept să pornim la drum acum şi pe o astfel de timp.

Doica începu să facă bagajele, în timp ce Henrietta se silea să se îmbrace.

încremeniră amândouă când se auzi o bătaie în uşă, dar nu erau decât doi valeţi care veniseră după bagaje.

După ce camera se goli, doica se mai uită o dată la Henrietta în timp ce-i punea gluga pe cap.

- Gata, domnişoară. Iată-ne fugind amândouă ca doi hoţi în noapte.

Nici nu se instalară bine în trăsură şi Henrietta tresări la auzul unei voci familiare care zise în întuneric:

- Ce se întâmplă? Cine a ordonat această trăsură?

Vizitiul îi răspunse încet:

- Păi... cele două doamne care se află înăuntru.

Ducele deschise uşa.

- Doamna Poody... şi domnişoara Reed! exclamă el. Ce? îmi refuzaţi ospitalitatea?

Henrietta, care avea inima cât un purice, se mărgini să încuviinţeze uşor din cap.

Ducele o privi cu tristeţe şi se întoarse spre doică.

- Doamnă Poody, ce-ar fi să-mi explicaţi ce se întâmplă?

Doica ridică mâinile a neputinţă.

- Nu pot. Habar nu am de ce plecăm. E împotriva voinţei mele, dar trebuie să procedez aşa cum Hen... domnişoara Reed doreşte.

- Domnişoară Reed, explică-te şi coboară imediat din trăsură! zise el printre dinţi.

- N... nu, şopti Henrietta.

Ducele o prinse de braţ.

- Pentru numele lui Dumnezeu, coboară şi spune-mi ce te face să fugi noaptea din casa mea?

- Dă-i drumul, birjar! strigă ea, eliberându-se din strânsoarea ducelui.

- NU o face! Eşti angajatul meu. Mie trebuie să îmi răspunzi.

Vizitiul chicoti.

- O, nu, înălţimea Voastră. în seara asta, voi răspunde doamnei. Mâine îmi va răspunde ea mie.

- Ce naiba vrei să spui şi cine eşti?

- Vreau să spun că de-acum încolo domnişoara Reed e a mea. Sunt prinţul Vasily. în alte condiţii, la dispoziţia dumneavoastră.

înainte ca ducele să apuce să răspundă şi în pofida strigătului îngrozit al Henriettei, vizitiul dădu bice cailor.

- Harrie! Harrie! Trezeşte-te!

Henrietta deschise cu mare greutate ochii şi privi uimită, apoi uşurată văzând persoana din faţa ei.

- Kitty! O, Kitty! Habar nu ai cât mă bucur să te revăd. Dar ce Dumnezeu cauţi aici?

- Te-aş putea întreba acelaşi lucru.

Henrietta îşi roti ochii prin odaia întunecată şi neprietenoasă.

Nu ştia cum ajunseseră ea şi cu doica acolo.

Nici că putea lua o decizie mai proastă. Nu putea să aştepte dimineaţa şi să îl confrunte pe duce? I-ar fi putut cere o trăsură.

NU ar fi trebuit să aibă încredere în lady Butterclere.

După cum îi relatase doica pe drum, prinţul Vasily o vizitase în mod regulat pe lady Butterclere în ultimele două zile. Nu încăpea nicio îndoială că acesteia i se păruse normal să apeleze la serviciile prinţului în plină noapte. Reputaţia ei va avea de suferit pentru totdeauna dacă se va afla că plecase cu el.

Prinţul gonise în noapte ca un nebun. Era limpede că avea un plan.

Puţin după miezul nopţii, trăsura oprise la porţile unui han aproape dărăpănat.

Prinţul Vasily sărise jos şi le deschisese uşa.

- Aici vom sta peste noapte.

Un bărbat gras cu lanternă îi condusese în hanul care, după câte se părea, fusese locuinţa prinţului în ultimele zile, chiar daca acesta îşi făcuse mai degrabă veacul pe la Merebury.

Bărbatul cel gras era hangiul.

- A mai venit cineva de la plecarea mea? se interesase prinţul.

- Un singur cuplu, îi răspunsese hangiul, ridicând din umeri.

- Nu-mi place, spusese prinţul încruntându-se.

- Iar mie nu-mi place asta, ripostase hangiul arătând cu mâna spre Henrietta şi spre doică. Mai ales că nu am văzut niciun ban de la tine.

Prinţul o adusese pe Henrietta în lumina lanternei.

- Aşa arată banii mei, strigase el.

Hangiul o examinase pe Henrietta cu interes.

- Ai răpit-o, nu-i aşa?

- Da, aşa e! strigase Henrietta. îţi cer să chemi autorităţile.

- Ce? Pe o noapte ca asta? Nu. Eu unul, nu intervin niciodată între un bărbat şi obiectul dorinţei sale.

- Dar eu nu sunt iubita lui.

Numai că hangiul se îndepărtase.

- Cele două trebuie să stea sus, la mansardă, într-o cămăruţă.

- Bine, acceptase prinţul.

Se uitase o timp la ea, apoi ridicase din umeri.

- Fie! Să rămână fecioară încă o noapte. Dar mâine îmi vei găsi un preot. Ne-am înţeles, hangiule?

- Dacă se opreşte ploaia, poate, replicase acesta.

Le făcuse apoi semn cu mâna celor două femei să îl urmeze.

Henrietta era prea speriată de insinuările prinţului, iar doica prea obosită pentru a protesta în vreun fel. Adormiseră imediat amândouă.

- Harrie! se auzi vocea lui Kitty. Ascultă-mă!

Henrietta se trezi şi se uită nedumerită la Kitty, care-i povesti cum ajunsese acolo.

Orchestra pornise la drum, dar ea şi cu Trescot erau în ultima trăsură, aşa că au rămas în urmă.

Vremea se înrăutăţise, iar trăsura se împotmolise în noroi. Mai precis, o roată.

Vizitiul deshămase cei doi cai şi-i condusese pe Trescot şi pe ea la cel mai apropiat han.

Prinţul Vasily nu era la han în seara respectivă, întrucât fusese

invitat la Merebury de lady Butterclere.

Cei doi se instalaseră într-o cameră, aşteptându-l pe vizitiu, care pornise în căutarea unui reparator de roţi.

- Am aşteptat toată ziua de ieri, iar vremea proastă ne-a obligai să ne petrecem şi noaptea aici. La cină, hangiul a devenii dintr-odată foarte vorbăreţ, pomenind de prinţul ăsta străin. Ca sa fiu sinceră, nu l-am crezut. Ne-am culcat devreme şi m-am trezit la zgomotul unei trăsuri. Ţi-am recunoscut vocea. Instinctul mi-a spus că trebuie să ascult.

Ochii Henriettei se umplură de lacrimi.

- Deci, ai auzit totul? Ai aflat care sunt intenţiile prinţului?

Kitty încuviinţă, cu un aer sumbru.

- Porcul! L-am auzit. Dar nu-ţi face griji, Harrie! Prinţul şi grăsanul ăla de hangiu s-au îmbătat criţă şi au adormit jos. Trescoi s-a strecurat la grajd şi a înhămat caii de la trăsura cu care ai venit. Bagajele nici nu au fost date jos. Vom porni la drum cu trăsura, aşa nu ne va putea urmări.

- O, Kitty! Cum ţi-aş putea mulţumi vreodată?

- Nu-i timp de aşa ceva. Trebuie să îl aduc pe porcul ăla în faţa autorităţilor.

Kitty se opri surprinsă, când Henrietta o prinse de mânecă.

- Nu! şopti Henrietta cu fervoare. Promite-mi că nu vei spune nimănui. Dacă o vei face, vor dori ca domnişoara Reed să apară în faţa instanţei. Iar asta nu e cu putinţă. Te rog, Kitty, du-ne la cea mai apropiată gară.

- Nu înţeleg, dar voi proceda cum spui, zise Kitty oftând. Eşti gata?

Henrietta o trezi pe doică. Zăpăcită, aceasta nu prea înţelese la început ce căuta Kitty acolo, dar îşi reveni curând şi făcu exact ce i se ceruse.

Cele trei coborâră în vârful picioarelor treptele. Sforăitul prinţului şi al hangiului se auzea din spatele uşilor închise.

Trescot aştepta. Le deschise uşa de la trăsură, cele trei intrară înăuntru, iar el se urcă pe capră.

Vizitiul dădu bice cailor. Cu fiecare învârtire a roţilor, Henrietta se îndepărta de han şi se despărţea de domnişoara Reed.

Se va întoarce acasă. îşi va regăsi tatăl.

Dar ceea ce era cel mai important, va redeveni ea însăşi, domnişoara Henrietta Radford de la conacul Lushwood, Hertfordshire.

Capitolul 10

Era dis-de-dimineaţă când Henrietta deschise fereastra de la dormitorul ei şi privi grădina.

Trecuseră două luni de când revenise acasă, la Lushwood, şi aproape uitase evenimentele petrecute cu o timp în urmă.

Măcar nu va mai da cu ochii de prinţul Vasilv, care nu putea intra în lumea bună londoneză, întrucât era căutat peste tot în Anglia.

Probabil plecase într-o ţară mai sigură din Europa.

Kitty, căreia Eddie îi dezvăluise adevărata identitate a domnişoarei Reed, îi scrise o dată.

Pianistul obişnuit al lui Eddie ajunsese în sfârşit pentru ceea ce părea a fi un turneu cu adevărat de succes în Anglia.

Nu mai auzise nimic despre duce, lady Butterclere sau Romany Fross.

- Henrietta?

Lordul Radvord venise după ea. Ţinea în mână o scrisoare.

- Lady Bridgely dă un bal săptămâna viitoare şi suntem amândoi invitaţi la castelul Bridgely.

Henrietta păli.

Tatăl ei nu ştia nimic despre escapada ei cu orchestra lui Eddie Bragg. Doica îi jurase că nu va pomeni nimic şi, oricum, se

retrăsese la căsuţa ei de pe moşie.

Spera ca distanţa dintre ea şi duce să nu le mai încrucişeze drumurile. Prin urmare, orice invitaţie era o posibilă ameninţare.

- Unde e Bridgely, tată? Sper că nu în nord.

- Nu, fata mea. E în Hampshire. Nu e departe de aici.

Lordul Radford aştepta cu speranţă.

- Păi... atunci, trebuie să mergem, nu?

- Excelent! exclamă tatăl ei şi ieşi.

Henrietta se întoarse la fereastră. Doi porumbei se aşezaseră de o parte şi de alta a pervazului. Ce mult şi-ar fi dorit ca inima ei să fie la fel de uşoară ca acele două făpturi.

- Ai ţinut ascunsă prea mult timp această comoară, răule! îl dojeni lady Bridgely pe lordul Radford, în timp ce-i admira fiica.

Henrietta roşi.

Habar nu avea ce bine arată. Se îmbrăcase într-o rochie roz, simplă.

Multe capete se întoarseră când cei trei intrară în sala de bal.

- Cu siguranţă nu va duce lipsă de parteneri de dans. Apropo, am angajat o orchestră nemaipomenită, adăugă lady Bridgely. Au cântat pe Boston Queen.

- Orchestra lui Eddie Bragg e aici?

-Da.

- Mă voi bucura foarte mult să-i revăd! exclamă ea entuziasmată. ea

- Mi-au fost recomaudaţi cu multă căldură de vărul meu le expka lady Bridgley. Te vei bucura să afli, ,ord Radford. că văn.l meu va veni la balul din seara asta.

- O, ce încântare! exclamă acesta.

îi zâmbi Henriettei când lady Bridgely se scuză, spunând că trebuie sa primească alţi oaspeţi.

- Vărul ei ne vizita adesea la Lushwood pe vremea când trăia

:::rBa chiar ai d“sat <*»> •«* ™ d. Pe h0,. ^ ¡„

eamaşa de noapte.

Henrietta era uimită.

- Cum ai aflat?

- Ne-a spus-o chiar el. zise tatăl ei râzând. Ne-a spus, mie si 'antet tale, ca hai fermecat. Oare cum am să mă descurc

piezentandu-ţi-l pe duce după atâţia ani?

- E... duce? şopti Henrietta.

- Exact, draga mea. Ducele de Merebury.

Henrietta fu cât pe ce să leşine.

Nu mai încăpea îndoială de ce se simţise atrasă de duce într-un chip aşa de misterios, fără să îl cunoască.

Nu era de mirare că-şi formase o părere despre el, care era asa de aproape de adevăr.

Henrietta înghiţi din greu.

- Tată, nu vreau să-i fiu prezentată ducelui.

Lordul Radford o privi uluit.

- De ce?

Henrietta căuta cu disperare un răspuns.

- Am auzit că a devenit un desfrânat?

- Un desfrânat?

- Da, tată. Are... amante în casa lui de pe Manchester Square.

- Henrietta, cine răspândeşte astfel de zvonuri?

- O pasageră de pe Boston Queen, lady Butterclere.

- Sora vitregă a ducelui? Cred că ai înţeles greşit. Probabil se referea la bunicul ducelui. Era renumit pentru cuceririle lui, dar despre actualul duce nu am auzit nimic de genul ăsta.

- Dar lady Butterclere era foarte precisă cu privire la anumite detalii, tată.

- Atunci, a făcut-o intenţionat. Trebuie să recunosc că nu mi-a plăcut în cele câteva rânduri când am cunoscut-o.

Probabil ar fi aflat mai multe despre lady Butterclere, dacă nu s-ar fi auzit strigată. Kitty se îndrepta spre ea.

- Harrie! Harrie! Chiar tu eşti?

- Harrie? repetă lordul Radford, surprins.

Henrietta i-o prezentă pe Kitty ca pe o pasageră de pe vapor.

- Harrie e porecla mea, tată. Pe vapor, eram Harrietta.

-Aha! exclamă lordul Radford.

Kitty făcu o uşoară plecăciune în faţa lordului.

- Mă bucur să vă cunosc, sir. îmi cer scuze că m-am adresat fiicei dumneavoastră cu apelativul acela nerod. Vă deranjează dacă v-o răpesc puţin? Am multe lucruri să-i spun.

- Te rog, zise lordul Radford, făcându-i complice cu ochiul.

Henrietta voia să-i spună încă o dată tatălui ei că nu doreşte

să-i fie prezentată ducelui, însă Kitty o trase cu atâta fermitate de

mână, încât lordul Radford rămase în urmă.

Cele două se aşezară pe o canapea.

- Habar nu ai cine ne-a angajat săptămâna trecută să cântăm la

o petrecere, începu Kitty. Lady Butterclere, adăugă ea cu un aer

conspirativ.

- La... Merebury?

- Nu. în Manchester Square.

Henrietta deschise evantaiul şi-i studie câteva clipe culorile.

- A fost şi ducele?

- Nu. în schimb, era prinţul Vasily.

Henrietta aproape scăpă evantaiul din mână.

- V... Vasily? E tot în Anglia?

- Da. îmi pare rău, Henrietta. Nu ştiu dacă a venit la Londra ca să te caute pe tine, dar are tupeu.

- Şi... a fost invitatul doamnei Butterclere?

- Mi s-a părut ca e mai mult decât oaspete. A stat cu lady Butterclere şi cu domnişoara Fross întreaga seară. Se pare că ducele a refuzat să îl invite la Merebury, însă de fiecare dată când lady Butterclere e la Londra - ceea ce se întâmplă cam o dată la două săptămâni - îl invită pe Vasily în Manchester Square.

- De unde ştii toate astea?

- De la slujnica aia cu faţa umflată. E convinsă că prinţul vrea s-o seducă pe lady Butterclere, de timp ce ducele a pus o mare suma de bani pe numele ei şi i-a dăruit casa de pe Manchester Square. Dar cred că prinţul...

- I-a dăruit casa? repetă Henrietta, uimită.

Dacă ducele folosea casa pentru a-şi aduce iubitele, de ce i-ar fi

oferit-o surorii sale vitrege?

Doar dacă... doar dacă - iar asta o îngrozea - doar dacă lady Butterclere o minţise de la bun început.

Caz în care 51 judecase greşit pe duce.

- Harrie? Mă asculţi?

Henrietta o privi cu un aer absent pe Kitty.

- îmi pare rău. Ce spuneai?

- Spuneam că prinţul Vasily are alte planuri.

-- O! Mă întreb cum a reuşit să scape de mâna autorităţilor. La urma urmei, în Anglia e pus sub urmărire.

- Păi... se zvoneşte că lady Butterclere şi-a folosit toată

influenţa să îl ţină în libertate.

înainte să mai rostească o vorbă, fură anunţaţi următorii

invitaţi:

- înălţimea Sa ducele de Merebury, însoţit de lady Butterclere şi de domnişoara Romany Fross.

Henrietta încremeni.

Acesta era momentul de care se temea cel mai mult!

Ducele apăru în pragul uşii.

Era de departe bărbatul cel mai chipeş şi mai elegant din sala de bal, chiar dacă puţin mai palid decât de obicei.

Lady Butterclere şi Romany Fross îl flancau.

Henrietta se frecă la ochi, nevenindu-i să creadă ce vede. Domnişoara Fross era parcă transfigurată.

Ochii îi străluceau, tenul mai degrabă tern era acum luminos, iar părul era frumos aranjat. Era îmbrăcată într-o rochie albastră. Kitty urmări direcţia în care privea Henrietta.

- Nu-i aşa că pare mai degrabă o femeie îndrăgostită? chicoti Kitty.

Henriettei 1 se răsuci parcă un cuţit în pipt. Nicio femeie nu ar putea arata aşa decât dacă iubirea ei era împărtăşită.

Cu toate astea, ducele nu părea că joacă rolul logodnicului îşi trecea privirea de la unul la altul, zăbovind ceva mai mult asupra membrilor orchestrei.

„în clipa următoare mă va vedea", îşi spuse Henrietta.

Se ridică în picioare.

- Harrie, aşteaptă! NU am terminat, protestă Kitty.

- Mai târziu! Mai târziu! protestă Henrietta.

Străbătu sala de bal şi nu se opri decât într-unul din alcovuri, ascuns în spatele unor imense draperii de catifea roşie.

Se prăbuşi pe o canapea. Inima îi bătea gata să-i sară din piept.

In clipa următoare îl auzi pe duce întâmpinându-l pe tatăl ei, chiar de cealaltă parte a draperiilor.

- Cât mă bucur să te revăd, lord Radford.

- Şi eu, duce. Mai ales că se întâmplă după atâta timp. Cred că

nu am mai străbătut niciodată o distanţă aşa de mare de dragul unui

bal.

- Ei bine, e dat de verişoara mea şi speram să reîntâlnesc o faţă familiară. Dar se pare că sunt dezamăgit.

Poate iţi voi micşora dezamăgirea când ţi-o voi prezenta pe fiica mea. Sunt convins că îi va face plăcere să danseze din nou cu străinul cel misterios.

Ducele izbucni în râs.

- Cândva, m-a fermecat. Sunt convins că va fi la fel şi de data

asta.

- Dacă o voi găsi, spuse lordul, îndepărtându-se.

De timp ce ducele fusese cel care sugerase verişoarei sale să angajeze orchestra, era limpede că spera s-o revadă pe Harrietta Reed.

Dacă ar fi rostit acest nume, tatăl ei şi-ar fi dat imediat seama la cine se referă.

- Va trebui să stau ascunsă aici întreaga seară, rosti ea cu voce tare.

- îmi va face mare plăcere, se auzi o voce din spatele alcovului.

Henrietta se întoarse şi văzu aşezat într-un jilţ un bărbat.

- Prinţul Vasily, îngăimă ea, albindu-se la faţă.

- Biata Henrietta, zise el sarcastic. Prinsă între ciocan şi nicovală.

Fraza aceasta nu i se păruse niciodată mai adevărată ca în clipa aceea, când înţelese că fie va trebui să accepte compania bărbatului pe care îl detesta cel mai mult pe lume, fie să fie demascată în faţa bărbatului care-i obseda gândurile.

- M-ai respins de două ori, domnişoară Radford, zise prinţul. Mă simt bine să văd că am puterea să te expun în faţa lumii bune.

- Tata ar fi distrus.

Prinţul ridică din umeri.

- Ce-mi oferi în schimbul tăcerii?

înainte ca Henrietta să-i poată răspunde - deşi nu prea ştia ce să spună- o auzi pe Kitty strigând-o.

- Harrie!

Kitty o căutase prin toate alcovurile şi se apropia vertiginos şi

de acesta.

Prinţul Vasily spuse plictisit.

- Stinge lampa!

-Ce?

- Lampa! Lampa, la naiba!

Henrietta se ridică şi stinse lumina. Numai ea putea fi văzută.

Prinţul stătea în întuneric.

- Dacă vine aici, alung-o! porunci el. Noi doi avem unele treburi de rezolvat.

Tremurând, Henrietta se aşeză din nou.

Era sigură că dacă ar fi protestat, prinţul ar fi scos-o în sala de bal şi ar fi ridiculizat-o.

"Această tânără s-a deghizat ca pianistă la bordul unui vapor, ca şi la reşedinţa unui aristocrat foarte distins. A pierdut încrederea gazdei când a fost descoperită în plină noapte hoinărind pe coridoarele castelului său.

I-a refuzat apoi ospitalitatea, plecând în compania unui alt bărbat. E vorba de mine."

Nu putea să îl facă pe tatăl ei martorul unei asemenea scene. Kitty dădu draperia la o parte şi se uită înăuntru.

- Harrie! Aici erai! De ce stai pe întuneric?

- Mă... doare capul.

- Pot să-ţi aduc ceva?

- Nu. Pur şi simplu vreau să fiu singură.

Neimpresionată, Kitty se aşeză pe canapea, lângă Henrietta.

- O, Doamne! Ce cald e aici! Şi nici măcar nu am dansat. De fapt, am stat la taclale cu ducele.

Henrietta se încordă, conştientă că prinţul ciuleşte urechile.

-Da?

- Da. Era foarte melancolic. M-a întrebat unde e domnişoara Reed. Dar asta e o altă poveste. Să-ţi spun ce am aflat despre lady Butterclere... Harrie, te simţi bine? o întrebă Kitty, îngrijorată.

- Da. Spune ce ai de spus şi pleacă. îmi pare rău, dar chiar nu mă simt bine.

- Draga mea, veştile pe care ţi le aduc îţi vor lua imediat durerea de cap.

Kitty trase adânc aer în piept.

- îţi aminteşti că Eddie a spus că a mai văzut-o undeva pe slăbănoaga aia de Lizzy? Domnişoara Fross? Ei bine, la petrecerea din Manchester Square, pianista noastră obişnuită, Louie, a văzut-o pe domnişoara Fross şi a ştiut imediat de unde s-o ia. Cu ani în urmă, orchestra cântase într-o casă din Portland, Oregon. Fiica gazdei, Clara, venise acasă în vacanţă şi adusese cu ea o prietenă. Pe Romany Fross.

Fără să vrea, Henrietta ascult cu interes.

- Clara era mai vorbăreaţă, mai ales că s-a întâlnit între patru ochi cu Louie, în grădină. I-a spus că domnişoara Romany Fross era fiica nelegitimă a unei doamne engleze — o aristocrată care îşi petrece majoritatea timpului la New York.

- Lady Butterclere?

îl simţi pe prinţul Vasily încordându-se în întuneric.

- Exact. Se pare că după moartea soţului ei, lady Butterclere

s-a dus în Vest să-şi găsească un soţ bogat. Nu şi-a găsit soţ, ci un palavragiu care o flata şi care a dispărut ca un măgar în ceaţă în clipa când a aflat că ea îi purta copilul. A născut la Portland, l-a abandonat, dar apoi a plătit la şcolile cele mai de seamă pentru educaţie. O vizita rar pe copilă şi a ţinut totul secret. Avea, evident, planuri mari cu fiica ei. Voia, nici mai mult nici mai puţin, să realizeze o căsătorie între fiica ei şi fratele ei vitreg din Anglia. Henrietta îşi duse mâna la gură.

- Adică... ducele.

- Exact. 1 oată viaţa ei, Romany Fross a fost crescută cu ideea că se va căsători cu unchiul vitreg. Oricum, e supusă mamei sale si

nu-i iese din vorbă. Doar că nu şi-a ţinut adevărata identitate secretă.

- Cui i-a spus?

- Cuiva care a reuşit să-i câştige încrederea. Cuiva care şi-a dat

seama că poate scoate un profit din asta. Cuiva care şi-a dat seama

ca lady Butterclere ar fi în stare de orice numai ca fiica ei s-o ducă

bine, fie că se căsătoreşte cu ducele sau cu altul. Cuiva care a

sedus-o pe domnişoara Fross şi a făcut-o să se îndrăgostească de el.

- Ci... cine e?

- Nu ghiceşti? Prietenul nostru, prinţul Vasily, zise Kitty râzând.

Ei, cred că trebuie să mă întorc pe ringul de dans. Sper că ţi-a trecut durerea de cap, draga mea.

Spunând acestea, Kitty se strecură afară.

Urmară câteva clipe de tăcere. Prinţul Vasily respira greu în întuneric.

Henrietta îşi spuse că ar trebui să plece, însă prinţul Vasily o prinse de braţ.

- Ţi-am spus eu că poţi pleca, domnişoară Radford?

- Nu. Dar de ce m-ai mai reţine? Nu-mi mai poţi face nimic. Ştiu prea multe despre tine.

- Aşa crezi? Ştii adevărul despre domnişoara Fross, dar bazându-te doar pe vorbele lui Kitty.

- Şi ale domnişoarei Fross.

- Domnişoara Fross e creaţia mea. Vom fugi împreună, iar lady Butterclere va plăti atâţia bani cât îi voi cere pentru ca să nu se afle că are o fiică ilegitimă. Va lua banii de la duce.

- Atunci, de la mine ce vrei?

- Ceva care nu-mi va face la fel de multă plăcere când voi obţine de la Romany Fross, spuse el începând să-i mângâie obrajii. Vei afla cum iubeşte un bărbat ca mine.

Henrietta încercă să se elibereze, iar în clipa aceea draperia se dădu la o parte. O mulţime de feţe se iviră în lumina sălii de bal: lady Butterclere, domnişoara Fross, Kitty, lady Bridgely...

Prinţul se dezechilibra şi căzu.

între timp, orchestra se oprise din cântat.

- Mi s-a părut mie că aud ceva, zise Kitty.

- Ridică-te, nemernicule! strigă ducele. Trebuie să primeşti pedeapsa care ţi se cuvine.

- Nu! Nu! strigă Romany Fross, ajutându-l pe prinţ să se ridice.

Lady Butterclere păli.

Ducele o luă pe Henrietta de mână şi o întrebă:

- Eşti teafără?

- Da, îngăimă ea, roşind.

- Ce se petrece? întrebă lordul Radford, croindu-şi drum prin mulţime.

Dintr-o privire, înţelese ce se întâmplase.

- Eşti bine, Henrietta?

- Henri... etta? repetă ducele.

- Nu eşti domnişoara Reed? întrebă lady Butterclere.

Lordul Radford tresări.

- Domnişoara Reed? O, nu! Acela a fost numele pe care l-am inventat ca să poată călători liniştită pe Boston Queen, fără să mai fie hărţuită de vânătorii de avere, spuse el, aruncându-i o privire dispreţuitoare prinţului Vasily. Numele ei adevărat este Henrietta Radford. Ştiţi cu toţii că e fiica mea.

- Fiica ta, lord Radford? repetă surprins ducele.

- Da. Henrietta e cea cu care ai dansat cu multă timp în urmă, la conacul Lushwood.

Lady Butterclere se învineţi de furie. Toate planurile ei de a-şi căsători fata cu ducele se năruiseră. Romany se dăduse în vileag prin atitudinea faţă de prinţul Vasily.

Ei bine, dacă Romany nu putea să îl aibă pe duce, nici domnişoara Reed sau Radford, nu-l va avea.

- Habar nu aveam că domnişoara Reed provine dintr-o familie bună. Escapadele ei la bordul vaporului sugerau mai degrabă că.

De data asta, ducele fu cel care-i tăie vorba.

- Doamnă, vă sugerez să vă ocupaţi de prietena dumneavoastră.

La aceste vorbe, Romany începu să ţipe.

- Nu-l voi părăsi pe Vasily, indiferent ce a făcut. Nu-l voi părăsi, mamă.

Toată lumea privi confuză în jur, întrebându-se cui i se adresa cu apelativul "mamă".

Puţini observară că lady Butterclere era pe punctul să leşine.

Ştia că jocul se sfârşise.

Lordul Radford schimbă câteva vorbe cu fiica ei, în şoaptă, după care rosti cu voce tare:

- Lady Butterclere, poate domnişoara Fross vrea să ştie că fiica mea nu va depune plângere împotriva prinţului Vasily.

Ducele îi aruncă o privire scurtă lordului Radford.

- Nemernicul ar trebui să părăsească imediat Anglia, mormăi

el.

- Mai întâi, trebuie să o ia de soţie pe domnişoara Fross, remarcă Henrietta.

Era conştientă că altminteri reputaţia acesteia ar fi fost pentru totdeauna distrusă. Romany îi aruncă o privire surprinsă şi recunoscătoare. Prinţul Vasily fu nevoit să accepte.

Părăsi încăperea împreună cu Romany fără să scoată o vorbă, urmând-o pe laşa lady Butterclere.

- Cred că acum înţeleg totul, zise ducele.

Lady Bridgely făcu semn orchestrei să cânte din nou. Kitty o luă pe Henrietta de mână.

- Harrie, ce-ar fi să mergem să bem ceva?

- Nu, protestă fata. Vreau să fiu un timp singură. S-au petrecut atâtea lucruri.

Ieşi afară şi se prăbuşi pe o bancă, plângând.

- Se pare că ai o adevărată predilecţie să plângi pe pietre.

Henrietta ridică, surprinsă, capul.

- Iar tu ai o adevărată predilecţie să mă găseşti... când nu vreau să fiu găsită.

Ducele strânse din buze.

- Se pare că ai uitat că ultima dată ai răcit din această cauză. Din fericire, te-am găsit la timp pentru ca situaţia să nu se înrăutăţească.

- Dacă ai venit să mă ironizezi...

- Sper că nu crezi aşa ceva, domnişoară Radford.

- Iarăşi râzi de mine, pentru că nu m-ai cunoscut cu acest nume.

- Se pare că ai uitat. Cu multă timp înainte s-o cunoşti pe domnişoara Reed, am fost fermecat de domnişoara Radford. Deşi trebuie să recunosc că era mult mai graţioasă la opt ani decât acum.

- De ce nu spui adevărul? izbucni ea în plâns. Eşti dezamăgit de ea.

- Gata! Gata! încercă el s-o potolească, îngenunchind să-i şteargă lacrimile. Fiindcă sunt în cea mai potrivită poziţie, te întreb: Henrietta, vrei să fii soţia mea? Te iubesc cu disperare.

- Dar nu eşti liber! exclamă ea, îngrozită. Eşti logodit cu Romany Fross.

- Logodit cu Romany Fross? Niciodată, draga mea. în pofida speranţelor surorii mele vitrege. în seara aceea când te-ai pierdut în labirint, ieşisem cu ea pentru că-mi spusese că vrea să respire aer curat. Atâta tot! în plus, se pare că e îndrăgostită lulea de

îngrozitorul prinţ român.

- Ştiu eu ce să mai cred? îngăimă Henrietta.

- Să-mi fie ruşine că m-am îndoit de tine.

- Dar cum te-ai putea căsători cu o fată care a cântat în public cu o orchestră?

- Chiar crezi că-mi pasă? Lucrurile s-au mai schimbat în Anglia, de când ai plecat în Ajmerica. Hai să ne căsătorim cât mai repede, zise el după ce o sărută cu pasiune. Vreau să fii a mea pentru totdeauna.

- Dar pe cine doreşte mai mult, înălţimea Voastră? pe Harrietta Reed sau pe Henrietta Radford?

- Ce contează, draga mea? Sunt întru totul captivat.

- Te iubesc, Joe, din tot sufletul.

Răspundea cu fiecare fibră a fiinţei sale cheilor misterioase şi irezistibile ale iubirii.

Sfârşit.